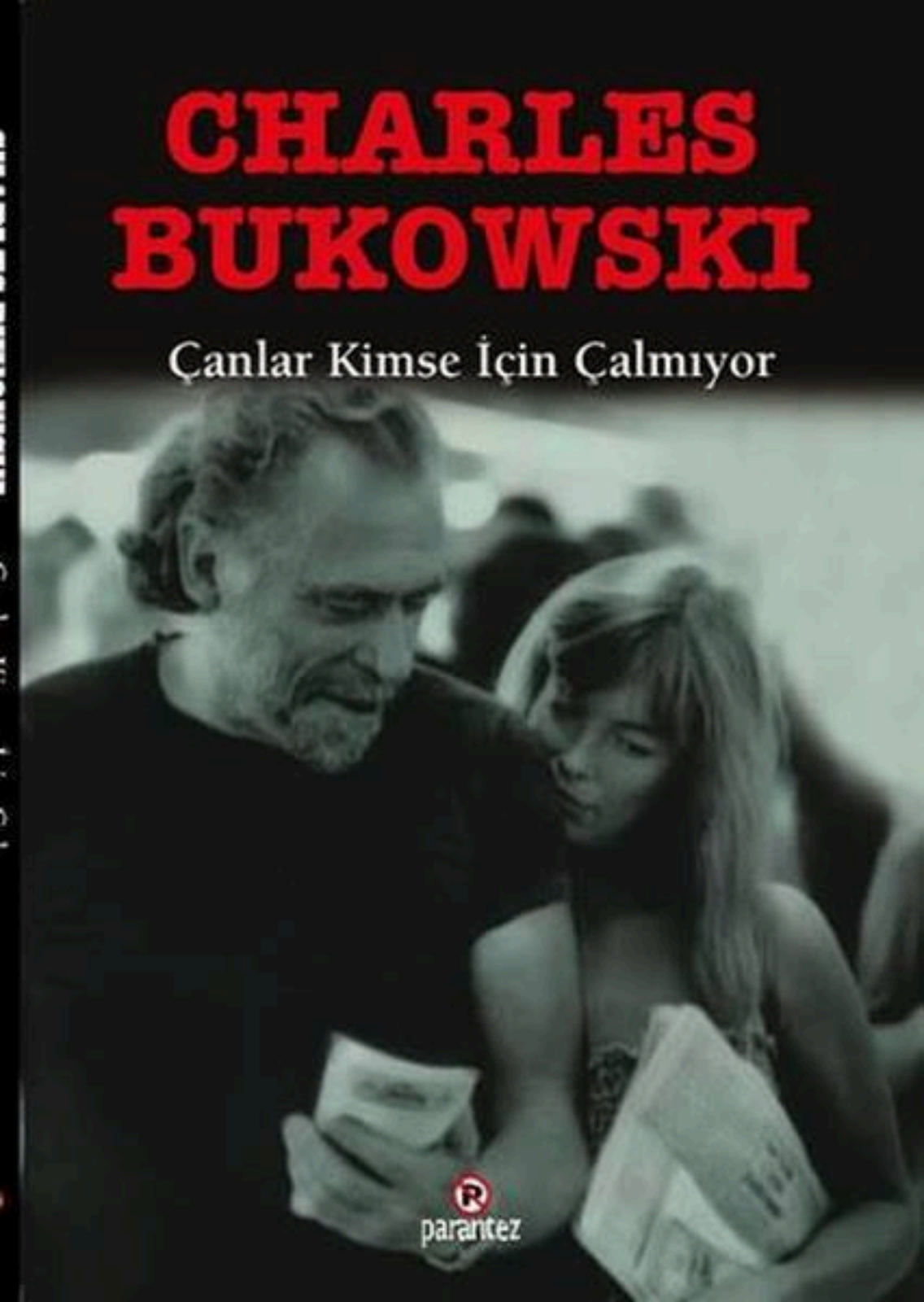
CHARLES BUKOWSKI

Çanlar Kimse İçin Çalmıyor

parantez

Charles Bukowski

ÇANLAR KİMSE İÇİN ÇALMIYOR

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
Asmalı Mescid Mah. Tünel Meydanı, Tünel Geçiti İş Hanı, C Blok, Kat 4 D. 424,
Beyoğlu - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 65 16 E Posta: parantez@yahoo.com
web: www.parantez.net
Yayıncı Sertifika No. 10858
Birinci Baskı: Eylül 2016
Yayın Yönetmeni: Metin Celâl
Çeviri: Avi Pardo
Kapak Düzeni: Nevruz Kıran Öksüz
Baskı: Umut Matbaacılık ve Kağıtçılık Ltd. Fatih cad. Yüksek sok. No.11, Başak Han,
Merter, İstanbul (0212 637 04 11), Sertifika No. 22826
Kitabın Orjinal Adı: "The Bell Tolls For No One"
Copyright: © 2015 by The Estate of Charles Bukowski. All rights reserved.
This book is published by arrangements wih City Lights Books & ONK Agency Ltd.
Türkçe Yayın Hakları: © Parantez
ISBN 978 - 975 - 281 - 074 - 7

Charles Bukowski

ÇANLAR KİMSE İÇİN ÇALMIYOR

Çeviri: Avi Pardo

parantez

Sevecen, Anlayışlı Bir Yüz

Annesi ile babası genellikle ölünen yaştan daha erken öldüler, önce babası, kısa bir süre sonra da annesi. Babasının cenazesine katılmadı fakat annesinin cenazesinde vardı. Komşuların bazıları çocukluğunu hatırlıyorlar ve onun "iyi bir çocuk" olduğunu düşünüyorlardı. Bazıları onu sadece yetişkin biri olarak hatırlıyorlardı; arada sırada eve gelip bir-iki hafta kalan biri. Sürekli olarak uzak bir kentte bulunuyordu; Miami, New York, Atlanta. Annesi gazeteci olduğunu söylüyordu ve savaş patlayıp askere gitmediğinde bunu kalbiyle bir sorunu olduğunu söyleyerek açıklamıştı. Annesi 1947 yılında öldü ve Ralph eve yerleşip mahallenin sakinlerinden biri oldu.

Herkesin gözü üzerindeydi çünkü mahalle ortalama ve düzgün ev sahiplerinden oluşuyor, bu da herkesin her şeyin daha bir farkında olmasına neden oluyordu. Ralph olduğundan daha yaşlı gösteriyordu, hayli yıpranmış bir havası vardı. Fakat bazen, ışığın yumuşak tonlarında, neredeyse harikuladeydi ve gözü abartılı bir ışıkla aydınlandığında sol göz kapağı seğirirdi. Az konuşurdu ve konuştu-

ğunda şaka yapıyormuş izlenimi uyandırır, sonra yürüyüp giderdi; ya hızlı adımlarla ya da elleri cebinde, düztaban ve caka satarak. Bayan Meers sevecen ve anlayışlı bir yüzü olduğunu düşünüyordu. Diğerleri ise küçümseyici bir sırıtışı olduğu kanısındaydılar.

Eve iyi bakılmıştı – çalılar, bahçeler ve iç mekân. Araba ortalıkta görünmez oldu ve bir süre sonra arka bahçede üç kedi ve iki köpek yavrusu belirdi. Bitişikte yaşayan Bayan Meers, Ralph'ın zamanının çoğunu garajda süpürgeyle örümcek ağlarını temizleyerek geçirdiğini fark etti. Bir keresinde sakat bir örümceği karıncalara verip onu canlı canlı parçalayışlarını izlediğine tanık oldu. Bu, başka olaylarla birlikte, mahallede ilk söylentilerin başlamasına neden oldu. Diğer bir olay; yokuştan aşağı inerken Bayan Langley ile karşılaşmış ve ona, "İnsanlar umuma açık yerlerde hacet dışkılamayı ve çiftleşmeyi öğrenmeden ne doğru dürüst ilkel olabilirler ne de modern," demişti. Ralph bunu söylediğinde sarhoştu ve annesinin yasını tuttuğu anlaşılıyordu. Bir de kedilerle köpek yavrularıyla geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu, neredeyse köpeklere nazire yaparcasına, bu da tuhaftı elbette.

Ralph yas tutmaya devam etti. Bahçeler ve çalılar sararmaya başladı. Bazen ziyaretçileri oluyor, geç saatlere kadar oturuyorlardı. Sabahın erken saatlerinde görüldükleri oluyordu. Kadınlar vardı; tombul ve boğuk kahkahalar atan kadınlar; sıska ve bakımsız kadınlar; İngiliz aksanıyla konuşan yaşlı kadınlar; ağızlarından çıkan iki sözcükten biri tuvalete ya da yatağa dair olan kadınlar. Bir süre sonra eve gece ve gündüz insanlar gelmeye başladı. Ralph bazen günlerce görünmüyordu. Bazen arka bahçeye bir ördek koyuyordu. Bayan Meers hayvanları beslemeye başladı ve bir akşamüstü Bay Meers, öfkeyle, hortumunu Ralph'ın musluğuna takıp bahçeyi güzelce suladı. Kimse onu durdurmadı, hatta fark eden bile olmadı, ağzında puroyla evden çıkıp Bay Meers'in yanından geçen ve çöp yakma kazanına bakıp boş olduğunu gördükten sonra tekrar Bay Meers'in yanından geçerek eve giren korkunç görünümlü zayıf adam dışında.

Bazen, geceleri, adamlar bahçede kavgaya tutuşuyorlardı ve bir

keresinde Bay Roberts (öbür yandaki komşu) polis çağırdı, fakat polisler geldiğinde herkes tekrar içeri girmişti. Polisler eve girdiler ve bir süre içeride kaldılar. Dışarı çıktıklarında yanlarında kimse yoktu.

İşlerin artık çığırından çıkmakta olduğu düşünülürken komşular insanların gitmiş olduklarını fark ettiler. Ördek de gitmişti. Geceleri sessiz olmaya başladı. Gündüzleri evde sadece bir kadın oluyordu; ince yüzlü, İngiliz aksanıyla konuşan, biraz züppe, fakat temiz giyimli ve diğerlerinden daha genç. Ralph eve kütüphaneden aldığı kitaplarla gelirken görünmeye başladı. Her sabah evden yediyi çeyrek geçe üstünde tulumla çıkıyordu. Daha iyi görünüyordu, gerçi Bayan Meers kadınla birkaç kez konuştuğunda her seferinde soluğunda viski kokusu almıştı. Ralp bahçeyi sulamaya ve biçmeye başladı. Sol göz kapağı eskisi gibi seğirmiyordu. Daha fazla konuşuyordu. Bayan Roberts'a, "İnsanlar iyi. Herkes iyi. Sizinle iyi arkadaş olacağımızı umuyorum," dedi. "Sanıyorum hayatımın büyük kısmında çocuktum. Sanıyorum şimdi olgunlaşmaya başlıyorum. Ve Lila'yı fazla umursamayın... o aslında..." Cümlesini bitirmedi. Elini sallayıp gülümsemekle yetindi ve hortumu çalılara doğru çevirdi.

Bazen, hafta sonlarında, onu içkili görüyorlardı ve kadını, tabii ki; fakat Ralph işe gitmeyi hiç aksatmıyordu ve hayli sevecen ve iyi huylu bir izlenim uyandırıyordu. "Kadın da Ralph gibi olsaydı keşke. Evet, arada sırada içtiğini biliyorum! Fakat o çok parlak bir çocuk – ve o iş, biliyorsunuz! Ralph kadar iyi biri ki. O kadına ihtiyacı var sanıyorum."

O insanlara da ihtiyacı olmalıydı. Gelmeye başladılar yine, önce birkaçı, sonra diğerleri. Bu işten en çok kadın, Lila, hoşnutsuz görünüyordu. Burnundan soluyordu, fakat Ralph gülüyordu sadece. Sonra ördek geldi. Ördek geldiğinde Lila sessizliğe büründü. Kedi ve köpek yavruları artık yetişkin sayılırlardı ve bir zamanlar bahçenin efendisi olan ördek zorlanmaya başladı. Çöp yakma kazanına bakan korkunç görünümlü zayıf adam bir ağıl inşa ederken görüldü ve o günden sonra ağılda yaşayan ördeğin çöp yakma kazanına ba-

kan korkunç görünümlü zayıf adama ait olduğu anlaşıldı.

Köpeklerden biri öldü. Bir piyano satın aldılar ve bir hafta boyunca durmaksızın çaldılar, gece gündüz, sonra kendi haline bıraktılar. Köpeği garajın arkasına gömdüler, bir viski şişesini yarısına kadar toprağa gömüp ağzına bir haç yerleştirdiler. Fakat tazıyı yeterince derine gömmemişlerdi, koku yayıyordu. Bir gece sağlam yapılı bir kadın mezara saldırdı ve yüksek sesle küfrederek kalıntıları çöp yakma kazanında yaktı. Sonra güldü, kustu, ağladı ve yüksek sesle söylenmeye başladı: "Ölüm değil bize acı veren; yaşlanmak, yaşlanmak... kırışık eller, kırışık yüzler... Tanrım, kıçım bile kırışık! Tanrım, Tanrım, yaşlılık; nefret ediyorum, nefret ediyorum!"

Sonra buzdolabını sattıkları anlaşıldı. Herkes taşıyıcıların buzdolabını kamyonete yüklemelerine yardım etti. Epey gülündü. Sonra piyano da gitti. Lila'nın intihara teşebbüs ettiği ve başarısız olduğu rivayet ediliyordu. Birkaç gün sarhoş görüldü, çok kısa bir etek ve yüksek topuklu ayakkabıyla. Herkesle konuştu, komşularla bile.

Bir süre sonra evdeki kalabalık azalmaya başladı. Ralph'ın onlardan kira ücreti aldığı anlaşılıyordu. Ralph giderek zayıflıyor ve sessizleşiyordu. Birkaç tohum satın alıp bir bahçe ekti, toprağın etrafına kazıklar dikip iple çevirdi. Bir sabah erken bir saatte evinden takım elbiseyle çıkarken görüldü ve birkaç hafta sonra her sabah saat yediyi çeyrek geçe tulumuyla çıkmaya başladı. Evdeki insanlar kalmaya devam ettiler, fakat eskisi kadar gürültü yapmıyorlardı. Bahçe gayet güzel oldu ve akşamları bahçelerinde çalışırlarken Ralph'ı Bay Meers ile sohbet ederken görmek olağan bir durumdu. Evde kalan diğerleri küçümseyici bir tavır sergiliyorlardı, fakat Ralph kibardı, içki içtiği hafta sonlarında bile. O insanlara katlanması uysal biri olduğuna işaret ediyordu ve Lila'yı çok sevdiği aşikârdı.

Piyano geri geldi. Buzdolabı geri geldi. Lila Ralph'ın giysilerini yıkamaya başladı, fakat Bayan Meers onunla ne zaman konuşsa ağzı viski kokuyordu. Lila'nın kendine özgü bir havası vardı ama. Üst sınıftan gelen Ralph'e yakışır bir kızdı. Her şeye rağmen diğerlerin-

den farklıydı, Bayan Roberts'ın dediği gibi. İkisi de eğitimli ve iyi yetiştirilmiş insanlardı. Bunu görmek mümkündü. Ralph eskiden gazeteciydi...

Ralph'ın intiharı bu yüzden gerçek bir sürpriz oldu. Bütün intiharlar öyledir elbette. Ardında bıraktığı not ıstıraplı bir çılgınlık anında alelacele yazılmış izlenimi uyandırıyordu. Notun arkasında yaptığı okumalardan bağlantısız alıntılar vardı, her şey kadar tuhaf şeyler;

Birkaç mantikor gördüm, bedeni aslan, yüzü ve kulakları insan, dişleri kenetlenmiş ellerin parmakları gibi kapanan kısıl saçlı çok tuhaf yaratıklar. Kuyruklarında akrep iğnesini çağrıştıran iğneleri ve çok ahenkli sesleri var –Rabelais.

Herhangi bir şeye duyulan mutlak sevgi evrensel yarar içerir; ve evrensel yarar sevgisi bütün yaratıkları sevmeyi içerir –Santayana.

Warcollier Birinci Dünya Savaşı'ndan önce balık kılçığından taklit mücevher yapmayı icat ederek servet sahibi oldu. Fransa'da ve Amerika'da fabrikalar açtı...

Bahçe heba oldu.

Dünyayı Kurtar

İçeri girdi ve duvarlara çarptığını fark ettim, gözleri de odaklanamıyor gibiydi. Yazarlık atölye çalışmasının ertesi günüydü ve her seferinde böyle görünürdü, uyuşturucu almış gibi. Alıyordu belki. Kahvesini döktüğü için çocuğa vurdu, sonra telefonu aldı ve biriyle bitmek bilmeyen "zekice" bir konuşma sürdürdü. Ben kızım olan küçük kızla oynadım. Nihayet telefonu kapattı. "İyi misin bugün?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, kafan biraz karışıkmış gibi davranıyorsun."

Gözleri filmlerde deli rolü yapan insanların gözlerini andırıyordu.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Hiçbir zaman. Benim kafam hep karışık."

"Bugün yemek yedin mi?"

"Hayır. Tencereye birkaç patates atıp haşlamaya ne dersin? Tencere evyenin içinde."

Hastaneden yeni çıkmıştım, hâlâ güçsüzdüm.

Mutfağa girdi, sonra durdu ve tencereye baktı. Kapının eşiğine

yaslandı ve ileri geri sallanarak tencereye bir hayalete bakar gibi baktı. Onu korkutan mutfak olamazdı çünkü bütün eski eşlerimin arasında en pasaklı olan oydu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Tencerede sorun yok. İçinde deterjanlı su var. Hafifçe ovup suyunu boşaltman ve durulaman yeterli."

Sonunda dışarı çıktı, ortalıkta biraz dolandı, iskemlelerden birine tosladı, sonra bana iki tane dergi verdi: AMERİKAN KOMÜNİST PARTİSİNİN PROGRAMI ve AMERİKAN SÖYLEŞİLERİ. İkinci derginin kapağında mermileri görünen iki silah şeridinden yapılmış bir hamakta uyuyan bir bebek fotoğrafı vardı. Kapakta derginin içeriği de yer alıyordu: ÇAĞIMIZIN ETİĞİ, SİYAHÎ IRKIN ÜSTÜNLÜĞÜNE DAİR.

"Bak, yavrum," dedim, "siyasetin hiçbir türünden pek anlamam. Fakat bunları okumaya çalışacağım."

Oturdum ve o mutfakta et pişirirken ufak ufak okumaya başladım. Sonra bana seslendi ve çocukla birlikte mutfağa girdik. Yemeğe oturduk.

"Siyahî ırkın üstünlüğüne dair makaleyi okudum," dedim. "Siyahî ırk uzmanlık alanlarımdan biridir, biliyorsun. Postanede çalışanların çoğu siyahî..."

"Biraz da beyaz ırk üstüne uzmanlaşsan ya?"

"O konuda da uzmanım. Bu makale siyahî ırkın dayanıklı ve sağlam kas yapısından söz ediyor. Harikulade ve zengin renklerinden, dolgun yüz hatlarından ve kıvrık saçlarından söz ediyor. Sıra beyaz ırka geldiğinde Doğa yorgun düştüğü için siyahî ırkın hatlarını mıncıklayıp elinden geleni yapmış falan diyor."

"Bir zamanlar siyahî bir çocuk tanıdım. Görüp görebileceğin en kısa ve yumuşak saça sahipti, harikuladeydi, harikulade."

"Komünist Parti'nin programını bu gece okumaya çalışacağım," dedim.

"Oy kullanmak için kaydını yaptırdın mı?" diye sordu.

"Hayatımda oy kullanmadım."

"29. Cadde'deki okulda kaydını yaptırabilirsin. Dorothy Healey vergi tahakkuk memurluğuna aday."

"Marina her gün biraz daha güzelleşiyor." Kızımdan söz ediyordum.

"Evet, öyle. Dinle, gitmemiz gerek. Marina saat yedide uyur. Ayrıca KPFK'de dinlemem gereken bir program var. Geçen gece programda mektuplarımdan birini okudular."

KPFK FM radyo kanallarından biriydi.

"Pekâlâ," dedim.

Gidişlerini seyrettim. Kızı bebek arabasında caddenin karşı kaldırımına itti. Her zamanki tahtamsı yürüyüş, akıcılıktan eser yoktu. Arkalarından baktım. Daha iyi bir dünya. Tanrım. Herkesin farklı bir tarzı var, herkesin farklı bir fikri var ve hepsi kendinden o kadar emin ki. O da kendinden emin, çılgın gözlü kır saçlı tahta kadın, duvarlarına çarpan ve hayatla ve korkuyla çıldırmış kadın . Ondan ve haftada birkaç kez toplanıp birbirlerinin şiirlerini pohpohlayan ve yalnızlık çeken ve birbirlerini yaratan ve pankartlar taşıyan bütün arkadaşlarından nefret etmediğime hiçbir zaman inanmayacak; benim yalnızlığa ve mahremiyete ihtiyaç duymamın tek nedeninin kendi kıçımı kurtarmak ve onların kim olduklarını ve düşmanın kim olması gerektiğini tahmin etmek olduğuna asla inanmayacak.

Yine de güzeldi yalnız olmak.

İçeri girdim ve yavaşça bulaşıkları yıkamaya başladım.

Ölüler Böyle Sever

Başım bir buçuk hafta boyunca ağrıdı. Böyle harikulade akşamdan kalmalıklar yaşıyordum. Lou şaraba dadanıyor ve ben kusacak gibi oluncaya kadar özür diliyordu. İki gün yük trenlerini boşaltma işinde bile çalıştım. Lou bir barın helasında bir cüzdan buldu, içinde 35 dolar vardı. İçmeye devam ettik. Bir süre. Fakat Lou'ya bir şey borçlu olduğumu hissediyordum. Sanıyorum bir gece ne olduğunu çözdüm. Lou kız arkadaşından söz ediyordu.

"Ne vücut! Ne göğüsler! Ve genç Hank, genç!"

"Öyle mi?"

"Ama içmeden duramıyor. Sürekli sarhoş. Kirasını ödeyemiyor. Bodrumda yaşıyor."

"Bodrumda mı?"

"Evet, kirasını ödeyemeyenleri oraya yerleştiriyorlar."

"Şimdi orada mı?"

"Evet."

Bir süre daha içtik. Sonra, "Lou, ben bu akşamı erken sonlandırmak istiyorum. Yapmam gereken bir iş var," dedim.

"Tamam, moruk."

Lou gitti ve ben dışarı çıkıp bir şişe viski satın aldım. Sonra bodruma indim. Tek bir kapı vardı orada. Kapıyı çaldım. Kapı açıldı ve üstünde ince ve şeffaf bir gecelik, ayağında yüksek topuklu ayakkabıyla genç bir yosma belirdi, geceliğin altında külot ve sütyen vardı. Onu kenara itip içeri girdim. Çığlık attı:

"Çık dışarı! Dışarı çık diyorum sana!"

Kesekâğıdından viski şişesini çıkarıp gözlerinin önünde tuttum.

"Çık dışarı," dedi daha alçak bir sesle.

"Güzel bir dairen varmış. Bardakların nerede?"

İşaret etti. Gidip iki su bardağı aldım, yarısına kadar viski koydum ve yatağının kenarına oturdum.

"İç. Ben yukarıda oturuyorum. "

Göğüslerini sütyenden dışarı çıkardım. Güzeldiler gerçekten. Boynunu ve ağzını öptüm. Formdaydım. Birer içki daha içtik, sonra külotunu çıkarıp soktum. Güzeldi hâlâ. Sabaha kadar kaldım, bir posta daha gittik, sonra sabah çıkmadan önce bir posta daha. Benden hoşlanmış gibiydi. Ve çok iyi bir parçaydı.

Bir gece Lou'nun odasında otururken ona, "Kız arkadaşını gördün mü son zamanlarda?" diye sordum.

"Hayır, hayır, sana söyleyecektim unuttum. Onu kapıya koydular. Bodrumdan çıkardılar. Hiçbir yerde bulamadım. Her yere baktım. Tanrım, kahroluyorum. Müthiş bir parçaydı! Kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edemezsin!"

"Tahmin ediyorum, Lou!"

İkimiz de sessizce onun için birer bardak içtik.

Yeterince yazar, sanatçı, editör, profesör ve ressam tanıdım, hiçbiri gerçekten özgün ve ilginç değildi. Kâğıt ya da tuval üzerinde daha iyi görünüyorlardı, bu da azımsanacak şey değildir, fakat bu insanların karşısında oturup konuşmalarını dinlemek ya da yüzlerine bakmak hayli can sıkıcı olabiliyor. Hayat tohumu, öyle bir şey varsa, işlerinde kayboluyor. Kendi eğlencemi, tatminimi, zarafetimi ve hayranlık duyabileceğim birilerini başka yerlerde aramak zorunda kaldım. Birbirlerine benzer biçimde damgalanmış insan sürüsünün içinde münferit bir deli ya da aziz bulmak hâlâ mümkün. Ben yığınla buldum ama size sadece birkaçından söz edeceğim.

Beverly ile Vermont kavşağında bir otel vardı. Şaraba dadanmıştık, hanım arkadaşım ve ben. Jane özgün bir tipti ve nefis bacakları, küçük dar bir yarığı ve pudralanmış acıyı çağrıştıran bir yüzü vardı. Ve beni iyi tanıyordu. Yüzyılların felsefe kitaplarından daha fazlasını öğretti bana. Holde yürüyen bir adam ya da kadın görürdük ve leş gibi ölüm ve bezginlik ve satılmış ruh kokardı ve ben bunu hisseder ve insanın hiç çaba sarf etmeden ne kadar düşebileceğinden yakınmak yerine akşamdan kalmalığın gölgesinde sessizce

dururdum. Ve bunu düşünürken Jane'in sesini duyardım: "Orospu çocuğu! Ona TAHAMMÜL edemiyorum! Midemi bulandırıyor!" Sonra güler ve her seferinde o yaratığa bir ad takardı –Yeşilçene ya da Karıncagöz ya da Ölükulak gibi.

Konumuza dönersek, bir keresinde odamızda oturmuş ucuz porto şarabımızı içerken, "Biliyor musun, bence sen F.B.I ile tanışmak istersin," dedi. Kaldığımız pansiyonda temizlikçi olarak çalıştığı için bütün kiracıları tanıyordu.

"Unut gitsin, tatlım," dedim ona. "Ben F.B.I ile çoktan tanıştım."

"İyi o zaman."

Yarısı dolu şarap şişesini ve iki-üç açılmamış şişeyi topladık ve onu holde izledim. Cehennemin en karanlık holüydü, duvar kâğıdına yaslanmış, kiralarını ödemekte gecikmiş bir düzine kadar insan; şarap içen, sigara saran ve haşlanmış patates, pirinç, fasulye, lahana ve artık çorbasıyla var olan insanlar. Holün sonuna doğru yürüdük ve Jane kapılardan birini çaldı, "bu bela değil" anlamına gelen ısrarcı ve küçük vuruşlar.

"Jane ben. Jane."

Kapı açıldı ve küçük şişman bir kancık belirdi; hayli çirkin, biraz tehlikeli, kaçık, fakat yine de kabul edilebilir bir tip.

"İçeri gir, Jane."

"Bu Hank," dedi Jane.

"Merhaba," dedim.

İçeri girdim ve arkalığı düz bir iskemleye oturdum. Hanımlardan biri büyük boy su bardaklarına ölüm kokan şaraptan koydu.

Bu arada odada bana tanıştırılmamış ve yatağa oturmuş, hayır yayılmış, benden on yaş daha geçkin erkek bir yaratık vardı.

"Ne var ne yok, bok kafa?" diye sordum ona.

Cevap vermedi. Bana bakmakla yetindi. Ortak muhabbete katılmayı reddeden birini bulduğunda çılgın ve özgün biriyle karşı karşıya olduğunu anlarsın. Onun gerçek bir vaka olduğunun farkındaydım. O kirli çarşafların arasında elinde şarap bardağıyla yatağa YAYILMIŞTI, daha da kötüsü, hayli yakışıklı bir görünümü vardı. Yani, bir akbabayı yakışıklı bulmak mümkünse, ki bence mümkün, ya-

kışıklı sayılırdı. Bir akbabanın çenesine ve gözlerine sahipti. Bardağını kaldırıp şarabı gırtlağından aşağı boşalttı, tek dikişte, bütün o ölüm kokan iğrenç şarabı, gözünü bile kırpmadan, ve son iki yüzyılda dünyaya gelmiş en ağır içici olarak o iğrenç zehri mideme indirmekten ve zihinsel olarak iskemlenin yanlarına tutunup hiç renk vermemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Şaraplar tazelendi. Aynı şeyi tekrarladı. Ben de tekrarladım. İki hanım oturup bizi izlediler. İğrenç hüznün içine akıtılan iğrenç şarap.

İkişer tane daha içtik. Sonra bir şeyler gevelemeye başladı. Cümleleri enerjik fakat içerik olarak bulanıktı. Yine de bana kendimi daha iyi hissettirdiler. Bütün bu zaman zarfında tepemizde büyük parlak elektrik ışığı ve bir şeylerden konuşan iki kaçık hatun vardı.

Sonra gerçekleşti –yayılma sonra erdi. Birden yatakta doğruldu. Harikulade akbaba gözleri ve tepemizdeki elektrik ışığı. Çok sessizce ve sakin bir yetkinlikle şöyle dedi.

"F.B.I. Tutuklusun."

Ve hepimizi tutukladı, kadınını, kadınımı, beni ve hepsi bundan ibaretti. Arada sırada bunu ibraz ediyor, sonra gece sürüyordu. İzleyen yıl boyunca beni kaç kez tutukladı bilmiyorum, ama her seferinde o gecenin özel anıydı. Yataktan kalktığına hiç tanık olmadım. Ne zaman sıçtığına ya da işediğine ya da yediğine ya da su içtiğine ya da tıraş olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sonunda bu şeyleri yapmadığına kanaat getirdim –farklı bir biçimde gerçekleşiyorlardı, uyku ya da atom savaşı ya da karın erimesi gibi. Yatağın insanlığın en büyük icadı olduğunu kavramıştı –çoğumuz yatakta doğar, orada uyur, orada düzüşür ve orada ölürüz. Çıkmanın ne manası var? Bir gece kadınını becermeye çalıştım fakat öğrenirse beni öldüreceğini söyledi. Bu da onu o yataktan kaldırmanın bir yolu olurdu. İç çamaşırı kirli bir F.B.I ajanı tarafından öldürüldü. Bıraktım kadının peşini, o kadar da iyi görünmüyordu zaten.

Bir başka gece Jane beni bir başkasıyla tanıştırdı. İçiyorduk. Aynı ucuz şarap, tabii ki. Onunla birkaç kez yatağa girip iş tutmuştum

ve yapacak pek bir şey yoktu. Birden, "Bir katille tanışmaya ne dersin?" diye sordu.

"Fena olmaz," dedim, "hiç fena olmaz."

"Gidelim öyleyse."

Yolda bana her şeyi anlattı. Kimi öldürdüğünü ve nedenini. Şartlı tahliyeyle dışarıdaydı. Şartlı tahliye memuru iyi bir adamdı, ona bulaşıkçı olarak iş buluyordu, fakat o sarhoş olup işleri kaybediyordu.

Jane kapıyı çaldı ve içeri girdik. F.B.I ajanının yataktan kalktığını nasıl görmediysem, katilin karısının da yataktan kalktığını hiç görmedim. Kömür karası saçları ve süt gibi bembeyaz korkunç bir TENİ vardı. Ölüyordu. Tıp biliminin canı cehenneme; onu hayatta tutan tek şey porto şarabıydı.

Jane beni katille tanıştırdı.

"Ronnie, Hank. Hank, Ronnie."

Adam kirli fanilasıyla oturuyordu. Ve yüzü yoktu. Deri katmanları sadece. Damarlar. Küçük osuruk gözler. El sıkıştık ve şaraba başladık. Ne kadar içtik bilmiyorum. Bir-iki saat belki, fakat giderek öfkelenir gibi bir hali vardı, ki sıradan içicilerde hayli olağandır, özellikle şarap içiyorlarsa. Yine konuşmaya devam ettik, neye dair konuşuyorduk bilmiyorum.

Sonra, aniden, uzandı ve siyah-beyaz karısını kavradı ve onu yataktan kaldırıp söğüt sopası gibi kullanmaya başladı. Başını yatağın başlığına vurup duruyordu.

güm güm

güm güm güm

güm güm güm güm

güm

Sonra ben, "DUR!" diye bağırdım.

Dönüp bana baktı. "Bir şey mi dedin?"

"O kadının başını yatağın başlığına bir kez daha vurursun seni öldürürüm."

Kadın her zamankinden bile daha beyazdı. Katil onu tekrar yatağa yatırdı, saçının tutamlarını düzeltti. Kadın mutlu görünüyordu

neredeyse. Tekrar içmeye başladık. Aşağıdaki caddede çılgın trafik bir ileri bir geri akmaya başlayıncaya kadar içtik. Sonra güneş yükseldi. Elini sıktım. "Gitmem gerek," dedim, "hiç gitmek istemiyorum, sen iyi bir çocuksun, ama gitmeliyim."

Mick vardı sonra. Evi Mariposa Bulvarı'ndaydı. Mick çalışmıyordu. Karısı çalışıyordu. Mick ile sık sık içiyorduk. Bir keresinde arabama pasta cila atsın diye ona beş dolar verdim. İyi durumda bir arabam vardı o sıralar, fakat Mick o pasta cilayı hiçbir zaman atmadı. Onu basamaklarda otururken bulurdum. "Yağmur yağacak gibi. Pasta cila atmanın anlamı yok. İşin hakkını vermek istiyorum. Bozulsun istemem." O basamaklarda sarhoş oturuyor olurdu. "Pekâlâ, Mike." Bir başka sefer yine basamaklarda sarhoş otururken beni görürdü. "Burada oturuyorum çünkü arabaya bakıp ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. O çizikleri yok etmek gerek anlıyor musun? İlk iş o çizikleri boyayacağım. Boya satın alacağım."

"Tanrım, Mick. Unut gitsin!"

Unuttu, fakat çok tatlı herifti. Bir gece sarhoş olan kendi olmasına rağmen sen sarhoşsun diye tutturdu. Ve üç kat merdiveni çıkmama yardım etmekte ısrar etti. Aslında ben ona yardım ettim. Fakat yorucu ve külfetli bir yolculuktu ve binadaki herkesi sövgülerimizle, duvarlara ve kapılara ve tırabzanlara toslamalarımızla uyandırdık sanıyorum. Her neyse, kapıyı açtım ve Mick'in koca ayaklarından birine takılıp tökezledim. Üstünde iki santim kalınlığında cam bulanan sehpaya yüzüstü kapaklandım. Sehpa dümdüz oldu –98 kilo civarındayım– masanın üstü dört yerden çatladı, fakat üstündeki cama hiçbir şey olmadı. Ayağa kalktım. "Teşekkürler, eski dost,"dedim. "Lafını etmeye değmez," dedi. Ve orada oturup onun aşağı inerken kapı eşiklerine toslayışını ve basamaklardan aşağı yuvarlanışını dinledim. Bütün bina bombardıman altındaydı sanki.

İyi bir karısı vardı Mick'in. Bir keresinde dışarıda geçirdiğim kötü bir geceden sonra yüzümü pamuk ve oksijenli suyla temizlediklerini hatırlıyorum. Parçalanmış yüzüme karşı çok müşfik ve ciddi ve kaygılı görünüyorlardı, bu da çok tuhaf bir duyguydu benim için, bütün o ilgi.

Neyse, alkol Mick'i olumsuz etkilemeye başladı, herkesi farklı biçimde etkiler. Mick'in vücudu şişmeye başladı, bazı yerleri eskisinin iki, hatta üç katına çıktı. Pantolonunun fermuarını çekemiyordu ve pantolon paçalarına yırtmaç açmak zorunda kaldı. Dediğine göre veteran hastanesinde boş yatak yoktu. Bana kalırsa oraya yatmak istemiyordu. Neyse, bir gün aptalca bir iş yapıp Devlet Hastanesi'ne yattı.

İki gün sonra bana telefon etti. "Tanrım, öldürüyorlar beni burada! Ömrümde böyle bir yer görmedim. Doktoru ara ki bulasın ve hemşireler hiçbir şeyi umursamıyor. Nonoş hademeler ortalıkta herkesin hasta ve ölüyor olmasının mutluluğu içinde züppece dolanıyorlar. Nedir bu koduğumun yeri? Ölüleri düzine hesabıyla dışarı taşıyorlar! Yemek tepsilerini karıştırıyorlar! Uyku uyutmuyorlar! Sabaha kadar saçma sapan bir şeylerle meşgul olup insanı uyutmadıkları yetmiyormuş gibi güneş doğduğunda uyandırıyorlar. Sana ıslak bir bez fırlatıp kahvaltıya hazırlamanı söylüyorlar ve kahvaltı öğlene doğru geliyor, ona da kahvaltı denebilirse. İnsanların hastalara ve ölmekte olanlara bu kadar acımasızca davrandıklarını bilmiyordum! Çıkar beni buradan, Hank! Sana yalvarıyorum, dostum, yalvarıyorum, çıkar beni bu cehennem çukurundan! Evimde ölmeme izin ver, bir fırsatla öleyim hiç olmazsa!"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni taburcu etmelerini istedim ama etmiyorlar. Giysilerimi aldılar. Senden buraya arabanla gelmeni istiyorum. Yatağıma gel ve beni kaçır!"

"Önce Mona'ya sormamız gerekmez mi?"

"Mona bir şey bilmiyor. Artık onu düzemediğim için umursamıyor. Çüküm dışında her yerim şişti."

"Doğa ana bazen acımasızdır."

"Evet, evet. Geliyor musun gelmiyor musun?"

"Tamam, geleceğim," dedim.

Hastaneyi biliyordum, benim de orada 2-3 kez yatmışlığım vardı. Binanın girişine yakın bir yerde park yeri buldum ve içeri girdim. Koğuş numarasını biliyordum. O cehennem kokusu yine. Bir

gün o binada öleceğime dair tuhaf bir duyguya kapıldım. Ölmezdim belki. Umarım.

Buldum Mick'i. Her şeyin üstünden bunaltıcı çaresizlik sarkıyordu.

"Mick?"

"Kalkmama yardım et," dedi.

Onu ayağa kaldırdım. Aynı gibi görünüyordu.

"Gidelim." Holde yavaşça ilerledik. Üstünde o boktan hastane önlüklerinden biri vardı, arkası bağlı değildi çünkü hemşireler arkasını senin için bağlamazlar, çünkü hemşirelerin düşündükleri tek şey kendilerine şişman geri zekâlı bir doktor bulmaktır. Her ne kadar hastalar nadiren doktor görseler de hemşireler sıklıkla görürler –asansörlerde, elleşmece! Oo he he hee!– her yerde ölüm kokusuyla.

Asansör kapısı açıldı. Buzlu dondurma emen şişman ve sivilceli bir çocuk oturuyordu asansörün içinde. Önlüklü Mick'e baktı.

"Çıkış izniniz var mı, efendim? Çıkış izni almadan hastaneden ayrılamazsınız. Bana verilen talimat doğrultusunda..."

"Ben kendime çıkış izni verdim, piç! Şimdi o buzlu dondurmayı bir yerine sokmadan asansörü zemin kata indir!"

"Adamı duydun, evlat," dedim ona.

Aşağı indik ve dosdoğru binanın çıkış kapısına yöneldik, kimse tek kelime etmedi. Mick'in arabaya binmesine yardımcı oldum. Yarım saat sonra evindeydik.

"Hasiktir!" dedi Mona. "Ne yaptın, Hank?"

"O istedi. Ben insanın arzularının mümkün olduğunca yerine getirilmesinden yanayım."

"Fakat burada da ona şifa olacak bir şey yok."

Dışarı çıktım, bir litrelik bir şişe bira aldım ve aralarında halletsinler diye onları orada bıraktım.

İki gün sonra Mick veteran hastanesine yattı. Sonra eve döndü. Sonra yine yattı. Sonra yine döndü. Ona basamaklarda rastlıyordum.

"Tanrım, bir bira ne güzel olurdu!"

"Ne dersin, Mona?"

"Tamam, lanet olsun, ama içmemesi gerekiyor!"

Ona bir litrelik bir şişe satın alıyordum ve keyfi yerine geliyordu. İçeri giriyorduk ve bana Mona'yı Fransa'da tanıdığında çekilmiş fotoğrafları gösteriyordu. Mick'in üstünde üniforma vardı. Mona ile trende tanışmışlardı. Trene dair bir şey en azından. Subaylar Mona'yı trenden atmaya çalışırlarken Mick ona bir koltuk ayarlamıştı. Öyle bir şey. Fotoğraflar iki genç ve güzel insana aitti. Aynı insan olduklarına inanamıyordum. Kalbim daralıyordu. Bana sunulan likörü bir dikişte içtim. "Çok yakışıklıymışsın, Mick." Öylece oturdu orada, davul gibi şiş, bütün şansı sıfırlanmış. "Ve Mona! Ne bebek! Seni hâlâ seviyorum!" Bu Mick'ı gerçekten hoşnut etti. İyi bir parça yakaladığını bilmemi istiyordu. Mona'yı bir hafta kadar sonra binanın önünde gördüm.

"Mick dün gece öldü," dedi.

Bakakaldım. "Kahretsin, ne diyeceğimi bilmiyorum. O şiş haline rağmen öleceğine ihtimal vermemiştim."

"Biliyorum," dedi. "İkimiz de seni çok sevdik."

Dayanamadım. Döndüm ve binanın girişine yürüdüm, pek çok güzel gece geçirdiğimiz 1 numaralı dairenin önünden geçtim. Mick orada değildi ardık. Geçen yılın Noel'i ya da bir çift eski ayakkabı gibi gitmişti. Ne boktan iş. Merdivenden yukarı çıkıp eve girdim. Ödlek. İçtim, içtim, içtim, içtim. Kaçış. Ayyaşlar kaçar, derler, gerçeklerle yüzleşemez.

Daha sonra Mona'nın Denver'e gittiğini duydum, kız kardeşinin yanına.

Ve yazarlar yazmaya ve ressamlar resim yapmaya devam ederler ama pek bir anlamı yoktur.

Siyasete karşı her zaman hayli kayıtsızdım, fakat seçimlerden önce yarış sonuçlarına bakmak için gazetenin sayfalarını çevirirken elimde olmadan budalaların bazılarını gördüm. At yarışı sonuçlarını kast ediyorum. Hepsi Nixon'un kazanacağını söylüyordu. Bence Humphrey'den daha kötüydü, fakat Wallace açık ara kazanınca ben de herkes kadar afalladım. Ve Wallace yemin ettikten sonra işler karışmaya başladı. LeMay savaş bir ay içinde kazanılmaz ya da düşman teslim olmazsa Kuzey Vietnam'a, belki de Çin'e hidrojen bombası atmak zorunda kalabileceğimizi söyledi. Belki Rusya'ya da. "Erkek erkekliğini göstermeli!" dedi. "Cesaretini ortaya koymalı! Koca Teddy Roosevelt bu serserilerle başa çıkmayı bilirdi!" Wallace gülümsemekle yetindi. "Aferin koçum!" dedi. "Vay be!"

Siyahîlerin yaşadığı mahallelere makineli tüfekler yerleştirdiler ve hızla konut sorununu çözmeye koyuldular. "Ben ırkçı değilim," dedi Wallace, "fakat bir adam yoksul ve siyahsa, bu bana göre kendi suçudur."

LeMay sırıttı, "Evet."

İşten çıkarmalar başladı. Bir kişi iki kişinin işini yapmaya başla-

dı, bir kişinin yarı yevmiyesine. Devlet yardımı kesildi, emeklilik maaşları iptal edildi. Polis gücü üç katına çıktı, yeni çalışma kampları ve cezaevleri inşa edildi. Günün herhangi bir saatinde silah sesleri duyabiliyordun. Siyahîlerin sadece gündoğumu ile günbatımı arasındaki zaman diliminde sokağa çıkmalarına izin veriliyordu ve gidebilecekleri bölgeler kısıtlanmıştı. Piyasaya bir yeraltı ürünü çıktı: BADANA, siyahı örtmek için beyaz boya. Bir beyaz adam peruğu ve biraz BADANA ile daha iyi bir şansın vardı. Fakat siyahîlerin çoğu kullanmayı reddettiler. Meksikalılar ve Kızılderililer de aynı muameleyi gördüler, aynı sertlikte değil ama.

Sokaklarda 30 milyon yaşlı ve işsiz insan dolanıyordu. Bir adam ya da kadın ya da çocuk açlıktan öldüğünde ya da polis veya birlikler tarafından öldürüldüğünde "A" arabası adını verdikleri arabaları vardı. Hayatta kalmayı BİLMEYEN aptalların A'sı, yavrum. "A" arabaları sokaklarda sürekli devriye geziyorlardı, yol süpürge makineleri misali. Ama onlar yaprakları, kâğıtları ve muhtelif çöpü emmek yerine yeni ölmüş kadınların, çocukların, yaşlıların ve çeşitli bahtsız adamların cesetlerini emiyorlardı. "Kentlerimizi sıhhi tutmalıyız," dedi Başkan Wallace. Cesetleri kütüphanedeki kitapları yaktıkları gibi yaktılar. Kütüphanedeki kitapların tamamı imha edilmedi, yüzde sekseni sadece. Tabloların ve heykellerin yüzde doksan beşi "Amerikan Toplum Ahlakını Yozlaştırıcı" bulundukları için imha edildi. Sol görüşlü gazetelerin yayın yönetmenlerine Amerika'daki futbol statlarında yüz binlerin önünde işkence edildi. Ve yayın yönetmenleri acı içinde haykırırken, yavaşça ve parça parça kesilirlerken, hoparlörlerden "TANRI AMERİKA'YI KUTSASIN" çalınıyordu. İşkenceciler işlerini görürlerken kurbanlara, "Macaristan'ı hatırla! Prag'ı hatırla!" diyorlardı. Ve kurbanların ardında duran Evangelist Babtist rahip kurbanların gözlerinin önünde gümüş bir haç sallıyordu. Giriş ücreti alınmıyor, işkence gören adamın siyah ya da beyaz olması dikkate alınmıyordu.

Tabii ki ben de işimden olmuştum ve son ay ödediğim kiranın üstünde oturuyordum. Son bana doğru geliyordu. Los Angeles Belediye Hastanesi'nin yıkımını yeni bitirmişlerdi, bu yüzden gidecek

yerim de yoktu. 21 kilo vermiştim, açlıktan ölmek üzereydim, ama yine de, ödlek bir biçimde, içimden, en azından BÜTÜN yazdıklarım siyaset dışıydı, diye geçiriyordum. Katledilmek yerine açlıktan ölmeme izin verirlerdi, fakat George'un dediği gibi, suç bendeydi; doğru dürüst satranç oynamayı beceremiyordum. Tanrı kendini koruyanları korur. Bütün o zırvalık.

Bu yüzden üç adam kapıma gelip rozetlerini gösterdiklerinde biraz şaşırdım. Etrafıma oturdular.

"Evet, Slim, sana birkaç soru sormamız gerekiyor."

"Tetiği çek," dedim.

Orospu çocuklarından biri silahını çekti ve bana doğrultup emniyet kilidini açtı.

"DUR, BE ADAM! BU BİR DEYİM SADECE!"

"Oo?" dedi silahını yerine koyarak.

"Charles Bukowski sen misin?" diye sordu iri kıyım olan.

"Evet."

"Bryan denen o orospu çocuğu için çalıştın mı?"

"Evet."

"Yazılarını inceledik. Genellikle sekse dair şeyler yazıyorsun. Ben sevdim sanki. Özellikle sarhoşken yatakta sevgilinle olduğunu sanıp çükünü arkadaşının kıçına soktuğun bölümü. Bu gerçekten oldu mu?"

"Evet."

"192 hafta boyunca yazdığın 192 yazıyı inceledik ve içlerinden sadece biri SİYASETE dairdi..."

"Devrimin erdemlerine ve kusurlarına dair olan. Evet, hatırlıyorum."

"Fakat biz tam olarak anlamıyoruz. Ne anlatmaya çalışıyordun?"

"Ruhun ve ellerin doğru yerde değilse Devrim'in yararsız olduğunu –bir tür Ekonomik Köleliği başka bir türle değiştirmek demektir. Yani birini öldüreceksen onun yerine en az 5 misli daha iyi birini koyabileceğinden emin ol."

Üçü de arkalarına yaslanıp küçük not defterlerine bir şeyler yazdılar.

"Hitler'in Arjantin'de yaşadığı doğru mu?" diye sordum.

"Hı hım," dedi iri kıyım olan. "Önümüzdeki hafta tatil için Vegas'a geliyor. Koro kızlarının kartpostallarından isteyip duruyor. Biliyorsun, yaşlı bir Alman'ın en son ölen yeri çüküdür."

"Öyle mi?"

"Hey."

Hepsi kalemlerini indirip bana baktılar. Beş dakika boyunca tek kelime etmediler. Gördükleri eğitimin bir parçası olmalıydı. Sonunda iri kıyım olan, "Bay Bukowski?" dedi.

"Efendim?"

"Kızınızın bir zenciyle evlenmesine rıza gösterir miydiniz?"

"Evet."

"NE?"

Üçü de hafifçe öne eğildi.

"Oo," dedim, "Yani, kendi bilir. Yani, kızım sadece dört yaşında. Henüz kimseyle evlenmek istediğini sanmıyorum."

Uzun süre bana baktılar yine.

"Hippileri sever misin?" (Hippiler imha edileli çok oluyordu.)

"Pek sevmem aslında. Fakat bana hiç zarar vermediler, hiç rahatsız etmediler."

"Vietnam Savaşı'ndan yana mısın?"

"Hiçbir savaştan yana olmadım. Hitler'e karşı yürütülen savaştan bile."

"Aferin!" dedi orta yapılı olan, silahını yerine koyarak.

Yine uzun süre öylece oturup bana baktılar.

"Korkarım ki seni tutuklamamız gerekiyor, Bukowski," dedi iri kıyım olan.

"Pekâlâ, cezaevinde mideme bir öğün yemek girer hiç olmazsa."

Üçü de buna güldüler.

"Hayır, yeni sisteme göre sadece hücreye tıkıyoruz. Beslemiyoruz. Devlete çok büyük tasarruf sağlıyor."

"Tanri Devleti Kutsasın," dedim, "ve işe koyulmuşken Saturday Evening Post'u da kutsasın."

"O mümkün değil," dedi iri kıyım olan.

"Saturday Evening Post yakıldı."

"Neden?"

"Fazla sola meylediyordu," dedi şişman çocuk.

"Tanrım," dedim, "buradan çıkıp bu işi bitirelim."

"Seni götürüp marizlemeden önce," dedi şişman çocuk, "küçük bir zihinsel mutsuzluk yaşatmak istiyorum."

"Çek tetiği!" dedim. "Hayır, yani anlat bana."

Kelepçeyi taktılar ve beni kapıya götürdüler. Orta yapıda olan osurdu. Mutluluğa işaret eder.

"Artık devre dışı kaldığına göre sana bunu söylemekte özgürüm."

Saatine baktı. "Bir sızma olmamasına çok özen gösterdik, bu yüzden sana bunu söyleyebilirim. Senin gibi bir pislik mutsuzluğu hak eder."

"Tamam. Mutsuz et beni."

Kapıya doğru yürüdü. Şişman oğlan saatine baktı.

"Tam olarak 2 saat 16 dakika sonra Başkan Yardımcısı LeMay Kuzey Vietnam, Çin, Rusya ve diğer seçilmiş yerlere Hidrojen bombası yollamak üzere düğmeye basacak. Buna ne dersin?"

"Taktik hata derim," dedim.

Şişman çocuk uzanıp kapıyı açtı. Kapıyı açmasıyla her yere bir kırmızı, gri ve yeşil tabakasının yayılması bir oldu. Yıldırım çaktı. Ve zambak kıymıkları vardı. Havada çay kaşıkları, yarı-köpekler, naylon çorap giymiş kadınlar, yırtık yarıklar, tarih kitapları, halılar, kemerler, kaplumbağalar, çay fincanları, marmelat ve örümcekler uçuştu. Etrafıma bakındım; Şişko gitmişti, orta yapılı tip gitmişti, küçük bok gitmişti ve bileklerimdeki kelepçeler kırılmıştı ve küvetin içinde duruyordum ve aşağı baktım. Yerde taşaklarımın teki, çükümün bir parçası ve karıncalar gibi yuvarlanan gözler duruyordu. Yeşil, kahverengi, mavi, sarı, hatta albino gözler. Kahretsin. Küvetten çıktım. Yarım bir iskemle buldum. Oturdum. Sol kolumun tamamının aniden yanmakta olan selofan gibi büzüşüşünü seyrettim.

Her şey gitmişti: Picasso, Shakespeare, Platon, Dante, Rodin, Mozart... Jackie Gleason. Bütün güzel kızlar. Her çeşit artık yiyen

domuzlar bile. Dar siyah pantolonlu polisler bile. O kötülüklerinin tuzağına yakalanmış acıdığım polisler bile. Güzel bir hayat olmuştu, korkunç fakat güzel ve birkaç kahraman bize devam etme gücü vermişti. Belki yanlış seçilmiş kahramanlardı ama canı cehenneme. Anketler bir kez daha yanılmıştı –eski Harry Truman boku yine– dağın tepesindeki sığınığında oturan Wallace kazanmıştı. Bir taşralının nefret dişlerini tükürerek –2 saat 16 dakika gecikilmiş!

Hiroşima'nın adı Amerika olarak değiştirildi.

Şipşak Yok, Unutma

Kralın Kargası adlı bir bardaydım ve yanımda oturan tip, "Bu gece kalacak yerin var mı?" diye sordu.

"Hayır, kalacak yerim yok," dedim.

"Benimle gel öyleyse. Adım Teddy Ralstead."

Onunla gittim. O ilk gece Teddy ile karısı yerde güreşirken salonda oturdum. Kadının elbisesi yukarı sıyrılıp duruyordu, kıçına kadar ve bana gülümseyip elbisesini aşağı indiriyordu. Ben bira içerken yerde boğuşup durdular.

Teddy'nin karısının adı Helen'di. Ve Teddy hep ortalıkta değildi. Helen onu o gece değil de yıllar önce tanımışım gibi davranıyordu.

"Beni düzmeye hiç kalkışmadın, değil mi, Bukowski?"

"Teddy benim dostum, Helen."

"Hadi ordan! Bu da senin dostun," dedi, elbisesini yukarı kaldırarak. Altında külot yoktu.

"Teddy nerede?" diye sordum.

"Teddy'yi dert etme. O bana sahip olmanı istiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu bana söyledi."

Yatak odasına girdik. Teddy iskemleye oturmuş sigara içiyordu. Helen elbisesini çıkarıp yatağa uzandı.

"Hadi başla," dedi Teddy, "becer onu."

"Fakat Teddy, o senin karın. "

"Biliyorum karım olduğunu."

"Yani, bak Teddy–"

"Yaparsan sana on dolar veririm," dedi. "Anlaştık mı, Bukowski?"

"On dolar mı?"

"Evet."

Soyunup yatağa girdim.

"Uzun uzun becer onu," dedi Teddy. "Şipşak iş istemiyorum."

"Denerim, ama beni azdırdı."

"Bir çuval at boku düşün o zaman," dedi Teddy.

"Evet, bir çuval at boku düşün," dedi karısı.

"Ne yükseklikte?" diye sordum.

"Çok yüksek. Ve geniş. Üstü sinek kaplı," dedi Teddy.

"Binlerce sinek," dedi Helen, "ve hepsi bok yiyor."

"Sinekler tuhaf yaratıklar gerçekten," dedim.

"Kıçın tuhaf görünüyor," dedi Teddy bana.

"Seninki de öyle," dedim.

"Benimki nasıl görünüyor?" diye sordu Helen.

"Lütfen," dedim, "senin kıçını düşünmek istemiyorum, düşünürsem dayanamayabilirim."

"Ulusal marşı söylemeyi dene," dedi Helen.

"Oo, söyle görebiliyır msuun? Yıldızların ilk ışıklarında? Oo–

"Ne oldu?" diye sordu Helen.

"Sözlerini bilmiyorum."

"Aklına geleni söyle öyleyse," dedi Helen.

"Geliyorum," dedim.

"Ne?" dedi.

" 'Geliyorum!' dedim."

"Tanrım!" dedi.

Kenetlendik ve inleyerek öpüştük. Üstünden indim. Çarşafa silindim ve Teddy bana bir onluk uzattı.

"Bir dahaki sefere daha uzun tutmaya çalış, yoksa sadece beş dolar veririm. "

"Tamam," dedim.

"Ah, Teddy!" dedi Helen yataktan.

"Ne var, canım?"

"Seviyorum seni..."

İkinci gece biraz farklıydı. Teddy ile karısı yerde boğuştular. Sonra Teddy ortadan kayboldu. Ben bira içip televizyon seyrediyordum. Helen televizyonu kapatıp karşıma dikildi.

"Hey –iyi bir programdı o, Helen. Neden kapattın?"

"Erkeklikten nasibini aldığın pek söylenemez, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu geceki kızarmış tavuğu beğendin mi?"

"Elbette."

"Bacaklarımı, kalçalarımı ve göğüslerimi beğeniyor musun?"

"Elbette, elbette."

"Saçımın rengini beğeniyor musun? Yürüyüşümü beğeniyor musun? Elbisemi beğeniyor musun?"

"Elbette, elbette, elbette."

"Erkeklikten nasibini aldığın pek söylenemez, öyle değil mi?"

"Anlamıyorum!"

"Canımı yak!"

"Canını yakmak mı? Neden?"

"Anlamıyor musun? Canımı yak! Kemerini kullan! ! Ağlat beni! Bağırt beni!"

"Bak–"

"Tecavüz et bana! Canımı yak!"

"Bakın, Bayan Ralstead..."

"Of, Tanrı aşkına, işe koyul!

Kemerimi çıkarıp kalçasını tokatladım.

"Daha sert, salak!"

"Bayan Ralstead..."

"Hayvanlaş!"

Kemerin tokasını kıçına indirdim. Çığlık attı.

"BİR DAHA! BİR DAHA!"

Verdim kemeri. Bacaklarını aşağıdan yukarı doğru kırbaçladım. Sonra sıkı bir tokat aşk edip onu yere yıktım, saçından tutup kaldırdım.

"Elbisemi yırt!" dedi. "Elbisemi parçala!"

"Fakat Bayan Ralstead –elbisenizi seviyorum."

"Ah, budala –yırt elbisemi!"

Elbisesini önünden aşağı kadar yırttım.

Sonra yırtmaya devam ettim, üstünde bir şey kalmayıncaya kadar.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Vur bana! Tecavüz et!"

Ona bir tokat daha attım, yerden kaldırıp yatak odasına taşıdım. Teddy yatak odasında oturmuş sigara içiyordu. Helen hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Harikulade!" dedi Teddy. "Harikulade!"

"Canavar!" diye bağırdı Helen bana.

"Becer onu!" dedi Teddy. "Kökle onu!"

Karısının üstüne atladım.

"Uzun tut," dedi Teddy, "şipşak yok."

"Ama beni azdırdı," diye bağırdım.

"Bok yediğini düşün," dedi Teddy.

"Bok yemek mi?"

"Evet," dedi Helen, "sinekler hâlâ üstünde olsun."

"Ama boku ağzıma yaklaştırdığım anda sinekler uçar," dedim.

"Bu sinekler uçmaz," dedi Helen. "Bunlar farklı. Onları bokla birlikte yut."

"Peki," dedim.

"Şipşak yok," dedi Teddy.

"Küçük kederli çocuk," dedim, "gel borazanını üfle, inek çayırda, koyun mısır tarlasında..."

"Ulusal Marş'ın sözlerini öğrenmedin mi hâlâ?" diye sordu Teddy.

"Hayır."

"İyi bir Amerikalı olduğun söylenemez Bukowski."

"Değilim herhalde."

"Ben oyumu her zaman kullandım," dedi. "Bu muhteşem bir ülke."

"Küçük Borazancı Jack," dedim, "köşesine oturmuş, bal kabağı turtası yiyor..."

"Ve bir örümcek gelip yanma oturmuş," dedi Helen.

"Bir dakika," dedi Teddy, "böyle miydi bu şarkının sözleri?"

"Bilmiyorum," dedim. "Mary'nin küçük bir kuzusu varmış ve kürkü kar beyazmış ve Mary nereye gitse – Geliyorum!"

"Ne–?" diye sordu Mary.

"Geliyorum!"

"Ah, Tanrım!" dedi Mary.

Kenetlendik ve inleyerek öpüştük. Yana yuvarlandım. Çarşafa silindim ve Teddy bana bir onluk uzattı.

"Bir dahaki sefere daha uzun tutmaya çalış, yoksa sadece bir dolar veririm," dedi Teddy.

"Tamam, Teddy," dedim.

"Ah, Teddy!" dedi Helen yataktan.

"Ne var, canım?"

"İkinizi de seviyorum..."

Üçüncü gece hep birlikte oturmuş televizyon seyrediyorduk. Kalkıp Helen'in arkasına geçtim. Saçından kavrayıp iskemlesinden sırtüstü yere devirdim. Üstüne kapanıp bacaklarını öpmeye başladım. Sonra Teddy'nin yerinden kalktığını duydum. Beni karısının üstünden çekti.

"Sorun ne?" diye sordum. "Sorun ne, Teddy?"

"Kapa çeneni!" dedi bana.

Helen'i saçından kavradığı gibi sıkı bir tokat yerleştirip yere devirdi.

"Orospu!" diye bağırdı. "Seni iğrenç kokuşmuş orospu! Aşağılık orospu! Beni bu adamla aldattın! Kendi gözlerimle gördüm!"

Helen'i ayağa kaldırdı, elbisesini parçalayıp onu bir kez daha tokatladı. Sonra kemerini çıkarıp işe koyuldu.

"Aldattın beni kancık! Pis kancık! Kadınlığın yüz karasısın sen!" Bir an durup bana baktı: "Ve sen, orospu çocuğu, fırsatın varken buradan kaçsan iyi edersin!"

"Fakat Teddy..."

"Seni uyarıyorum, Bukowski."

Helen'i kaldırıp yatak odasına taşıdı. Ceketimi alıp dışarı çıktım, Kralın Kargası Bar'a yürüdüm ve oturup bir bira içtim. Şu Teddy. Ne biçim bir arkadaş çıkmıştı.

Bir gece Los Alamitos Hipodromu'na arabayla giderken küçük bir çiftliğin önünden geçtim ve ayışığında duran büyük bir yaratık gördüm. Yaratığın çok tuhaf bir yanı vardı ve beni kendine çekti. Bir işaret gibiydi, mıknatıs gibi. Frene bastım ve arabadan inip yaratığa doğru yürüdüm. Karayolundan her zaman erken bir sapakta çıkıp bu küçük çiftliklerin önünden geçerdim. Karayolundan erken çıkıp hipodroma yan yollardan sürmek zihnimin gevşemesine zaman tanır, üstümdeki baskıyı azaltıp beni daha iyi bir kumarbaz yapardı. Kazanan bir kumarbaz demedim, daha iyi bir kumarbaz dedim. Duracak zamanım yoktu gerçekten. İlk koşuya gecikmiştim zaten, fakat yine de etrafı tel örgüyle çevrilmiş ağıla doğru yürümeye başladım.

Tel örgüye vardım ve karşımda duruyordu –devasa bir domuz. Çiftlik işlerinden pek anlamam ama bunun yaşayan en büyük domuz olduğu hissine kapıldım, fakat bu değildi mesele. Bir şey vardı bu domuzda, beni arabamı durdurmaya zorlayan bir şey. Tel örgünün yanında durup ağıla baktım. Kocaman bir başı vardı, ben ona yüz demeyi yeğleyeceğim çünkü başın ön kısmında olan buydu. Bir

yüz. Ömrümde böyle bir yüz görmemiştim. Beni çeken neydi bilmiyorum. İnsanlar sıklıkla çirkinliğime dair espriler yaparlar, ömürlerinde gördükleri en çirkin yaşlı adam olduğumu söylerler. Ben bundan gurur duyarım. Yaşadığım zor hayatın bir sonucuydu çirkinliğim; böyle doğmamıştım. Bazı bölgelerden geçmiş olmak anlamına geldiğini biliyordum.

Yarışları unuttum, o domuzun yüzü dışında her şeyi unuttum. Bir çirkin başka bir çirkine hayranlık duyduğunda bir tür ihlal söz konusudur, ruhların teması ve değiş tokuşu diyelim isterseniz. O, domuz, ömrümde gördüğüm en çirkin yüze sahipti. Yüzü siğil, kırışıklık ve kıllardan oluşmuştu, müstehcen bir biçimde ortaya çıkan ve kıvrılan kıllardan –kılın olmaması gereken her yerde. Blake'in kaplanı geldi aklıma. Blake Tanrı'nın böyle bir canlıyı nasıl yarattığını merak etmişti, şimdi de Bukowski ve domuz vardı ve onu neyin yarattığını merak ediyordum, nasıl ve neden yarattığını. Derin çirkinlik her yerinde tekrarlanıyordu –harikuladeydi. Gözleri küçük ve acımasız ve aptaldılar; ne gözler, her yerde var olan kötülük ve kabalık oraya kaydedilmişti sanki. Ağzı ve burnu korkunçtu –müstehcen, çılgın, salyalı, iğrenç kokan bir kıç deliğini çağrıştıran bir burun ve ağız. Yüzünün derisi çürümeye yüz tutmuştu. O yüzün ve bedenin genel toplamı zihnimin kaydetme gücünü aşıyordu.

Bir sonraki düşüncem aniden geldi –insan, o bir insan. O kadar güçlü bir şekilde geldi ki kabullendim. Domuz benden üç-dört metre uzakta duruyordu, sonra bana doğru hareket etti. Bir tür korku hissetmeme rağmen hareket edemedim. Ayışığında bana doğru geliyordu. Tel örgünün yanına geldi ve başını bana doğru kaldırdı. Çok yakınımdaydı. Gözleri gözlerimin içine baktı. Bir süre öylece durup bakıştık sanıyorum. O domuz benim içimde bir şeyi fark etmişti. Ve o kötü ve aptal gözlere baktım. Sanki bana dünyanın gizemi açıklanıyordu ve gizem yeterince aşikâr, gerçek ve korkunçtu.

İnsan, diye geçirdim içimden yine, bu bir insan.

Birdenbire fazla geldi, kopmak zorundaydım; döndüm ve yürüdüm. Arabama binip hipodroma doğru sürdüm. Domuz da zihnimde benimle birlikte yol alıyordu, hafızamda.

Hipodroma vardığımda etrafımdaki yüzleri incelemeye başladım. Bir yüzün bir kısmının domuzun yüzüne uygun olduğunu fark ettim, başka bir yüzün başka bir kısmının, başka bir yüzün başka bir kısmının. Sonra erkekler tuvaletine gittim ve aynada yüzümü gördüm. Aynaların karşısında fazla zaman geçiren biri değilim. Dışarı çıkıp bahis gişesine yürüdüm.

O domuzun yüzü o kalabalığın genel toplamıydı bir şekilde. Bütün kalabalıkların. O domuz hepsini toplamıştı ve orada öylece duruyordu. Üç-dört kilometre uzaklıktaki o küçük çiftlikte tel örgünün arkasında duruyordu. Atlara dair fazla bir şey hatırlamadığım gecelerden biriydi. Koşular bittikten sonra domuzu tekrar görme isteği duydum. Başka bir yoldan döndüm...

Birkaç gece sonra bir arkadaşıma domuzdan söz ettim, gördüklerimi ve hissettiklerimi anlattım, domuzun aslında o bedene yakalanmış bir insan olduğundan daha çok. Arkadaşım çok kitap okumuş entelektüel biriydi.

"Domuz domuzdur, Bukowski, bu kadar basit!"

"Fakat John, o domuzun yüzünü görmüş olsaydın anlardın."

"Domuz domuzdur, hepsi bu."

Ne ben yaşadıklarımı ona izah edebildim, ne de o beni domuzun domuz olduğuna ikna edebildi. O domuzun en azından.

Mezbahada çalıştığım ilk geceyi hatırlıyorum. Geyiği bir başka odada öldürüyorlardı ve bize duvardaki boşluktan derisi soyulmuş ve iç organları çıkarılmış olarak geliyordu, başsız, çiğ kırmızı arka bacaklarından sallanarak ve bizim geyiği omuzlayıp beklemekte olan kamyonlara asmamamız gerekiyordu, bu kez omzundaki kıkırdaktan. Ağır işti ve geyikler kesintisiz geliyorlardı, bir geyik labirenti, durmaksızın. Saatler geçtikçe gücüm azalmaya başladı, yeni öldürülmüş geyiklerin ve çalışan adamların toplam kütlesi zihnimde biraz karışmaya başladı; gözlerimin içine ter akıyordu ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. O kadar yorgundum ki kendimi sarhoş gibi hissediyordum. En ufak şeye gülüyordum. Ayaklarım, sırtım, her yerim ağrıyordu. İnanç ötesi bir yorgunluk alanına itilmiştim ve

kişiliğimi yitiriyormuşum duygusuna kapıldım. Nerede ve neden yaşadığımı ya da ne yaptığımı ve neden yaptığımı artık hatırlayamıyordum. Hayvanlarla insanlar birbirine karıştılar ve içimden, beni neden öldürmüyorlar, diye geçirdim. Neden beni öldürüp kamyonlardan birine asmıyorlar? Bir geyikten ne farkım var? Aradaki farkı nasıl anlıyorlar? Bu düşünce çok güçlüydü çünkü artık hayvanları insanlardan ayırt edemez olmuştum, aradaki tek fark, hatırladığıma göre, hayvanların bacaklarından asılı olmalarıydı.

O gece orayı terk ederken son gecem olacağını hissediyordum, öyle de oldu. Beni o lanet kanlı kamyonlarına asamadılar... hayır, Bukowski bi[teği yok sana canım. Geyik geyiktir, elbette, fakat birkaç hafta sonra marketin et reyonuna gittiğimde katledilmiş ve dönüştürülmüş insan etine baktığımı düşünmeden edemedim...

Ve saçma, tabii ki, ama kapılarında HAYVAN GİREMEZ levhaları bulunan yerler, restoranlar ve marketler var. Bu levhalar genellikle fonu beyaz teneke plakalardan oluşur ve harfler kırmızıdır. O levhayı her gördüğümde şöyle bir duraklarım. Kararsızlık geçiririm. Sonra içeri girerim. Kimse bir şey demez. Herkes işine bakar.

Bir keresinde, başkalarının tepkisini sınamak için, üstünde bu levha asılı bir süpermarketin kapısında durdum. İnsanları seyrettim. Hiç tereddüt etmeden ve zaman kaybetmeden içeri giriyorlardı. Kitle zihnine sahip olmak harikulade olsa gerek –birileri sana insan olduğunu söyler ve sen inanırsın. Birileri sana köpeğin köpek olduğunu söyler ve sen gidip bir köpek ruhsatı ve köpek maması satın alırsın. Her şey özenle paketlenmiştir. Üst üste çakışmaya ya da katkıya yer yoktur... HAYVANAT BAHÇEMİZE HAYVAN GİREMEZ...

Çoğu insan restoran vitrinlerindeki pişmiş domuzları görmüştür herhalde; gözleri oyulmuş, ağzında bir elma, burnu vitrin camına dönük, sırtına ananas dilimleri dizilmiş. Bir keresinde New York'taydım, kaldırımda yürürken vitrininde bu domuzlardan biri sergilenen bir restorana denk geldim. Durdum. Gözlerinin oyuldu-

ğu yerden kafatasına iki uzun delik giriyordu. Deliklerin yakılmış gibi bir görünümü vardı. İhanete uğramış ve ortak aklın ötesinde katledilmiş bir şeyin tadını yayıyordu. Bütün açlığıma rağmen o şeyin yan tarafına çatal saplayıp bir et parçası kesmeyi hayal bile edemiyordum. Gümüş bir tabağın içindeydi, itaatkâr ve dehşet ışınları yayarak. New York sakinleri telaşla vitrinin önünden geçiyor ya da içeride yemek yiyip ağızlarını siliyorlardı. İnsan ırkıyla bağım giderek zayıfladı. Hiçbir şeyi dikkate almıyorlardı; sadece kabulleniyorlardı. Ne güruh – onursuzdular, sağduyusuzdular ve sahip oldukları duygular benlikleriyle sınırlıydı. O domuz – o vahşeti onlar için değerli bir şeymiş gibi sunmak – neye dair olduklarının anahtarıydı, açılıp ne olduklarını gösteren kapıydı. Domuzuma veda ettim ve kalabalığın içine karıştım...

Geçen hafta genç bir kadın Costa Mesa'dan beni ziyarete geldi. Kitaplarımı okuduğunu söyledi. Güzel kızdı, 21 yaşında. Sürekli malzeme arayışı içinde bir yazar olduğum için onu içeri aldım. Karşımdaki iskemleye oturdu ve konuşmadan bana baktı. Sessizlik birkaç dakika sürdü. "Bira?" diye sordum.

"Olur," dedi.

"Konuşabiliyorsun demek."

"Hı hım."

"Yaratıcı yazı eğitimi almak için Meksika'ya gideceğim. Altı haftalık bir kurs," diye ekledi.

"Yaratıcı yazı eğitimi için en iyi şey yazmaktır."

"Kursun yararı olacağını düşünüyorum."

"Hayır, engeller. Gerer. Çok fazla kötü övgü ve kötü eleştiri. Benzer kişiliklerin harmanı. Yıkıcıdır. Bir erkek tanımak için bile gitsen, bir erkekle tanışmak için en kötü yerdir."

Bir şey demedi.

Birer bira daha içip konuştuk. Sonra bira bitti.

"Barları severim," dedi, "bir bara gidelim."

Caddenin sonuna yürüyüp bir bara girdik. İki buzlu viski söyledim. Tuvalete gittiğinde barmen yanıma geldi.

"Tanrım, Bukowski," dedi, "bir tane daha düşürmüşsün. Hepsi de genç. Nasıl yapıyorsun? "

"Hepsi platonik, Harry. Ayrıca araştırma malzemesi."

"Hadi ordan," dedi Harry ve uzaklaştı. Kaba bir tipti Harry.

Kız tuvaletten döndü ve birer viski daha içtik. Hâlâ konuşmuyordu. Ne istiyor bu, diye geçirdim içimden.

"Beni görmeye neden geldin?"

"Anlayacaksın..."

"Tamam, bebeğim."

Barda buzlu viski içmek hesabı çabuk kabartır. Bir şişe viski kapıp bana dönmeyi önerdim.

"Olur," dedi...

Bardağına yarıya kadar viski koyup su ekledim. Bir tane de kendime koydum. Sürekli sessiz kalmasının verdiği hafif mahcubiyetle şundan bundan konuştum. Benimle başa baş içiyordu. Sonra, üçüncü ya da dördüncü viskiden sonra değişmeye başladı. Yüzü değişti. Yüzü tuhaf bir biçim almaya başladı. Gözleri küçüldü ve farklılaştı, burnu sanki sivrildi, dudakları diş göstermeye başladı. Ciddiyim bu konuda.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi.

"Söyle," dedim.

"Hemen konuya gireceğim," dedi. "Ben kadın vücudunda bir fareyim. Beni sana fareler gönderdi."

"Anlıyorum," dedim.

"Fareler insanlardan daha zekidir. Dünyaya hükmetmek için yüzyıllardır bekliyoruz. Yavaş yavaş hazırlanıyoruz. Bunu anlıyor musun?" dedi.

"Dur," dedim. Mutfağa gidip iki içki daha koydum.

"Devam et," dedim.

"Çok basit," dedi, "fareler dünyayı ele geçirmemizde bize yardım etmen için beni sana gönderdiler."

"Onur duydum," dedim. "Bir süredir insanlardan pek haz etmiyorum."

"Bize yardım edeceksin öyleyse?"

"Şey, farelerden de pek haz etmem."

" O zaman," dedi, "bir seçim yapman gerekecek. Hangi tarafı istiyorsun? Fareler kazanacak. Aklın varsa bizden yana olursun. "

"Bana düşünecek zaman tanı."

"Olur," dedi, "sana Meksika'dan yazarım."

Ayağa kalktı. Ona kapıya kadar eşlik ettim, annesinin yeni Cadillac arabasına kadar hatta, beyaz bir Cadillac. Arabaya binip gazladı.

Şimdi mektubunu bekliyorum. Yanıtımın ne olacağından emin değilim. Fareler hayli mesafe kat etmiş görünüyorlar –viski içiyor, Cadillac sürüyor ve Meksika'da yaratıcı yazı kurslarına gidiyorlardı. Sanıyorum nihai savaş farelerle hamamböcekleri arasında yaşanacak. İnsan ırkına hafif bir üstünlükleri var gibi geliyor bana; birbirlerini öldürmeye odaklandıklarını hiç sanmıyorum...

Dün kız arkadaşım beni görmeye geldi ve yanında köpeğini getirdi. Ön avluda yaşıyorum ve diğer avlularda yaşayan insanlara ait pek çok kedi var. Kedinin teki gelip balkonumda durdu. Köpek havlamaya başlayıp ortalığı yaygaraya verdi, onu yatıştıramadım. Kedinin sahibi olan yan komşum kediyi almaya geldi.

"Ne tür bir köpek bu?" diye sordu. Adam sarhoştu.

"İt işte, sıradan bir it."

"Onu dışarı sal. Kedim onu haklar."

"Haklayabilir. Belki de haklayamaz. Köpek bana ait değil."

"Kimin köpeği?"

"Bir arkadaşımın."

"Dışarı sal."

"Hayır," dedim, "hayvanları severim."

"İnsanlardan çok daha sağduyulular."

"Çok doğru söyledin," dedim.

Bu da yazıyı bitirmenin pek derin bir biçimi değil ama yeterince iyi diye düşünüyorum. Takılın, izleyin, muhtemelen size ilerisi için yönergeler vereceğim.

Kaçıklar Koğuşu

Stajyer hemşireler içeri girdiğinde çocukların bazıları önlüklerinin altında mastürbasyon yaparlardı, gerçi aletlerini çıkarıp ulu orta yapanlar da vardı.

Stajyer hemşireler çok kısa ve şeffaf üniformalar giyerlerdi, içleri görünürdü. Bu yüzden çocukları fazla suçlayamazdın. İlginç yerdi bu hastane. Sonra doktor gelirdi. Doktor McLain, iyi bir tipti. Etrafta dolanır, bize bakar ve, "Evet, buna 140 cc yaz, ve, şuna... eee, şeyden 100 cc..." Sonra bana bakar ve parmaklarını şaklatırdı, "Ha, ha! Uyuşturucu! Uyuşturucu! Büyük bir parti verelim! Büyük parti nerede, Bukowski?" diye sorardı.

İçerideydim... beni aşırı dozla yakalamışlardı. Bir süre içeride kalmaya çalışıyordum çünkü birkaç karşılıksız çek yazmıştım, ortalığın biraz yatışmasına bekliyordum.

"Büyük parti taşaklarımın tam altında, doktor. Curcunayı duyabiliyorum!"

"Taşaklarının altında demek, öyle mi, Bukowski? "

"Evet, tam altında. Curcunayı duyabiliyorum."

Bu şekilde sürerdi genellikle.

Akşamları bize meyve suyu getirirlerdi. Meyve suyu meselesini abartmayı severdik.

"Sanıyorum meyve suyunu getiriyorlar," derdi biri.

"Evet, adam meyve suyunu getiriyor!"

Sonra yataktan fırlardım. "Meyve suyu kimde?" diye sorardım.

"Meyve suyu! Meyve suyu! Meyve suyu bizde!" diye bağırırdı Anderson.

Ben de Anderson'dan beslenirdim. "Ne dedin? Meyve suyu sende mi dedin?"

"Ne?"

Anderson'ı işaret ederdim. "Bakın, arkadaşlar, meyve suyu bu adamda! Meyve suyunun onda olduğunu söyledi! Bize meyve suyumuzu ver!"

"Ne meyve suyu?"

"Az önce meyve suyu bende demedin mi? Ne yaptın meyve suyumuzu?"

"Evet, meyve suyumuzu ver"

"Meyve suyumuzu ver!"

"Hey, moruk, meyve suyumuzu ver!"

Anderson geri çekilirdi.

"Meyve suyu bende değil!"

Onu izlerdim. "Bak, meyve suyunun sende olduğunu söylediğini duydum! Net bir şekilde duydum! Ne yaptın meyve suyumuzu? Meyve suyumuzu ver bize!"

"Evet, evet, meyve suyumuzu ver!"

Sonra Anderson bana, "Allah belanı versin, Bukowski –meyve suyu bende değil!" diye bağırırdı

O zaman çocuklara dönerdim: "Bakın, çocuklar, şimdi de yalan söylüyor. Meyve suyunun onda olmadığını iddia ediyor!"

"Kes yalan söylemeyi!"

"Meyve suyumuzu ver!"

Anderson ile her akşam aynı şeyi yaşardık. Dediğim gibi, gayet hoş bir yerdi.

Bir gün bahçede kırık bir çapa buldum. Çapanın kendisinde sorun yoktu fakat biri sapını kırmıştı. Çapayı koğuşa götürüp yatağın altına sakladım. Bir de boş ilaç şişelerini attıkları bir çöp tenekesi buldum. Çöp tenekesinden ilaç şişelerini yürütüp önlüğümün altına gizler, sonra dolabıma koyardım. Her şeyi dolabımda saklardım. Özensizdiler. Şişelerin bazılarının beşte biri dolu olurdu. Kafayı bulmaya yetiyordu.

Sonra yatağımın altında çapayı buldular. Doktor McLain'in bürosuna çağrıldım.

"Otur, Bukowski."

Çapayı çıkarıp masanın üstüne koydu. Çapaya baktım.

"Ne işi var bu çapanın yatağının altında?" diye sordu.

"Benim," dedim. "Bahçede buldum."

"Ne yapıyordun bu çapayla?"

"Hiç."

"Çapayı neden bahçeden koğuşa götürdün."

"Orada buldum. Yatağımın altına koydum."

"Bu tür şeyler bulundurmana izin veremeyeceğimizi biliyorsun, değil mi, Bukowski?"

"Bir çapa alt tarafı."

"Çapa olduğunun farkındayız."

"Size çapa niye lazım?"

"Bana lazım değil?"

"Bana çapamı iade edin o zaman. O benim. Bahçede buldum."

"Mümkün değil. Benimle gel."

Doktorun yanında bir erkek hemşire vardı. Yatağıma gittiler. Erkek hemşire dolabımın kapağını açtı.

"Vay, şuraya bakın!" dedi doktor. "Bukowski tam teşkilatlı bir eczane bulunduruyor burada! Bu ilaçlar için reçeten var mı, Bukowski?"

"Hayır, ama onları biriktiriyorum. Benim onlar. Buldum onları."

"Dolabı boşalt, Mickey," dedi doktor.

Erkek hemşire bir çöp tenekesi aldı ve her şeyi içine fırlattı.

İzleyen üç gece bana meyve suyumu vermediler.

Bazen çok adaletsizler, diye geçirdim içimden.

Dışarı çıkmak zor değildi. Duvarı tırmanıp öteki tarafa atladım. Yalınayaktım ve üstünde önlüğüm vardı. Otobüs durağına yürüdüm, bekledim ve otobüs geldiğinde bindim. Şoför, "Paran nerede?" diye sordu.

"Param yok," dedim.

"O kaçık," dedi biri.

Otobüs hareket halindeydi. "Kim kaçık?" diye sordum. "Kaçık olduğumu söyleyen kim?

Kimse cevap vermedi.

"Bir çapa yüzünden meyve suyumu aldılar. Artık orada kalmayacağım."

Arkaya doğru yürüyüp bir kadının yanına oturdum.

"İş tutalım, bebeğim!" dedim.

Başını çevirdi. Uzanıp memesini sıktım. Çığlık attı.

"Hey, bak, arkadaş!"

"Bana biri mi seslendi?"

"Ben seslendim."

Etrafıma baktım. İri bir tipti.

"O kadını rahat bırak," dedi bana.

Ayağa kalktım ve ağzına bir tane yerleştirdim. Koltuğundan yere yuvarlandığında başını iki-üç kez tekmeledim, ayağımda ayakkabı yoktu ama tırnaklarımı asla kesmem.

"Ah, Tanrım, yardım edin, yardım edin!" diye bağırdı.

Otobüsün kordonunu çektim. Otobüs durduğunda arka kapıdan indim. Bir eczaneye girdim. Tezgâhtan bir paket sigara aldım, bir kutu kibrit bulup bir sigara yaktım.

Küçük bir kız vardı orada, yedi yaşlarında, yanında da annesi. "Şu komik adama bak!" dedi kız annesine.

"O adamı rahat bırak, Daphine," dedi annesi.

"Ben Tanrı'yım," dedim küçük kıza.

"Anne! Adam Tanrı olduğunu söylüyor! O Tanrı mı, Anne?"

"Sanmıyorum," dedi anne.

Küçük kızın arkasına geçtim, elbisesini kaldırıp poposunu çimdikledim. Küçük kız çığlık attı. Annesi çığlık attı. Eczaneden dışarı çıktım. Eylül başıydı ve sıcak bir gündü. Küçük kızın güzel mavi bir külotu vardı. Bedenime baktım ve gökyüzü çökerken sırıttım. Hastaneye dönüp dönmemeye karar vermek için bütün bir günüm vardı.

Dansçı Nina

Flört etmeyi seven kadınlardandı Nina, tam bir vamp. Saçı uzun, gözleri tuhaf ve yırtıcıydı, fakat öpüşmeyi ve dans etmeyi iyi biliyordu. Öpüştüğünde ve dans ettiğinde kendini pek az kadının sahip olduğu bir tarzla bütün erkeklere sunmak gibi bir huyu vardı. Bu da pek çok kusuru telafi ediyordu ve Nina'nın pek çok kusuru vardı.

Fakat böyleydi Nina.

Baştan çıkarıcı bir hatundu Nina. Baştan çıkarmayı işin aslından daha çok seviyordu. Nina'da eksik olan seçme becerisiydi –iyi erkeği kötü erkekten ayırt edemiyordu. Amerikan kadını, genellikle, aynı zaaftan mustariptir. Fakat Nina'nki bir aşırı doz vakasıydı.

Nina'yı sizi ayrıntılarıyla sıkmak istemediğim koşullarda Los Angeles'ta tanıdım. İkimiz de evlenmek istemiyorduk (o daha önce evlenmişti) ve önceleri, mucizevi kadınımı buldum nihayet, diye düşündüm.

Dalgınlığını, cümleleri tekrar edişini, aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatışını fark etmiştim. Konuşmaları ve fikirleri başkalarından duyup ödünç aldığı şeylerdi. Fakat o zamanlar baştan çıkarma yeteneği olarak algılamadığım aşikâr ve görünmez bir sezgisi vardı.

Beni sevdiğini düşünmüştüm.

Fakat onu götürdüğüm ilk partide başımı kaldırdım ve içimden, Tanrım, nasıl bir kadın buldum kendime, diye geçirdim. Nina sadece dans etmiyor, herkesin önünde düzüşüyordu. Bu onun hakkıydı, tabii ki, herkesin önünde düzüşmekten söz ediyorum. Düzüşmüyordu elbette, fakat öyle bir izlenim uyandırıyordu.

O gece Nina partinin yıldızıydı. Nina bütün partilerin yıldızıydı.

Nina erkek genlerini kışkırtmaya gelmiş Ebedi Fahişe'ydi. Dans etme tarzı yüzünden tartışıyorduk çünkü bir yanını seviyordum hâlâ.

"Onlar için fazla zekiyim,"dedi. "Parti bittiğinde ve bütün erkekleri azdırdığımda arka kapıdan çıkıp toz olurum."

"Bu bir yalan. Kendini bütün erkeklere sunup kaçıyorsun. Bu bir yalan. Bir şeyle ödeşmeye çalışıyorsun."

"Bak," dedi, "senin bacağına bir düzüşme prangası bağlanmış. Bende öyle bir şey yok. Ben özgür akarım. Dans ederken seni düşünmem bile. Müziği ve dans ettiğim kişiyi düşünürüm. Özgür akarım –gökyüzündeki büyük beyaz kuşum ben."

"Pekâlâ, öyle olsun."

"Daha önce dans ederken sana ihanet ettiğimi söyledin. Sana nasıl ihanet edebilirim?"

"Sen bilirsin nasıl ettiğini," dedim. "Dans düzüşmekten bile daha seksi bir şey olabilir. Daha çok hareket var ve insanlar izler. Gözlerdeki bakış var, giderek yakınlaşma var. Tanıyorum seni, kancık. Büyük beyaz kuş falan değilsin –Yüzyılların Fahişesi'sin..."

"Sen gerçek bir orospu çocuğusun, Charlie. Anlamıyorsun."

Onunla birlikte olmaya neden devam ediyordum bilmiyorum.

Bir hikâye dinlemek istiyordum belki, ya da bir hikâye yazmak. Galiba Nina'nın dansında trajik olan kendini muhteşem bir dansçı sanmasıydı. Muhteşem dansçılar seyretmişliğim vardı –insanların ortaya koymak için aylarca, yıllarca, hatta bir ömür boyu çalıştıkları şeyler.

Nina'nın bütün yaptığı ortalığa seks saçmaktan ibaretti, onu iyi beceriyordu, fakat muhteşem bir dansçı olduğu söylenemezdi.

Bir keresinde bir gece bir Türk kahvesinde beyaz bir kadın gördüm. Aşağıda yemek yenen, yemekten sonra içmek için yukarı çıkılan yerlerden biriydi. Esmer kızlar tek başlarına kendi doğal hareketlerini yapıyorlardı, sonra Amerikalı kadın, hayli biçimli bir sarışın, biriyle kalkıp kendi dansını yaptı. İyi yapıyordu fakat çirkindi ,çünkü aşikârdı. Kadından ve eşlikçisinden mekânı terk etmeleri istendi ve beyaz kadın bize küfürler savurdu –merdivenden aşağı ininceye kadar. O kadın sanatla sanatsızlığın arasındaki farkı bilmiyordu. Sonra gözlerimi denize dökülen samimiyet nehirleri gibi akarak dans eden esmer kızlara çevirdim...

Partilerin dışında Nina'dan başka küçük bilgiler alıyordum, çoğunlukla aşk yatağında, önce ya da sonra. Bunlara itiraf da denebilirdi ya da Nina söz konusu olduğunda, taşkınlık.

"Evet. Sonra, bir elbise mağazası vardı. Kocama bir şey almak için içeri girdim. Orada bir adam vardı. Bana müstehzi bir biçimde baktı. Bu müstehzi tipler hep beni bulurlar zaten..."

Bana baktı ve fakat gözlerimi onun acımasız gözlerinden kaçırdım.

"Beni bir perdenin arkasına götürüp öptü. Arka tarafta küçük bir oda vardı. Arkamdan yürüdü, aleti dışarıdaydı ve orada birkaç erkek vardı ve hepsi güldüler. Daha sonra dönüp, "Sen ibnenin tekisin, değil mi? İbnesin sen!" dedim.

"İbne miydi?" diye sordum.

"Sanıyorum."

"Eyvallah..."

"Biliyorsun," diye devam etti, "kocamı fazla aldatmadım. Bir - iki kez belki. Kocama o herifinkini pantolonundan çıkarıp öptüğümü fakat onu becermediğimi anlattım." Başka hikâyeler: bir yeraltı gazetesine ilan vermiş ve 50 yanıt almıştı. Adamlardan biri telefon numarasını bırakmıştı ve Nina onu aramıştı. Genç ve zayıf adamla bir kafede buluşmuştu. Sonra adam Nina'dan onu otoparka bırakmasını istemişti çünkü kendi arabasını otoparka bırakmıştı. "Onu otoparka bıraktım," dedi Nina bana, "fakat başıma gelecekleri tahmin etmem gerekirdi. Beni fena halde azdırdı ve beni azdırdığını bi-

liyordu ve tırpanı andıran uzun ve kıvrık bir aleti vardı. Ömrümde bu kadar büyük bir şey görmemiştim. Fakat bana adını söylemeyi reddediyordu. Hamile kalmak istemediğim için onu reddettim. Öfkelendi ve 'bir erkeği düzmeyi yeğlerim–onlar beni bu saçmalıklarla yormazlar en azından!' dedi".

"Ve gitmesine izin verdin, öyle mi?"

"Evet, kamışını görmeliydin –Devasa, kıvrık, tırpan gibi bir şeydi!"

Bilmiyorum. Aramızda pek çok çatışma ve dönemeç vardı. Ben hayatımı yazarak kazanıyordum bu da fazla param olmaması ve bol zamanım olması anlamına geliyordu. Düşünecek zaman – âşık olacak zaman. Nina'ya âşıktım sanıyorum. Ondan yirmi yıl daha yaşlı olmama rağmen.

Bir hafta sonu onu arabamla Arizona'ya götürdüm ve orada bir çiftlik evinde bir eşcinselle üç saatlik bir dans gösterisi sahneledi. Üstünde göbeğini ve göbek deliğini açıkta bırakan kırmızı bir pijama vardı.

Gecenin çoğunu içerek ve ölü ve monte edilmiş hayvanları seyrederek geçirdim, onlarla derin bir ilişkim olduğunu hissediyordum.

Sonunda çiftliğin bilardo odasına girdim, orada dans ediyorlardı. Eşcinseli tuttuğum gibi başımın üstüne kaldırdım, fakat kafatasını tavanda çatlatmamaya karar verdim. Onu yere bıraktım ve kendi sarhoş dans yorumumu sergiledim –Uçan Büyük Beyaz Kuş.

Bitirdiğimde nonoş yanıma geldi ve "Müsaade eder misin?" dedi.

Kenara çekildim ve Nina ile dans etmeye başladı ve kimse itiraz etmedi, ben bile...

Zaman ve şeyler akmaya devam etti, akarlar, bilirsiniz.

Birkaç şiir dinletisi verdim, bir romandan küçük bir telif aldım. Sonra kendimi Nina ile Utah'da buldum, büyük Dört Temmuz dansını beklerken.

"Burada bir şeylerin gerçekleştiği tek gün bu," dedi bana.

Böylece küçük kasabanın zirve yaptığı dansa gittik ve Nina iri,

aptal kovboyunu buldu. O kadar da iri ve aptal değildi belki.

Adamı biraz izledim ve içimden, yahu bir şeyler ruhunu gerçekten dilimlese, nerede olduğunu gösterse, bundan yazar bile olur, diye geçirdim. Fakat o güne dek hiçbir şey onu fazla rahatsız etmemişti, bu yüzden bir tür ruhu olduğunu ve Nina'nın da bunun farkında olduğunu söylemekle yetinelim. Nina ikide birde başını çevirip bana kendini dansta kovboya sunuyormuş gibi bakıyordu. Yerimden kalkıp oradan çıkmak, Nina'ları ve onların insanlarını arkamda bırakmak istedim. Fakat Nina adama giderek yaklaşıyor, kendini ona sunuyordu.

Bu kadarı yetti bana, çünkü adamı arzuluyorsa ona sahip olabilirdi. Böyle düşünüyordum; iki kişi birbirini arzuluyorsa birlikte olmalı.

Fakat her danstan sonra kovboyu yanıma getirip duruyordu. "Charlie," dedi, "bu Marty. Marty çok güzel dans etmiyor mu?"

"Danstan pek anlamam. O anlıyor sanıyorum."

"Arkadaş olmanızı istiyorum," dedi Nina.

Sonra pist boşaldı ve birlikte dans ettiler, herkes alkışlıyor, gülüyor, iyi zaman geçiriyordu. Ben bir sigara içtim ve iri memeli bir hatunla vergileri tartıştım. Sonra başımı kaldırdım ve Nina ile Marty'nin dans ederken öpüştüklerini gördüm.

Yaralandım ama Nina'yı tanıyordum. Yaralanmamam gerekirdi. Dans ederken arada sırada öpüşmeye devam ettiler. Herkes alkışladı. Ben de alkışladım. "Daha, daha!" diye bağırdım.

Tekrar tekrar dans ettiler.

Kasaba halkı giderek heyecanlandı. Ben umudumu yitirdim, gerçekliğe döndüm ve feci sıkılmaya başladım. Sıkıntı, ruh halimi ancak böyle tanımlayabilirim. Dans müziğinin ritminde bir şey var. Beni ancak bir süre yakalayabiliyor, ondan sonra sert ve anlamsız çekiçlerle dümdüz edilmişim gibi hissederim kendimi.

Nina ile kasaba dışında bir çadırda kalıyorduk. Bir akşam sırtımı bir ağaca yaslamış otururken yolun karşısından koşarak geldi:

"Charlie, Charlie, istediğim Marty değil, seni istiyorum! İnan

bana, lütfen, Allah belanı versin!"

Arabasını yolun biraz ilerisine park etmişti ve Marty'in ay ışığında onu kovaladığı anlaşılıyordu. İri, aptal kovboy at sırtındaydı. Nina'ya yetişti ve kemendini fırlatıp onu yakaladı. Nina çamurun içinde bir çığlık attı. Marty Nina'nın kotunu ve külotunu indirip ona soktu. Nina bacaklarını zifiri karanlık gökyüzüne doğru kaldırdı.

Gerisini izleyemedim, patikadan ana yola doğru yürüdüm.

Kasabaya dönmek için en yakın otobüs durağına rahat bir sekiz kilometre yolum vardı.

Kendimi iyi hissediyordum.

O zamana kadar bitirmiş olduklarını biliyordum ve ben özgürdüm. Şostakoviç'in Beşinci Senfonisi'ni düşündüm. Ve yürürken yıllardan beri ilk kez kalbimin özgür olduğunu biliyordum.

Ayaklarımın altında ezilen çakıllar en iyi dansı sunuyordu. Nina'ın bana sunabileceği bütün öpüşmelerden ve danslardan daha iyiydi.

"Çizmelerine öküz boku bulaşmamışsa
gerçek bir kovboy sayılmazsın."...
Pall Mall McEvers -29 Temmuz 1941

Phoenix, 13 Ocak 1972

Yazar olmak pek çok farklı şey yapmayı gerektirir çünkü yazı tek bir tabandan hizalansın istemez, her zaman bariz olanı seçmezsin – Paris ya da San Francisco ya da COSMEP toplantısı gibi – işte ben de şimdi ayakta yazıyorum, Hemingway tarzında, fakat ben Arizona Çölü'nde ters dönmüş bir makaranın üstünde yazıyorum ve başımın üzerinde tek kanatlı bir uçak uçuyor –Afrika ve aslanlar çok uzakta– Gertie Stein'in dersleri sindirilmiş ve göz ardı edilmiş –az önce küçük kırma bir köpekle bir Alman polis köpeğinin arasındaki it dalaşını sonlandırdım– ve kırma köpek ayağımın altındaki kablo makarasının üstünde yatıyor –müteşekkir ve tozlu ve çiğnenmiş– Cennet Vadisi'nde esnek ve ağlayan bir ağacın altında duruyorum ve burnuma at boku kokusu geliyor ve Hollywood'daki köhne avlumu düşünüyorum, 9. sınıf yazarlarla bira ve şarap içtikten ve az miktardaki usarelerini emdikten sonra onları fiziksel olarak kapı dışarı ettiğim günleri.

Şimdi yanıma küçük bir kız geliyor ve "Bukowski, n'apıyosun, salak?" diyor.

Şimdi de sandviç yemek üzere sağ tarafımdaki yere çağrılıyorum. Edebiyat bekleyebilir. Beş kadın var orada. Hepsi de roman yazıyor. İyi de, beş kadınla ne yapılır?

Sandviçler leziz ve sohbet başlıyor:

"Bir ara bir avukatın yanında çalışıyordum ve masasında bir guru heykelciği vardı. Bir gün azdım ve guruyu kadınlar tuvaletine götürdüm, başının şekli son derece uygundu, bütün heykelcik mükemmel biçimlenmişti, çok zevk aldım. Bitirdiğimde heykelciği avukatın masasına geri koydum. Kullanırken lanet şeyin boyası çıkmıştı ve avukat geldiğinde fark edip, "Guruma ne oldu?" diye sordu ve ben, "Ne var? Ona bir şey mi oldu?" dedim. Sonra guruyu satın aldığı şirketi aradı ve heykelciği satın alalı henüz bir hafta olmasına rağmen boyasının döküldüğünden şikâyet etti..."

Kızlar, "Oo hahaha ha, oo, hahaha!" diye güldüler. Ben gülümsemekle yetindim.

"Bir kadın dergisinde okuduğuma göre," dedi bir diğer romancı, "bir kadın art arda 64 kez orgazm olabiliyormuş, ben de denedim..."

"Başardın mı?" diye sordum.

"13 de kaldım..."

"Ortalıkta bu kadar abazan erkek dolanırken," dedim, "kendinden utanmalısın."

İşe bak, diye geçirdim içimden, bu kadınlarla burada oturuyorum, içlerinde en güzel olanıyla yatıyorum ve erkekler nerede? Sığır dağlıyorlar, zaman kartlarını zımbalıyorlar, sigorta poliçesi satıyorlar... Açlık çeken bir yazar olarak kaderimden nasıl yakınırım? Bir yolunu bulacağım... Yarın Cennet Hipodromu'na gidip tanrıların bana karşı müşfik olup olmadıklarını göreceğim. Bu kovboylardan ve buraya ölmeye gelen yaşlılardan daha başarılı olacağım kesin. Fakat şiir var bir de. Patchen cumartesi gecesi kalp krizi geçirip öldü. John Berryman köprüden Mississippi nehrine atladı ve cesedi henüz bulanamadı. İşler iyiye gidiyor. Şimdiki genç yazarlar

toplum bilincine sahip Oscar Wilde gibi yazıyorlar. Kendimi TIMES MEYDANI'nda yürürken hayal ediyorum ve bütün genç kızlar, "Bak Charles Bukowski! geçiyor" diyorlar. Yaşarken ölümsüz olmanın anlamı bu değil mi? Bedava içkilerin yanı sıra?

Sandviçimi bitiriyorum, kadınların en güzeline onu hâlâ sevdiğimi söylüyorum, ruhen ve bedenen. Sonra çöle dönüyorum, ters dönmüş tahta makarama ve şimdi oturup yazıyorum. Şimdi ayakta durup yazıyorum. Atlara ve ineklere bakıyorum, solumdaki dağlar Los Angeles'ın sıkıcı dağlarından farklı biçimlenmiş. Los Angeles'a döneceğim, edebiyat dümencisi için olunacak tek yer; en azından ben orada daha başarılıyım, benim Paris'im orası, ve beni de Villon gibi sürmezlerse orada öleceğim. Ev sahibem birayı litrelik şişeden içiyor ve beni de onlardan içmeye zorluyor ve kiracıların çöp tenekelerini dışarı çıkarıp içeri aldığım için kiramdan on dolarlık indirim yapıyor (aylık). Bu Büyük Yazarlık Kursu'ndan çok daha avantajlı.

Kızlar beni kaygılandırıyor ama, yerel barlarda kovboylarla dans edip onlara baştan çıkarıcı bakışlar atıyorlar; hayatlarında Swinburne bile okumamış güneş yanığı tiplere... Bira içmekten, metanetli, umursamaz, insani ve edebi görünmekten başka yapacak bir şey yok.

Küçük kız geliyor yine:

"Selam, Bukowski salağı! Gömleksiz, ayakkabısız, pantolonsuz ve külotsuz, anadan doğma vaziyette dışarıda yazı yazıyorsun..."

Kız 3 yaşında ve oyuncak bir traktörle yanımdan geçiyor, sonra durup arkasına bakıyor:

"Selam, Bukowski salağı! Pantolonsuz, külotsuz, güneşin altında çırılçıplak... saç yok, kıçın açıkta yazıyorsun, suda boğuluyorsun..."

Saç yok?

Alet kalktığı sürece ebedi ve ezeli sorun dişi, tabii ki. Ve 50 yıl yaşamış olmak erkeği bir çözüme yaklaştırmıyor. Aşk hâlâ çoğumuz için bir ömürde iki ya da üç kez gelir, gerisi seks ve dostluktur, ve sorun, ve acı ve görkem yumağı...

Ve geliyor tozun içinden, 31 yıl değerinde, kovboy çizmeleri, uzun kızıl kahverengi saçlar, koyu kahverengi gözler, dar mavi pantolon, balıkçı kazak; gülümsüyor...

"N'apıyosun, moruk?"

"Yazıyorum..."

Birbirimize sarılıp öpüşüyoruz: vücudu vücudumun içine yerleşiyor ve o kahverengi gözler kuşları ve nehirleri ve güneşi yansıtıyor; sıcak çörek onlar, pastırmalı kuru fasulye onlar, geçmiş ve gelecek geceler onlar, yeterli onlar, yeterliden bile fazla hatta... Öpüşmeyi nerede öğrendiğini hiçbir zaman bilmeyeceğim. Ayrılırken önümde bir şey dikiliyor.

"Yarın hipodroma gideceğiz," diyor.

"Elbette," diyorum, "ama bu ne olacak?"

Önüme bakıyorum.

"Kaygılanma. İcabına bakarız," diyor.

Yürüyoruz ve tavşan ağılının önünde tekrar kenetleniyoruz. Uygun.

"Ömrümde tanıdığım en abazan erkeksin..."

Bu yazıyı bitirmek için onu erken gönderiyorum. Çölü kat edip eve doğru yürürken kızının hareketlerini seyrediyorum. Bir köpeği okşamak için eğiliyor. Freud, savaşlar buna dair, gerçeklik payı var söylediklerinde, biraz abartılı olsa da...

Bir it dalaşını daha engelliyorum. Bu kez büyük bir köpekle iki kız geçiyor. Alman polis köpeği saldırıyor. Sıkı bir kavga. Elimde değnekle aralarına dalıp iri köpeği tasmasından yakalıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor kızlardan biri.

Tanıdığım birini hatırlatıyor bana, yanlış bir evlilik yaptı, teselli bulmak için kapımı çalıp dururdu...

Charles Bukowski –yazı tarzı...

Yazı tarzını litrelik şişelerden içki içerek, Zig Zag sigara kâğıdıyla Prince Albert tütünü sararak ve it dalaşlarına müdahale ederek geliştirdi.

Şimdi kötü alışkanlıklarımdan birine yakalandığımı fark ediyorum: bu yazıyı hem şimdiki zamanda hem de geçmiş zamanda yazdım. Liberalliklerini sınamak için editörlerin üstüne yıkacağım... Şimdi de okuldan eve dönen bir oğlanla bir kız geçiyor ve oğlan bana topunu fırlatıyor. Pür dikkat kesilip topu tutuyor ve mahir ve kayıtsız bir isabetle ona geri fırlatıyorum... Ernie benimle gurur duyardı. Şimdi size Phoneix genelevlerine dair bir şey anlatmak istiyorum... fakat bu biraz araştırma yapmamı gerektirecek. Kör bir yazar dün bana Amerika'nın üçüncü büyük uyuşturucu merkezi olduğunu söyledi. Kör yazar bana yüzyıllardan beri okunan yazarların çoğunun kötü seçildiklerini söyledi. Ben de uzun zamandır aynı şeyi düşünüyorum. Çok sıkıcı çocuklar.

Şayet benim her zaman çölde durup ters dönmüş bir kablo makarasının üstünde ayakta yazdığımı, geniş zamanla geçmiş zamanı karıştırıp soytarılık yaptığımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz, canlarım. Fare ve karafatma kaynayan küçük odalarda açlık çektim ben, pul satın alacak param bile yoktu, ara sokaklarda sarhoş yatıp kamyonların üstümden geçmesini beklerdim... O iki çocuk geliyor yine...

"Seni rahatsız etmeye geldik, moruk!"

"Öyle mi?" diyorum.

"Gazoz sever misin?"

"İşim olmaz. Sert içki severim ben."

Şimdi de genç kız değerli makarama tırmanıp beni rahatsız ediyor. Fakat bana gazoz getirdikleri için onları maruz göreceğim. Şimdi de oğlan değerli makaramın üstüne çıkıp dans ediyor. Şimdi iki çocuk daha geliyor. Biri masaya çıkıyor.

"Adın ne?" diye soruyorum.

"Genie," diyor.

"Benim hakkında yazabileceğim heyecan verici bir şey yapın. Sonra da DEFOLUP GİDİN BURADAN!"

Beni rahatsız etmekten başka bir şey yapmıyorlar... Ernie ne yapardı bu durumda? Kimin bunlar? Gidiyorlar neyse ki...

Bu yazıda yeterince seks yok... Çölde tek başıma kalırsam yal-

nızlığımın tadını çıkarırım diye düşünmüştüm. Eksilmekte olan ruhlarının sesini duyayım diye beni yataktan sabahın on birinde kaldıran bütün bu ayyaşlarla Hollywood'dan beter burası. Açık havada yazmayı önermiyorum. Kuşlar üstüme sıçmadı neyse ki. O çöl çocuklarından biri at sırtında yazmamı önerdi. Neyse, Phoenix'i denedim ve Phoenix beni denedi. Şimdi güneş batıyor ve bacaklarım yoruldu. Yanımda biraz Hollywood getirdim muhtemelen. At yarışları bu yazıdan daha iyi değilse yarın kaybedenin önde gideni olacağıma hiç kuşku yok. O zamana kadar makineyi toplamaktan ve hanımların süpürge sapı, salatalık ve benzeri şeyleri düzüş hikâyelerini dinlemekten başka yapacak bir şey yok... bu bana bir keresinde çükünü elektrik süpürgesine soktuğunu anlatan tipi hatırlattı... vak, vak, vak. Ördek sesleri duyuyorum. Makineyle yerimde dönüp ahlaksız dişi romancılarla dolu eve doğru yürüyorum...

Vicki onu arabasıyla Sunset Bulvarı'na götürdü ve öğleden sonra uzun saçlı Japon bir garsonun hizmet ettiği bir restoranda kahvaltı ettiler. Ortalık uzun saçlı Hollywood tiplerinden geçilmiyordu. Vicki siparişi verdi. Yemeği o ısmarlıyordu. Vicki jambonlu yumurta ve yanında birkaç şey daha önerdi. Hank, "Olur, ben yanında sosis alayım, bir de jigolo olmak güzel bir duygu," dedi. Vicki bir içki içmeyi önerdi –onun için bir yenilik– şampanya ve portakal suyu. Hank ona da olur dedi.

"Bitti mi?" diye sordu Vicki.

"Evet."

"Ne yapacaksın?"

"Devam edeceğim. Güzel hatunlarla kahvaltı edeceğim. Konuşacağım."

"Benimle ilgili olarak ne yapacaksın?" diye sordu Vicki.

"Seni benimle birlikte olmaya zorlamayı denemeyeceğim," dedi Hank.

"Buna olanak yok."

İçkiler geldi.

"Sevdin mi onu?"

"Kahretsin, evet. İkinci aşkım. 50 yılda iki kez âşık oldum. Fena sayılmaz, değil mi?"

"Atlatman için gerekli tek şey zaman," dedi Vicki, "zaman, zaman ve işini yapmak ve başka insanlarla tanışmak."

"Öyle yapıyorum. Sende durum nedir?"

"İki evlilik. On yıl ve dört yıl. Başka erkekler, pek çok başka erkek, hepsi kısa süreli."

"Hiçbir şey sürmüyor sanki," dedi Hank.

"Hiç mutlu evlilik gördün mü?"

"Hayır, mutlu birliktelik ya da ilişki de görmedim."

"Neden böyle?"

"Her şeyin yolunda gittiğini varsaysak bile kimyasal katkı hiçbir zaman uygun değil sanki."

İçkilerini bitirdiler. Garson kahvaltıları getirdi.

"Bu katkıdan söz et bana."

"Hep aynıdır. Her zaman diğerini çok arzulayan biri ve diğerini yeterince arzulamayan biri vardır. Yeterince arzulamayan ilişkiyi kontrol eder. Yeterince arzulamayan oyundan sıkıldığında da ilişki biter."

"Sen hangi tarafta oldun, Hank?"

"İki tarafta da. Sonuncusunda arzulayandım."

"Yumurtalar güzel, değil mi?"

"Leziz."

Sessizce yediler, sonra birer içki daha içtiler. Vicki hesabı ödedi. Dokuz dolar. Tanrım. Hank masaya dönüp bahşiş bıraktı. Sonra arabaya yürüdüler.

"İçkiyi bırakacaksın, değil mi?"

"Elbette. Ayrılığın ilk aşaması, bilirsin. Kendine acıma."

"Bak, seni tanıdığımdan beri hep bir çalkantının içindesin, elinde içkiyle oturuyorsun."

"Beni tanımıyorsun."

"Seni tanıyorum. Seni ziyarete gelirdim. Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlar gibiyim."

Vicki geri vitese takıp arabayı park yerinden çıkardı. "Neden bütün genç kızlar yaşlı erkekleri seçiyorlar? Neden bana birkaç yaşlı erkek bırakmıyorlar?"

"Bıraktılar işte. Geçen cuma akşamı."

Vicki Sunset Bulvarı'na saptı. "Nereye gitmek istersin?"

"Ta ta... acı çektiğimi biliyorsun. Neresi uygundur?"

"Mizah duygun nasıl?"

"İyi olduğunu söylerler."

"Sen ne diyorsun?"

"İyi derim."

Vicki sürmeye devam etti. Hank güneşin altında oturup içinden, artık bitti en azından, diye geçirdi. Biraz aklım varsa kadın oyununun dışında kalırım. Fakat zor. Dört yılımı mükemmel bir yalnızlıkla ve kendimi güçlü hissederek geçirdim, derken biri kapıyı çaldı...

Vicki bir park girişine saptı ve kendilerini Hollywood Kabristanı'nda buldular. Vicki dairesel yolu izledikten sonra park etti ve arabadan indiler.

Yürümeye başladılar. Onlardan başka hiç kimse yoktu ortalıkta. Pazar gününde bütün kabristan onlara kalmıştı.

Mezar taşlarına bakarak gezindiler.

"Bak," dedi Vicki, "Tyrone Power bir bank olmuş. Tyrone Power'ın üstüne oturalım!"

Gidip Tyrone Power'ın üstüne oturdular. Tyrone Power bir banktı ve betondan yapılmıştı. Üstüne oturdular.

"Ah," dedi Vicki, "Tyrone Power'a bayılırdım ve şimdi bir banka dönüşmüş ve üstüne oturmama izin veriyor. Bu çok hoş bence!"

Tyrone Power'ın üstünde bir süre oturdular, sonra kalkıp gezinmeye devam ettiler. Griffith oradaydı, ilklerden biriydi Griffith, gökyüzüne karışan devasa bir çubuğu vardı.

Birbirinden ayrık pek çok mezar vardı. Çelikten ön kapıları kilitli küçük beton evleri andırıyorlardı. Hank gidip anahtarıyla kapılardan birini açmayı denedi. Açamadı. Onları ziyaret edemiyordun.

Bir süre daha dolandılar. Sonra Douglas Fairbanks'ın mezarını gördüler. Gerçekten şıktı Douglas Fairbank'ın mezarı. "*İyi Geceler,*

Tatlı Prens..." Herkes mest olurdu bu İyi geceler Tatlı Prens lafı karşısında.

Douglas'ın mezarı yerden yüksekteydi ve kendine özel bir gölü vardı, hayli geniş bir göl. Basamakları çıkıp mezarın yanına gittiler, sonra arkasına geçip bir banka oturdular.

"Bak," dedi Vicki, "karıncalar Douglas'a ulaşmışlar."

Doğruydu. Mezarın yan tarafında bir delik vardı ve karıncalar delikten içeri giriyorlardı.

"Burada düzüşmeliyiz," dedi Vicki. "Burada düzüşmek hoş olmaz mı sence?"

"Korkarım ki kaldıramam burada."

Hank uzanıp Vicki'yi öptü. Ölülerin arasında uzun bir öpüşme.

"Gidip Şeyh'i görelim," dedi Vicki, "ibneyi görelim."

"Olur."

"Adı neydi?"

"Rudolph Valentino."

Büyük binaya girip Rudolph'u aramaya başladılar.

"Gazeteler Rudolph'u haber yapmayı pek severlerdi. Her yıl ölüm yıl dönümünde insanlar mezarını ziyaret ederlerdi. Siyahlar giymiş bir de kadın olurdu. Artık gelmiyorlar. İnsanlar ölür. Fakat aşk daha çabuk ölür."

"Neyse, şimdi onu göreceğiz."

Epey bir zaman aldı Rudolph'u bulmaları. Rudolph'un mezarı daha ekonomik görünüyordu. Arka sıranın köşesindeydi. Vazolarının içinde bir şey vardı, çok solmuş bir şey.

Dışarı çıkmak üzere döndüler. Turuncu kazak ve mor pantolon giymiş gülümseyen bir genç kız beyaz saçlı çok narin bir kadınla birlikte yürüyordu.

"Şeyh'i arıyoruz," dedi kız gülerek.

"Aşağıda," dedi Hank, işaret ederek, "şu karanlık köşede."

Gidip baktılar.

"Tanrım," dedi yaşlı kadın, "şu boş tonozlara bak. O boş tonozlara çok yakınım!"

"Ah, Mary, senin daha çok zamanın var!"

"Hayır, yok. Hayır, yok!"

"Mary..."

"Çıkalım buradan!"

Vicki ile Hank'in yanından geçip dışarı çıktılar.

"Peter Lorre hemen köşede," dedi genç kız Hank'e, yanından geçerken.

"Teşekkür ederim."

Gezinip Peter'i aradılar. O da diğerleri gibi görünüyordu. Devam ettiler. Gelişigüzel yürüyorlardı. Hoştu orası. Temiz, güvenli ve durgun. Acısız.

Vicki cam vazolardan birini çalmak istiyordu ama kesme cam olmasını yeğliyordu. Hank onu caydırdı. "Bizi arayabilirler. Bende bu yüz varken..."

"Senin yüzün harikulade. Ben sana hep hayranlık duydum. Hayatımda birkaç gerçek erkek tanıdım, sen onlardan birisin..."

"Teşekkür ederim, ama vazoyu bırak."

"Güzel olduğumu söyle bana."

"Güzelsin ve seninle zaman geçirmek beni mutlu ediyor."

Mezarların arasında öpüştüler. Sonra giriş kapısına doğru yürüdüler. Üç adam vardı önlerinde. Kapıyı kilitliyorlardı.

"Hey," dedi Vicki.

Koştular. "Hey! Hey!" diye bağırdı Hank, "durun bir dakika!"

Kapı kilitlenmişti. Kapıyı yumrukladılar. Adamlar döndüler. Biri kapıya gelip anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı.

"Kapanış saati," dedi.

"Tamam. Teşekkürler..."

Bakıcılar gittiler ve Vicki ile Hank arabalarına doğru yürüdüler. Arabaya bindiler. Hank Vicki'den bir sigara otlandı.

"Artık çok geç tabii ki," dedi Hank, "ama orada kilitli kaldığımızı düşünsene? Harikulade olmaz mıydı?"

"Öyle de düşünebilirsin. Bence böylesi daha iyi... İçeri kilitlenmedik ama neredeyse kilitlendik."

"Haklısın galiba."

Caddedeydiler yine. "Bana uğrayalım Vicki..."

"Neden? Sana not bırakıp bırakmadığını mı görmek istiyorsun? Seni arayıp aramayacağını mı merak ediyorsun?"

"O iş bitti diyorum sana. Tarih oldu, Douglas Fairbank'ın mezarından daha ölü. Ben Marty'ye bir not bırakmak istiyorum. Marty bu gece geleceğini söylemişti. Onu boş yere bekletmek istemiyorum. Kapıya bir not bırakmak istiyorum."

"Onu kafandan atamadın henüz."

"Marty'yi boş yere bekletmek istemiyorum, hepsi bu. Güzel bir öğleden sonrayı berbat etme."

"Güzel bir öğleden sonra geçirdik, değil mi?"

"Evet."

Eve vardılar. Hank ön avluda oturuyordu.

"Bahçeye park et."

Vicki park etti ve arabadan indiler.

"Tanrım," dedi Vicki, "burası çok pis! Süpürgen var mı?"

"Travma," dedi Hank, "boş ver. Otur."

Vicki'ye birkaç kitap verdi ve Vicki oturdu. Hank banyoya gidip küveti doldurmak için musluğu açtı. Vicki'nin güldüğünü duydu. İyi kitaplardı onlar. O yazmıştı.

Küvete girdi. Küvetin kenarında Wormwood Eleştiri'nin 44. Sayısı duruyordu. İlk sayfayı okumaya başladı:

Henry Green'in G.W'ya yazdığı mektuptan -9 Haziran 1954. W.R Arşivi.

İnsan âşık olur çünkü onda yolunda gitmeyen bir şey vardır. Bu sağlık sorunu olmaktan çok onun zihinsel iklimiyle ilgilidir; kışın bahar özlemi çekmek gibi.

Yazı devam ediyor ve şöyle bitiyordu:

Kendimizin, kendimizle yalnız kalmanın dehşetidir bizi aşka çeken, fakat bu aşk sadece bir kez gerçekleşmeli ve asla tekrarlanmalıdır. Dersimizi öğrenmemiz gerektiği gibi öğrendiğimizde, hepimizin ve her birimizin, her zaman ve tamamen yalnız olduğunu kavrarız.

Hank küvetten çıkıp kurulandı. Vicki gülmeye devam ediyordu. "Ne kadar çiğ yazıyorsun. İnanılmazsın."

"Teşekkürler, yavrum..."

Hank yatak odasına gidip temiz giysiler giydi. Ayakkabılarını giydikten sonra evi kontrol etti. Arka kapının kilitli olup olmadığına bakmaya karar verdi. Arka balkona çıktı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Teneke kutulardan oluşmuş bir yığın, üzerinde bir ilaç şişesi ve ilaç şişesinin altında eski bir zarfın arkasına yazılmış bir not:

Hank–
Bu serinleticiyi
Sana olan on beş dolar borcuma
Karşılık bırakıyorum–
Haplar yorgun
Kanın
İçin
Külotu da
Otuzbir çekerken
Koklarsın–
Carol

Hank arka kapıyı kapattı, kilitledi ve ön tarafa yürüdü.

"Gidelim."

"Nereye?"

"Sana gitsek güzel olur."

"Elbette, fakat telefonu beklemek istemiyor musun?"

"Telefon eden olmayacak."

"Neden?"

"Söyledim sana: biri sever, öteki karar verir."

"O kadar dramatik olma."

Arabaya binip uzaklaştılar. Vicki Normandie'ye saptı.

"Dur," dedi Hank. "Cebimde bir külot var. Sana olur mu acaba?"

"Edepsizleşme benimle."

"Edepsizleşmiyorum."

"Biliyorum edepsizleşmediğini."

"İşte, henüz birlikte yaşamıyoruz ve ilk tartışmamızı yaşıyoruz," dedi Hank.

"Bak," dedi Vicki. "Harikulade bir akşam."

"Evet."

Vicki Franklin'den Bronson'a sapıp kuzeye doğru sürdü.

"Bak–bir Arka Bahçe Satışı! Arka Bahçe Satışı'na gidelim. Sen bana bir şey satın al, ben de sana bir şey satın alayım," dedi Vicki.

Arabadan inip park girişine doğru yürüdüler. Park girişinin sonunda hippi görünümlü bir adamla bir kız oturuyorlardı. Çalıların önünden geçerken Hank cebinden külotu çıkarıp çalıların arasına fırlattı. Külot alt dallardan birine takıldı. Sarıydı, rüzgârda hafifçe sallandı.

Hank Vicki'nin elini tuttu. Vicki güzel görünüyordu, bir şeyler bilen ya da bilmek isteyen bir kadın gibi. Hank bunun cevabını öğreneceğini tahmin etti.

Pete Fox bir mücevher. Arkadaşlarım Pete Fox'a neden bu kadar güldüğümü anlayamıyorlar. 1930'lu yıllardır Pete. 1940'lı yıllardır Pete. Şişman bir Bogart'dır Pete. Edwin G. Robinson'ın erken dönemidir Pete. James Cagney'dir Pete. Sıcak çiş kadar sıkıcı ve daha komik ve daha trajiktir Pete. Benim sarhoş halimdir Pete, çok sarhoş halim. Bütün kötü yanlarımın görebileceğim şekilde sergilenişidir Pete.

Pete genellikle gece yarısına doğru elinde bir şişe şarapla gelir. Kanepeye neredeyse uzanır, sadece başı bana bakacak şekilde.

"Linda nerede?"

"Gitti. Bu Liza."

"Oo, Liza. Liza! Oo..."

Bana bakar.

"Hank, Liza'ya asılırsam kızmazsın, değil mi? Linda'yı götüremedim. Linda'yı götürmeye çalıştım. Liza'yı götürmeye çalışırsam kızmazsın, değil mi?"

"Pete, bir erkek bir kadına asla sahip olamaz, bir kadın da bir erkeğe."

"Fakat Linda o kadar güzeldi ki... Ne geçti aranızda?... Tanrım!"

Kendime bir içki koyuyor ve cevap vermiyorum.

Sırtüstü yattığı yerden Liza'ya bakıyor. "Linda... yani, Liza, hahaha... sana asılırsam kızar mısın?"

"Evet, çok kızarım. Seni istemiyorum."

"Bu şekilde davranmana gerek yok! Arkadaşlık kurmaya çalışıyorum, hepsi bu. Kızma!"

Kanepede doğrulup kendine bir bardak şarap daha koyuyor.

"Güzel şarap, değil mi, Hank?"

"Fena değil."

"Güzel olmalı. Benimle başa baş içiyorsun. Senin en çok bu yanını seviyorum... Seninle içerken aynı zamanda konuşabiliyorum. Çoğu insanla konuşamam. Hey, sana son geldiğimde giderken başıma ne geldi biliyor musun?"

"Hayır."

"Soyuldum."

"Soyuldun mu?"

"Evet. Cahuenga Bulvarı'na gittim. Sarhoştum, biliyorsun ve kaldırımda yürürken karşıdan genç bir kız bana doğru geldi, hayli çekici bir kızdı ve bana iş koyup on dolar dedi. Ben de tamam dedim. Neyse, arabama bindik ve ona onluğu verdim, saksafona başladı. Çok iyiydi biliyor musun?"

Bana bakıyor ve başımı sallıyorum. İkimiz de bu konuda o kadar tecrübeliyiz ki iyiyle kötüyü ayırt edebiliyoruz. Bu yüzden başımı sallıyorum.

"Neyse, kız kaptırıp gitti. Aceleye getirmeden, olması gerektiği gibi yapıyordu. Birdenbire doğruldu. "Neyin var senin?" diye sordum. "Yapmak istemiyorum!" dedi. "Ne yapmak istiyorsun öyleyse? Beni bu halde bırakmak mı? Kafanı gözünü patlatırım senin!" dedim. "Umurumda değil," dedi. "Yapmayacağım!"

"Pekâlâ, bebeğim," dedim, "öyleyse on dolarımı bana geri ver!" Bana onluğu geri verdi ve gitmesine izin verdim. Gideli beş dakika bile olmamıştı... Zulamı kontrol ettim, her zaman cüzdanımdan çı-

karırım biliyorsun. Yuvarlayıp lastik bantla tutturmuştum. Zulamı buldu, inanabiliyor musun? Her şeyim oradaydı, kimliğim, ehliyetim, param. Buldu zulamı."

"Gerçek bir profesyonel," diyorum.

"On kez falan soyulmuşluğum var," diyor Pete.

"Benim de, Pete."

Şaraplarımızı içip bir şeyleri bekliyoruz. Sonra Pete Liza'ya bakıyor.

"Linda... Yani, Liza, hahaha... Hank sizi seçmeyi gerçekten iyi biliyor... Frances'i de tanıyordum ben. Saçına biraz ak düşmüştü, şimdi dişlerini de yaptırmış, gayet hoş görünüyor..."

Bir şarap daha koyuyor. "Söylemek istediğim şu ki, seni fena götürürüm, bebeğim!"

Liza ile Pete kanepede oturuyorlar. Pete yana doğru uzanıp başını Liza'nın bacağının yanına koyuyor ve yukarı bakıyor... "Bebeğim..."

Ben gülmeye başlıyorum. Liza öfkeleniyor. "Bana bak bok çuvalı," diyor Pete'e, "uzaklaş benden!" Pete doğruluyor. "Bak, Hank Linda'nın bütün dişlerini döktüğünde ben buradaydım. Kan içindeydi. Görmen gerekirdi. Ben hayatımda bir kadına vurmadım. Gerçek bir ERKEĞİM!"

İki ya da üç gece ortalıkta görünmüyor, sonra gece yarısına doğru çıkageliyor yine. Üstünde bermuda şort ile tişört var, yanında da bir kadınla küçük bir kız.

"Selam!" diyor.

Onları içeri alıyorum. Tanıştırılıyoruz. Kadının adı Tina. Çok sert bir yüzü var. Erkekler onu üzmüşler besbelli. Şimdi Unitarian kilisesine gidiyor ve hizmet etmek istediği pek çok dava var ve nihayet nasıl bir erkek istediğini biliyor, fakat çok geç, çünkü vücudu, çekiciliği ve özgünlüğü gitmiş. Saçı beyaz. İyi bir rahibe olur. Kızı 7 yaşında. Liza kıza köşede bazı oyuncaklar olduğunu söylüyor. Kızın adı Nana.

Pete'in getirdiği şişeyi açıp bardakları doldurmaya başlıyorum. Pete önceden içmiş zaten.

"Biliyor musun, Hank," diyor, "geçen sefer giderken pencereden seni duydum. Liza,ya, 'Liza, bu adamı bana tanrılar gönderdi! Çok şanslıyım!' dediğini duydum. Yanlış duymadım, değil mi?"

"Doğru duydun."

"Nana'nın Marina'yı tanıdığını biliyorsun, değil mi?"

(Marina benim 7 yaşındaki kızım.)

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, birbirlerini tanıyorlar."

Sonra kanepede dimdik oturan sert yüzlü Tina'ya bakıyor, çarmıha gerilmiş gibi duran elinde bir bardak şarap var. Sonra Liza ile bana bakıyor tekrar.

"Biliyor musun, Tina'yı uzun zamandır becermeye çalışıyorum!"

Pete şarabından bir yudum alıyor, bir süre bardağına baktıktan sonra başını kaldırıyor.

"Evet, ha, ha, ha, Tina'yı uzun zamandır becermeye çalışıyorum... ama bir türlü olmuyor... öyle değil mi, Tina?"

Tina'ya bakıyor. Tina cevap vermiyor.

"Zaten kaldıramıyorum, tabii ki. Kalkmıyor lanet şey! Yani onu becersem bile...?...?"

Pete şarabından bir yudum daha alıyor. "Güzel şarap, değil mi?"

"Evet, Pete."

"Benimle başa baş içtiğini fark ettim. Öyleyse güzel olmalı. Seninle konuşmayı seviyorum Hank. Linda'nın bütün dişlerini dökmene rağmen..." Liza'ya bakıyor. "Linda'nın bütün dişlerini döktüğünü söylemiştim sana, değil mi?"

"Söyledin," diyor Liza.

"Evet, çok uzun zamandır bu kadını becermeye çalışıyorum..." Tina'ya bakıyor. "Fakat, lanet olsun, kaldıramıyorum. Kaldırabileceğimden emin değilim..."

"Dinle," diyor Tina, "ben gitmek zorundayım. Nana'yı yatırmam gerek!"

"Yapma şimdi bebeğim!" diyor Pete.

"Hayır, gitmemiz gerek."

Nala ile Tina gidiyorlar. Birer içki daha koyuyorum.

"Sen sert bir karaktersin, Hank. Ama ben de sert biriyim. Bu karnabahar kulakları nasıl edindiğimi anlatmış mıydım sana?"

"Evet, Pete."

"Bazı hikâyelerimi dinledin ama hepsini dinlemedin. Senin neden karnabahar kulakların yok, Hank?"

"Ben almaktansa vermeyi yeğlerim."

"Linda, yani Liza, karnabahar kulaklarımı gördün mü? "

"Evet."

"Ama onlara yakından bakmadın, değil mi?"

Pete yere çömelip halının üstünde emeklemeye başlıyor. Liza şöminenin yanındaki iskemlede oturuyor. Pete ona doğru emekliyor.

"Karnabahar kulaklarıma bak, Liza."

Pete Liza'ya doğru sürünmeye başlıyor. Pete çok kilolu bir tip, 120 kilo civarında; bira, viski ve paranın sağladığı kolay hayat onu şişmanlatmış. Halı dizlerini acıtıyor ve kıçı tuhaf bir biçimde yukarı kalkmış. Yüzü boş öğleden sonraları ve yağlı yiyecekler tarafından yenmiş. İntihar etmeyi ya da hayatın anlamsız olabileceğini hiç aklından geçirmemiş. Futbol, kötü şiir, Iceberg Slim ve bol miktarda içmeyi sever. İleriye doğru sürünüyor.

Ne olacağını biliyorum. İnsanın durduramadığı ağır bir film gibi. Değerli bir biçimde muhteşem. Durduramıyorum. Durdurmak istemiyorum. Cary Grant bu. Çenesinde çukuruyla, sonsuza dek. Bütün hüzünlü ve harikulade ve korkunç şeyler bu. Her şey, duygusuzca yaptığım ve ileride duygusuzca yapacağım bütün berbat şeyler; size ve bana ve herkese yapılacak bütün berbat şeyler. Pete Liza'ya doğru sürünüyor, tabak dolabındaki salyangoz, 1 dolar 69 sentlik ucuz şarap dolu çanak...

"Karnabahar kulaklarımı görüyor musun, Liza? Şunu görüyor musun?"

Başını yana çeviriyor. Dağ gibi bir çocuk adam. Sonsuz ve uzak, bir at nalı ya da şalgam hatta.

"Şu işte. Şimdi ötekine bak."

Liza öylece oturup öteki kulağına bakıyor. Ve hepimizin gerçekleşeceğini bildiğimiz şey gerçekleşiyor sonunda. Pete başını doğrultuyor, gözlerini kocaman açıp başını Liza'nın bacaklarının arasına sokuyor. Bütünüyle çok fazla; inanılmayacak kadar harikulade ve korkunç ve güzel. Liza yerinden fırlıyor.

"Orospu çoçuğu! Buna katlanmak zorunda değilim!"

"Fakat Liza..."

"Seni geçen sefer uyarmıştım..."

"Neyin var senin, Liza, balım?"

Pete omzunun üstünden bana bakıyor, bermuda şortuyla domalmış kıçının üstünden.

"Neyi var bunun?" diye soruyor bana.

Ondan sonra gidiyor. Fakat yine geleceğinden eminim. Bizim harikulade Cagney'imiz. Allen Ladd'imiz. 1937 kahramanımız. Şimdi ona adak mumlar yakacağım. Bilinsin. Birilerinin kurban edilmesi gerek. Şu eski kum saatlerindeki minik kum tanelerini hatırlıyor musunuz? Bir küreden ötekine akarlardı. Kürenin biri boşaldığında 1 saat ya da 12 saat ya da 24 saat geçmiş olurdu, türüne göre. Ama ben hep hile yapardım. Küreleri ileri geri çevirir, aletin kafasını karıştırırdım. Pete Fox da öyle bir şey. Onu kullanıyorum. Bundan üzüntü duyuyor ve yaptığımın hoş bir şey olmadığını biliyorum, fakat ben mümkün olduğunca çok gülmeyi severim, ve Pete onu kullandığımı hiçbir zaman bilmeyecek ve sonunda öğrense bile bundan sadece gurur duyacak.

Değerli bir biçimde kutsal şeyler sonunda kusursuz görkemlerini yitirirler.

Jane'den ayrılmıştım ve sevdiğim ilk kadındı ve içim parçalanıyordu ve içmeye başladım, fakat bir şey değişmiyordu, daha da kötüydü hatta, içmek acıyı yukarıya yöneltiyordu sadece, fakat öfkeliydim de, çünkü başka bir erkekle yatmıştı, gerçek bir budalayla hem de, beni cezalandırmak istermiş gibi, ve ona duyduğum sevginin bir kısmını öldürmüştü, ama tamamını değil, ve onu kentteki barlardan birinde bulup aynı ıstırabı tekrar yaşamamak için o akşam Inglewood otobüsüne (ehliyetime alkollü araç kullandığım için el konmuştu) bindim ve beyaz taşralılarla dolu bir barda içmeye başladım, Hawaii tarzında süslenmiş bir bardı ve Hawaii bana dünyanın en yapay yeri gibi geldiği için bara girip taşralı denyolardan biriyle, hatta herhangi biriyle sıkı bir kavgaya tutuşmayı umarak içmeye başladım, fakat kimse bana bulaşmadı ve Jane zihnimde canlanıp duruyordu, yürüyüşü ya da çoraplarını giyişi ya da gülüşü, ve daha hızlı içmeye, müzik dolabında şarkılar çalmaya ve insanlarla çılgın gibi sohbet etmeye başladım, bütünüyle mantıksız sohbetler, ama gülmekle yetindiler ve onlar güldükçe ben kendimi daha kötü hissettim.

Sonunda, gecenin geç bir saatinde, feci sarhoş oldum ve bir kadının kanından ve kalbinden nasıl silip atılabileceğini merak ederek kaldırımda yürümeye başladım ve bir bar daha buldum ve kapanış saatine kadar sessizce içtim; cumartesi gecesiydi, pazar sabahı demek daha doğru olur, sonra nereye gideceğimi bilmeden dışarı çıkıp yürümeye başladım.

Sonra büyük bir cenaze evi gördüm, bütün basamakları ışıklarla aydınlatılmış yerlerden biriydi. En üst basamağa çıkıp uzandım ve orada sızdım.

Aşağıdaki caddede bir trafik tıkanıklığına uyandım. Klakson sesleri, bağıran ve gülen insanlar. Doğrulup onlara baktığımda kahkaha ve yuhalama sesleri duydum ve iki polisin basamakları hızla çıkarak bana doğru gelmekte olduklarını gördüm...

Uyandığımda olanları unutmuştum. Duvarlara halılar asılıydı. Çok güzel bir yerdi. Belki birileri sonunda ne kadar iyi biri olduğumu keşfetmişti ve ödüllendiriyordum. Klas bir yerdi.

Sonra kapıya baktım. Parmaklıklar. Pencereye baktım. Parmaklıklar. Kodesteydim. Pencereye gidip dışarı baktığımda okyanusu gördüm.

Daha sonra Malibu'da olduğumu öğrendim. Bana hoparlörlerden gelen müzik sesine uyandığım zamanı hatırlattı bir şekilde. Kumda kelepçeler zincirine kelepçelenmiş olarak durmakta olan bir sıra adam gördüm. Zincirin sonunda boş bir kelepçe vardı. Boş kelepçeye yürüyüp ellerimi uzattım. Polis bana bakıp güldü. "Sen değil, ahbap, sen ayyaşsın sadece. Senin kelepçen özel." Kelepçeyi taktı ve fazla sıkıydı, her zamanki gibi.

İki polis beni alıp götürdüler. Bir ekip arabasına bindirip Culver City adliyesine götürdüler. Arabadan indiğimde polislerden biri kelepçeyi çıkardı ve benimle mahkeme salonuna gelip yanıma oturdu. Üçüncü ya da dördüncü sıradaydım.

Sıra bana geldiğinde yargıç, "sarhoşluk ve trafik akışını engellemekle suçlanıyorsun. Suçunu kabul ediyor musun?"

"Sayın yargıç?"

"Evet?"

"İsteyerek sarhoş oldum. Trafik akışını isteyerek engellemedim."

"O insanların seni cenaze evinin basamaklarına uzanmış bir ceset sandıklarının farkında mısın?"

"Galiba."

"Inglewood kentinin tarihindeki en kötü trafik tıkanıklığına neden olduğunun farkında mısın?"

"Hayır, efendim. "

"Suçunu kabul ediyor musun?"

"Ediyorum, efendim."

"32 dolar ya da on gün."

"Cezayı ödeyeceğim, efendim."

"Mübaşiri gör lütfen..."

Otobüsten Alvarado Caddesi'ndeki parkın tam karşısında indim ve gördüğüm ilk bara girdim. Jane barın sonunda oturuyordu. İki adamın arasındaydı ve çantasının üstünde uzun ipek bir mendil ya da atkı vardı. Votka ya da cin içiyordu. Konuşmadan sigara içiyordu ve beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Yavaşça ona doğru yürüdüm. Sonra yanında durdum. "Bak," dedim, "senden bir kadın yaratmaya çalıştım ama senden ancak bir fahişe olur."

"İstersem..." diye söze başladı. Ne diyeceğini biliyordum. Elim uzandı. Elime hâkim olamadım. Sol el, sol avuç. Yere yığılıp bir çığlık attı. Adamlardan biri kalkmasına yardım etti. Barda çıt çıkmıyordu. Girişe doğru yürüdüm. Sonra dönüp onlara baktım. Ona yakın adam vardı içerde.

"Beni dinleyin," dedim. "az önce yaptığımdan hoşnut kalmayan varsa, SÖYLESİN!"

Bekledim. Çok sessiz bir sessizlik. Dönüp kapıdan çıktım. Caddeye çıkmamla içeriden sesler duymam bir oldu, bir ağızdan konuşuyorlardı.

Jane haklı, diye geçirdim içimden, sadece bir fahişe olmak istiyorsa bu onun bileceği işti. Ona vurmaya hakkım yoktu. Bir fahişeye âşık olmuştum. Bunu benden o istememişti.

Bir sonraki bara girdim. Judy Edwards oradaydı. Beş dolar için

yapmayacağı şey yoktu Judy'nin. Bir içki için yapmayacağı şey yoktu. Ona bir viski ısmarladım ve bir şişe viski satın alıp eve gideceğimi söyledim. "Jane ne oldu?" diye sordu. "Ayrıldık," dedim.

"Kesin mi?"

"Kesin."

Bana gittik ve Judy koltuğa oturdu. İkide birde bacak bacak üstüne atıp ayak bileklerini çeviriyordu. Hazırdı. "Bittiğinden emin misin?"

"Evet, bebeğim," dedim, "evet, bebeğim, sana yalan söylemem."

Onu koltuğundan çekip uzun ve ağır öptüm, kendimi boy aynasında seyrederek. Judy beni itti.

"Gittiğinden emin misin?"

"Evet. Bara girmeden az önce *Shelby'nin Yeri*'nde onu yere serdim."

Judy gidip elbise dolabının kapısını açtı. "Giysileri burada hâlâ. Beni burada bulursa öldürür."

"Ona ait değilim."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim."

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

"Beş yıl."

"Ona aitsin."

Kavradım onu yine. Bana karşı koyuyor gibiydi. Sırtüstü yatağa devrildik. Üstüne çıktım. "Inglewood'da trafiği tıkadım, Malibu'da hapse girdim ve Culver City'de yargılandım. Vergilerimizin bu kadar yüksek olduğuna gel de şaşma."

"Gözlerin açık," dedi. "Gözlerin harikulade. Gözlerini hiç açık görmemiştim. Gözlerini neden daha sık açmıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Dudaklarını dudaklarımla araladım ve ağzımı ağzına kenetledim. Dilini dışarı çıkardı ve o anda kapı açıldı. Jane'di gelen. Judy ayağa fırladı. Birbirlerine bağırmaya başladılar. Sesleri giderek yükselip tizleşti, ama yine de birbirlerini duyup ileri geri yanıtlıyorlardı.

Gidip büyük bir bardağa sek viski koydum, diktim, sonra bir ta-

ne daha koyup koltuğa oturdum ve dinledim ve izledim. Giderek birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Aniden biri uzandı, hangisiydi bilmiyorum ve kapıştılar; birbirlerini tırmalayarak, ısırarak, saç çekerek, tekmeleyerek, çığlık atarak. Yere kapandılar ve yerde yuvarlanmaya başladılar. İkisi de giyinmeyi biliyordu –yüksek sivri topuklular, jartiyer, bütün o harikulade dişi şeyler –halhal, küpe, her şey.

Nihayet gerçekten bir şey yapmayı becerdim, diye geçirdim içimden. Inglewood tarihinin en kötü trafik tıkanıklığına neden oldum.

Uzun ve güzel bacaklarıyla havada tekmeler savuruyorlardı, abajur sehpanın üstünden havalanıp parçalandı. İçkimin yarısını içtim ve uzanıp radyoda müzik kanalını açtım. Şansım vardı. Şostakoviç. Çoktandır Şostakoviç dinlememiştim.

"Zamanında hepimiz hergeleydik"
---Sir Lord Henry Hawkins

Karen ile sürekli kavga ediyorduk; arzuların ve yolların yanlış anlaşılmasından kaynaklanıyordu, daha çok benim arzum ve onun yolu. Her neyse, bu kez benim fazla uzadığını düşündüğüm telefonda bir yanlış arama yüzünden kapıştık. Özellikle sevişmeyi yeni bitirmişken, oral, sıradan ve diğer biçimlerde. Önemsiz şeyler bazen trajedilerden daha yıkıcı olabilir. Neyse, bir süre dışarı çıkmaya karar verdim ve Karen bana, "Lanet olası hipodroma gidersen döndüğünde burada olmayacağım," dedi.

Arabama binip hipodroma sürdüm. İyi bir programdı, 28 dolar kazandım. Döndüğümde Karen gitmişti –giysileri ve eşyaları da. Banyo yaptım, temiz giysiler giydim ve içki dükkânına gidip bir şişe viskiyle iki altılık paket bira satın aldım. Eve döndüm, radyoya, açtım ve içmeye başladım. Bir hafta içtim; gece gündüz, öğle akşam, her şey birbirine karıştı. Bir sabah telefon çaldı:

"Bukowski?"

"Evet?"

Karen arıyordu.

"Nasılsın?"

"Çok iyi."

"Ben Wyoming'deyim," dedi, "lütfen bana postamı gönderir misin? Ben de seninkini göndereceğim."

Bana adresi verdi ve telefonu kapattım. Bir haftadan beri ilk kez arka balkona çıktım. Orada bir soğutucu, üstünde de bir şişe hap vardı. Notu okudum:

"İşte soğutucun ve yorgun kanın için birkaç hap. Gözyaşlarımın bedeli olarak satın aldım. Çok önemli bir yanlış aramaya içiyorum. Külot ise içine patlatman için."

Karen yan avluda oturuyordu, her gece orada uyumama rağmen sadece bir buçuk yıl birlikte olmuştuk. Bu da teorimi doğruluyordu; bir ilişkiden umabileceğin en uzun süre iki yıldır. Hapları, E vitaminini ve külotu aldım. Sarıydı. Külotu çekmeceye fırlatıp bir bira açtım.

Lili Wiggins'in telefon numarasını buldum. Onu yıllar önce *Open City*'de çalışırken tanımıştım, hiçbir zaman fazla samimi olmamıştık gerçi. Yakın zamanda onunla tesadüfen karşılaşmış ve telefon numarasını almıştım. Sofistike bir hippi olduğu günler geride kalmış, hayli yükselmişti. Bir plak şirketinde yönetici olmuştu. Sekreteri beni ona bağladı. Ona kopuk ve kayıp olduğumu söyledim. O gece geç saate kadar çalıştığını fakat istediğim zaman oraya gidebileceğimi söyledi.

O gece geç bir saatte plak şirketine gittim, sarhoş. Sessizdi. Lila Wiggins hayli ünlü bir kadın şarkıcıyla arka taraftaydı. Kayıt yapıyorlardı. İki erkek gitarist vardı. Lila vokal yapıyordu. İyi de yapıyordu. Viski şişemle oturdum, sigara içtim ve dinledim. Aynı şarkıyı tekrar tekrar çalıp duruyorlardı, istedikleri gibi oluncaya kadar. Bir süre sonra tekdüzeleşti. Bir kez daha başladıklarında ben de onlara katıldım. Bu herkesi mutsuz etti. Lila ile kadın şarkıcı beni ayıpladılar. Sonra ikisine de kalayı basıp kapıya doğru yürüdüm.

Lila peşimden geldi. Kapının eşiğinde öpüştük.

"Başka zaman," dedi...

Ertesi gece evindeydim, yatak odasında, onun deyimiyle "Arap çadırı yatak odası". Tavandan aşağı büyük bir halı sarkıyordu. Hap, ot, iyi şarap ve şampanya vardı. Ve devasa bir renkli televizyon.

"Acı, acı, acı," dedim, "o kancık kaçarak öldürdü beni. Ne kadar acı çektiğimi tahmin edemezsin. Muazzam, muazzam, mideme bir bufalo saldırıyor sanki! Lila, kurtar beni, kurtar beni, asla pişman olmazsın!"

Bana bakmakla yetindi.

"Çok iyi bir sevgiliyim, dünyanın en iyi sevgilisiyim, göreceksin!"

Lila bekledi. Dört gün dört gece bekledi.

"Bak," dedi, "bana dünyanın en iyi sevgilisi olduğunu söyledin ve henüz hiçbir adım atmadın. Daha ne kadar beklemem gerek?"

Üstüne çıktım ve ona eski tarz bir düzüş sunup üstünden indim.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hayır, değil elbette," dedim, "beklemen gerek."

İki gece daha bekledi, sonra yaptım. Ben onu düzerken Lila bağırdı ve konuştu ve inledi. "EVET! EVET! EVET! Tanrım! Tanrım!"

Karen'in bana öğrettiği bütün numaraları ve hareketleri uyguladım, birkaç tane de kendim kattım.

"Muhteşemsin," dedi, "bugüne kadar yattığım erkeklerin en iyisisin... gerçekten."

"Bahse girerim ki bunu herkese söylüyorsun."

"Hayır, ciddiyim."

"Baksana, şu yeşil haplardan başka var mı? Biraz da şampanya belki."

"Elbette, sevgilim..."

Ondan sonra her sabah uyandığımda beni bekleyen bir not buluyordum. Bazı notlar gururumu okşamaktan çok beni rahatsız ediyordu. "Buymuş, onca gün ve yıl bekledikten sonra, buymuş, sevgilim..."

Notu okuduktan sonra yatağı yapıp kalp biçimindeki yastığı yatağın başlığına dayıyordum. Sonra bir süre televizyon seyrediyordum. Sonra arabama binip evime gidiyor, postamı kontrol ediyor, üstümü değiştiriyor ve hipodroma gidip para kaybediyordum. Lila bana, "Kiranı ödeyebilecek misin?" diye sordu.

"Elbette," dedim, "sorun yok. Ödeyebileceğim."

Gırtlağıma kadar batmakta olduğumun farkındaydım, bu yüzden bir sabah ona, "Bu aşk değil," dedim. "Hâlâ Karen'e aşığım ama onunla ilişkimiz bitti. Neyin ne olduğunu bilmeni istiyorum."

"Sorun yok, anlıyorum."

Lila beni yemeklere götürdü, rock konserlerine götürdü, hafta sonları uzun yolculuklara götürdü; kıyı şeridine ve dağlara. Beni Wyoming'deki Karen'i aramaktan alıkoymaya çalışıyordu. Ben bu yolculuklardan ve onun rock yıldızlarından ve reklamcılarından ve menajerlerinden ve yazarlarından ve sanatçılarından sıkılmıştım. Herkesi tanıyordu. "Paul Krassner ile akşam yemeğine çıkacağım," dedi, "Paul Krassner ile tanışmak ister misin?" "Hayır," dedim. Bir gece ardında 17 hayranıyla birlikte Robert Crumb geldi. Crumb iyiydi ama rock müzik çetesi yetersiz, yüzeysel ve yalakaydı. İncelikli espriler yapıyor, sabaha kadar ünlü insanların adlarını zikrediyorlardı. Ve hiçbirinde içki içecek cesaret yoktu. Onlara sövüp şişemle Arap çadırına çekiliyor, onlar yan odada kıkırdayıp dedikodu yaparken büyük renkli ekranda televizyon seyrediyordum. Televizyon da onlar kadar kötüydü neredeyse. Benim arkadaşlarım gelip kaba ve dobra tarzlarını sergilediklerinde Lila Arap çadırına çekiliyordu. O anlamda eşittik anlayacağınız. Birkaç kez evime gidip Karen'i aramayı başardım ama benimle soğuk konuşuyordu hâlâ. Orada onu Bukowski canavarından koruyan ablaları vardı. İyi öğüt alıyordu sanırım...

Lila'nın fotoğrafçı bir arkadaşı geldi ve Lila ile benim evin muhtelif yerlerinde elliye yakın fotoğrafımızı çekti. Durum sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı. Sonra Lila işten tatile çıktı ve beni ikinci kat penceresinden onun elektrikli daktilosunun üstüne eğilmişken

okyanusu ve güneşlenenleri ve tekneleri ve turistleri görebildiğim bir adaya götürdü. Yazamadım. Yatağa uzanıp bira içtim ve siyah beyaz televizyonu seyrettim. Doktor programlarını ve kovboy filmlerini seyrettim. Lila dükkânları geziyor, insanlarla konuşuyor, tekne turuna çıkıyor, fotoğraf çekiyordu. "Budur," dedi, "sonsuza dek burada yaşayabilirim." En yakın hipodrom yetmiş kilometre uzaktaydı. O adadaki her kafede, gece kulübünde ve restoranda yemek yedik. İçki dükkânındaki adamla bayağı ahbap olduk. Orada kasvet verici iki hafta geçirip eve döndük.

Postama bakmak için bana uğradık. Epey posta birikmişti. Ben postamı okurken Lila yatağa uzandı. Telefon çaldı. Açmaya gittim. Lila orada olmadığımızda belki Karen arar korkusuyla telefonu genellikle fişten çekiyordu. Ona bunu bir daha yapmamasını söylemiştim. Telefona doğru yürüdüm. Lila inlemeye başladı. Bu beni öfkelendirdi. Telefonu açtım. Karen.

"Evet," dedim, "elbette gelirim."

Lila'nın iniltileri şiddetlendi.

"Evet, seni hâlâ seviyorum, elbette, seviyorum. Hiç kesilmedi."

Lila daha da yüksek inledi. Elimden geldiğince ahizenin ağızlığını örtüyordum; Karen'in duyacağından korkuyordum. Lila'nın dramatik tavrı kafamı bozuyordu. Karen ile uzun süre konuştuk. Kapattıktan sonra buzdolabına gidip bir bira aldım ve koltuğa oturup pencereden dışarı baktım. Lila uyuyormuş gibi görünüyordu. Tuhaf bir hali vardı. Kollarından birini kaldırdım ve ona bağlı değilmiş gibi geri düştü. Öteki kolunu kaldırdım, vücudunu ve başını hareket ettirdim. Tuhaf ve gevşek bir ağırlığı vardı. Sonunda onu uyandırmayı başardım. "Uyku hapı mı aldın sen?" diye sordum. "Bir şişe yuttum," dedi. Sesi ağır ve karanlıktı. "Beni korkutmaya çalışıyorsun. Numara yapıyorsun," dedim. "Hayır," dedi.

Onu kusturmak için elimi ağzına soktum. Kustu, sonra durdu ve elimi tekrar ağzına soktum. Kusmaya devam etti. "Daha, daha," dedim, "devam et!" Elimi tekrar ağzına soktum ve bir üst damak fırladı, kurbağa gibi havaya fırlayıp çarşafın üstüne düştü. "Dişlerim, ah, dişlerim... bilmeni istemiyordum... ah, tanrım... dişlerim...

takma dişim olduğunu bilmeni istemiyordum... ah..."

"Dişlerin umurumda değil! Kusmaya devam et!"

Lila protezini alıp takmaya çalıştı. Kendinde değildi. Protezi alıp küllüğe koydum, ulaşamayacağı bir yere. Elimi tekrar gırtlağına soktum. "Tamam, Wyoming'e gitmiyorum! Yarın sabah Karen'i arayıp gelemeyeceğimi söyleyeceğim!"

"Dişlerim, ah, dişlerim... bilmeni istemiyordum!"

Lila'yı hastaneye götürüp midesini yıkatmayı düşünüyordum ama kusmaya devam ediyordu ve vücudunun o ağır ve gevşek halinin geçmekte olduğunu fark ettim. Sonunda onu evine götürdüm, Arap çadırına. Yüzünü, boynunu ve ellerini yıkadıktan sonra oturup şarap ve biraz ot içtim.

"İntihar teşebbüsümü ve takma dişlerimi yazarsan seni öldürürüm," dedi.

"Bak, Lila," dedim, "orospu çocuğunun teki olabilirim, ama o kadar da orospu çocuğu değilim."

Birkaç gün sonra doğum günümdü ve arabamın lastiği patladı. Lastiği değiştirdim ve Hollywood'daki Mark C. Bloome'a gittik. Lila doğum günü hediyesi olarak bana iki yeni lastik, iki de amortisör satın aldı. Fatura 70 doların üstündeydi...

Karen'in eylülde Los Angeles'a dönüp oğlunu okula yazdırması gerekiyordu. Ayrıca eski kocası Kuzey Hollywood'ta oturuyordu ve oğlunu her hafta sonu görmek istiyordu. Karen'in nerede yaşadığını öğrenip onu görmeye gittim. Önce beni içeri almak istemedi. Zorla girdim ve konuşmaya başladım. Bütün cazibemi, mantığımı ve konuşma yeteneğimi kullandım. O kadar fazla olduğunu bilmiyordum. Fakat o bile yeterli olmadı, daha fazlası gerekiyordu. O kendi içinde başka bir hikâye. Hikâye mi? Neyse, iki-üç gün sonra yine birlikteydik ve bir hafta sonra birlikte yaşamaya başladık. Karen Wyoming'de küçük bir macera yaşadığını itiraf etti. Bundan hiç haz etmedim fakat bu bazı şeyleri eşitledi ve yeni bir başlangıcı mümkün kıldı... Bu arada Lila Wiggins vardı, plak şirketi yöneticisi. Karen'e gidip onu görmem ve neden böyle olduğunu izah etmem gerektiğini söyledim...

Lila'yı aradım. Arkadaşı Judy onunla kalıyordu. Judy Lila'nın evde olduğunu söyledi ve ona Lila'yı evde tutmaya devam etmesini, hemen geleceğimi söyledim. Uzak sayılmazdı, her zamanki yere park ettim ve evin yan tarafındaki sürgülü cam kapıdan girip kapıyı çaldım. Lila'yı birkaç gün önce aramış, Karen ile tekrar birlikte olduğumuzu ve ilişkimizin bittiğini söylemiştim. Judy beni içeri aldı ve Arap çadırını işaret etti. "Orada," dedi.

Arka tarafa geçtim. Lila yatakta yüzükoyun yatıyordu. Üstünde mavi bir külot vardı sadece. Yerde boş bir viski şişesi ve içi kusmuk dolu bir leğen duruyordu. Ekşi bir koku vardı havada. Yatağın kenarına oturdum. "Lila..."

Başını çevirdi. "Sen..."

"Sadece izah etmek istedim..."

"Seni rezil orospu çocuğu..."

"Lila, dinle... "

"Seni kokuşmuş iğrenç..."

"Dinle, Lila. Ben de terk edildim. Ben de birkaç kez bir dişi tarafından buz gibi terk edildim... ne bir not, ne bir ses, ne bir söz... bu konuda mümkün olduğunca insani davranmak istiyorum..."

Lila dizlerinin üstüne oturdu. Yatakta bana doğru emekledi. "İnsani mi? İnsani mi? Seni kokuşmuş cehennemlik orospu çocuğu!"

Yumruklarını sıkıp beni yumruklamaya başladı. Oturdum öylece. Yumruklarının bazıları göğsüme iniyordu, bazıları yüzüme. Durmaksızın yumrukluyordu. Burnum kanadı ve gömleğim kanlandı. Sonunda ellerini tuttum.

"Bunun aşk olmadığını söylemiştim sana, Lila. Sana Karen'i sevdiğimi söylemiştim..."

Başını yatağın kenarına koyup leğene kustu. Sonra yatağa uzandı.

"Sarıl bana. Biraz sarıl bana."

Sarıldım. "Öp beni."

Öptüm onu. Ağzında ekşi, bayat bir tat vardı.

"Dönme ona... Ona dönme. Benimle kal. Dışarıdaki dünya çok korkunç. Sen delisin, çok delisin... ama büyük bir yazarsın... seni

dünyadan korumak istiyorum."

"Büyük yazar mı? Ne ilgisi var?"

"Seni hep sevdim, yıllar önce seni ilk kez gördüğümden beri. Open City'ye sarhoş gelir, küfredip kahkaha atardın..."

"Ben böyle bir şey hatırlamıyorum..."

"Ben hatırlıyorum..."

Ona sarıldım ve bir şey demedim. Birden doğruldu yine. "Seni aşağılık orospu çocuğu, seni kokuşmuş orospu çocuğu!"

Yumruk sallamaya başladı yine. Birkaç tane sıkı yumruk yerleştirdi.

"Bak, Lila, beni dövmekten başka bir şey yapmıyorsun..."

"Hak ediyorsun! Kımıldama da biraz daha döveyim."

Yumrukları yüzüme inerken hareket etmeden bekledim. Sonra durdu. "Ona dönecek misin gerçekten? "

"Evet. Lila, saçma bir iş yapmaya kalkışmayacaksın, değil mi?"

"Ne için? Senin için mi? Değmezsin!"

"Haklısın. Şey, bak, benim gitmem gerek."

"Beni unutmayacaksın, görürsün, beni asla unutmayacaksın."

"Tabi ki unutmayacağım."

Kalktım ve yataktan uzaklaşıp yürümeye başladım. Sağ omzumun üstünden boş bir viski şişesi uçtu. O zaman onları insani bir biçimde değil de buz gibi terk etmek gerektiğini anladım; öylesi daha merhametliydi.

Cam kapıyı açtım ve bahçeye çıktım. İki kedisi dışarıdaydılar. Beni tanıyorlardı. Bacaklarıma sürtünüp beni arabama kadar izlediler.

Savaş Esirleri propaganda değirmeni bütün hassasiyetleri öğütmeye devam ediyor. Savaşı kaybettik, ufacık tefecik aç adamlar ve kadınlar bizi hezimete uğrattılar. Ne attığımız bombalar, ne sahtekârlığımız, ne de yakarışlarımız onları teslim olmaya ikna etmeye yetmeyince oradan çıktık ve çıkarken birilerinin halka uğradığımız hezimeti unutturmak için bir sis perdesi yaratması gerekiyordu. *Savaş Esirleri* meselesini kullanalım, dediler ve böyle başladı. Bob Hope *Savaş Esirleri* için kaygılandı; savaş sırasında kullandığı Noel Baba numarası oraya yaptığı son iki ziyarette eskisi kadar ilgi görmemişti. İlk Savaş Esirlerinin ülkeye dönüşü televizyonda yayınlandı. Uçak indi. Uçak pistte ilerlerken bekledik de bekledik. Dünyada herhangi bir zamanda herhangi bir uçak pistte bu kadar oyalanmamıştır. Kameralar beklediler ve meseleyi ölümüne kanattılar. Sonra ilk muhteşem Savaş Esiri uçaktan indi ve vatanperverlik geri döndü.

Bombardıman uçakları uçurmuş, kentlerin ve insanların üstüne binlerce ton patlayıcı bırakmış insanlardan söz ediyoruz. Kahraman

gibi karşılanan katillerden. Uçakları havada vurulmuş ve zorunlu iniş yapmak zorunda kaldıktan sonra esir düşmüş, hapsedilmiş ve mönüden seçilmemiş yemekler yemek zorunda kalmış bu insanlar için vicdanlarımız sızladı tabii ki. Biz Amerika'da çok daha önemsiz suçlar için insanları hapse tıktık, kötü besledik ve çıktıklarında kahraman muamelesi gördükleri de söylenemez.

George Wallace'ın kendisi tuzağa yakalandı. Bir zamanlar Alabama'da ırk ayrımcılığını sonsuza dek sürdürmeye ant içmiş olan Wallace doğduğu kasaba Eufaula'ya dönen eski Savaş Esiri Çavuş Thomas W. Davis ile el sıkışırken fotoğraflandı. Çavuş Davis siyahiydi.

Savaş Esiri savaşa öldüreceğini ya da öldürüleceğini bilerek giden kişidir. Bunda özel bir kahramanlık niteliği yok. Gerçek anlamda vatanperver yok gibi bir şey artık, çok fazla yararsız savaş yaşandı ve arka arkaya geldiler.

Savaşa katılan Amerikalı erkeklerin çoğu Vietnam'a öldürülme olasılıklarının düşük olduğunu hesaba katarak gittiler. Savaşa inansalar da inanmasalar da, Vietnam'a gidip sağ dönerek iyi vatandaş statülerini koruyacaklarına; kadınlarına, işlerine, evlerine, beysbol maçlarına ve yeni arabalarına kavuşacaklarına inanıyorlardı. Savaşa gitmeyi reddetmek hapse girmek ya da gizlenmek anlamına geliyordu.

Çoğu bütün bunları teraziye koydu ve savaşa gitmenin daha kolay olduğuna karar verdi, özellikle çamurun ve kanın üstünde uçup düğmelere basmakla yetinen üniversite mezunları. Bazılarının esir düşmeleri çıkrığın pis bir oyunuydu ve onlar bunu herkesten iyi biliyorlardı. Şimdi kendilerine beleş bir düzüşme ya da araba ya da alkış ya da iş sunuluyorsa, onu da kabul edeceklerdi.

Geçen gece Olympic Spor Salonu'ndaki boks maçları sırasında eski bir Savaş Esiri çağrıldı ve adam ringe çıktı ve herkes ayakta alkışladı. Bir zamanlar boks meraklılarına neredeyse hayranlık duyardım. Şimdi onları farklı bir boka bulanmış lavanta renginde görüyorum...

Geçen gece bir arkadaşım uğradı ve Kuzey Kutbu'na dair birkaç hikâye anlattı. Orada yaşayan ve dediğine göre bana çok benzeyen bir ayyaşın hayatını filme çekmişler. Bu ayyaş oraya bir uçak uçurmuş ve düzenli olarak erzak taşıyarak insanlara yardım etmiş, üstelik para da kazanmış. Bu ayyaşın numaralarından biri başının üstünde amuda kalkıp bir bardak viski içmekmiş.

Her neyse, bütün o genişliğe, sessizliğe ve altı ay gece altı ay gündüz yaşamaya alışık olmayan sıradan uygar kişinin orada kafayı yemesi işten bile değilmiş. Bunun için şimdi aklıma gelmeyen bir deyim bile var. Neyse, pek çok insan orada kafayı yemiş.

Bir aşçı varmış ve aşçı adamlara sürekli olarak yumurta pişiyormuş. Yumurta işi nasıldır bilirsiniz. Kimi omlet sever, kimi çırpılmış, kimi haşlanmış (rafadan, lop, kayısı), kimi sahanda. Herkes yumurtasını farklı bir biçimde ister, o biçimin de tam istedikleri gibi olması gerekir. Tam istedikleri gibi değilse çok sinirlenirler. Yerel kafenizde çalışan garsona ya da aşçıya sorun. Çok çekmişlerdir bu yumurtacılardan.

Bir keresinde bir kafede otururken içeri beyzbol kepi giymiş, siyah kazağının dirsekleri delik biri girdi ve "Baste iki," dedi. Garson kıza, "Ne kast ediyor 'baste iki' derken?" diye sordum. "Tanrım," dedi, "ne kast ettiğini bilmiyorum. Aşçı düşünsün."

Neyse, Kuzey Kutbu'ndaki bu aşçının da genişliği, zamanı, sessizliği, yumurtaları ve karı varmış... hepsi kadınsız farklı insanlar için farklı türde yumurtalar yaparak para kazanıyor ve bekliyormuş... gece gündüz. Sonunda, bir gün (ya da bir gece?) aşçı kamptaki bütün yumurtaları alıp hepsini kızartmış, kurumalarını beklemiş, sonra da odasına götürüp duvarına çakmış. Kahvaltı saati geldiğinde aşçıyı bulamayınca odasına gitmişler ve onu odasında otururken bulmuşlar. "İşte yumurtalarınız. İstediğinizi kesip alın," demiş.

Aşçının yerine ne zaman sarhoş olsa sürekli John Dillinger'dan, Bebek Yüz Nelson'dan ve Fats Domino'dan konuşan Boston'lı bir çocuk gelmiş...

Orada Eskimolar'ın ve Kızılderililer'in yaşadığı söyleniyor. Kı-

zılderililer biraz daha güneyde yaşıyorlarmış ve Eskimolar Kızılderililerden pek haz etmiyorlarmış ve Eskimoların en sevdikleri şey kovboy filmleri seyredip öldürülen her Kızılderili için orgazm olmakmış.

Alaska dünyanın son vahşi batısı olsa gerek, ya da dostum John Thomas'ın çıkarsayacağı üzere, Son Sınır. Jack London suyunu güzel sıktı oranın. Buz tutmuş hiçliğin Hemingway'iydi koca London; aslanlar yerine kurtlar, cebinde Joe Conrad'ın İncili. Benim Alaska'ya dair bütün bildiğim Wile Post'un, A. Earhart'ın ve Will Rogers'ın o beyazlıkta sonsuza dek kayboldukları, bir de bir milyonerin bana tahammül edemeyen eski karısının Kuzey Alaska'da yaşayan çok saygılı bir Japon balıkçıyla evlendiği.

Sanata ve edebiyata yer var orada ve Rose Bulvarı ile Venice Kavşağı'ndaki banklara oturup kendime etli sandviç almak için Yahudi Pazarı'na her gittiğimde benden 20 sent koparan kimilerinize oraya gidip şansınızı denemenizi önerebilirim.

Bir hikâye daha. İleri karakollarda çalışan tipler varmış orada, genellikle iki kişi çalışırlarmış. Öyle gelişmiş işte. Görevini yerine getirip içmekten başka yapacak bir şey yokmuş. Bazen işin Rusların ve Çinlerin şifreli mesajlarını dinlemekmiş, bazen de hiçbir şey yapmadan oturmak, fakat birileri sana para ödüyormuş ve kadın yokmuş ve yapılacak tek şey içmekmiş. Ve her bilge insanın bildiği üzere, bazen kadın bile olsa, yapılacak en iyi şey içmektir.

Bu ileri karakollardan birinde iki kişi varmış. Bütün zamanlarını bekleyerek ve içerek geçiyorlarmış. Orada içmenin en güzel yanlarından biri feci sarhoş olduktan sonra o temiz soğuk ve saf beyazlığa çıkıp derin bir soluk aldığında ayılman ve tekrar sarhoş olabilmenmiş. Akşamdan kalmalık da öyleymiş, dışarı çıkıp bir soluk aldığında o beyazlık akşamdan kalmalığını yutarmış.

Neyse, bir keresinde, bir gece, o iki kişiden biri dışarı çıkıp beyazlığı solumuş. Güzelmiş dışarısı. Bir süre dışarıda durmuş. Arkadaşı içmeye ve Eartha Kitt plakları dinlemeye devam etmiş. Sonra aradığı bir şeyi bulamamış ve bakmak için dışarı çıkmış. Arkadaşını donmuş bulmuş. Onu orada bırakmaktan başka yapacak bir şey

yokmuş. Birilerinin gelip onları uygarlığa geri götürmesine dört ay varmış. Bir şişe daha açmış, makineyi ayarlamış ve Kızıl Çinli orospu çocuklarının Pasadena'daki bütün ikinci el mal satan dükkânlara Hidrojen bombası atmayı planladıklarına dair şifreli bir mesaj almış.

Zaman akmaya devam etmiş ve gerçek anlamda zaman yokmuş orada. Zaman durağanmış. Hareket etmiyormuş. İşeyebiliyor ya da sıçabiliyormuşsun, ama zaman diye bir şey yokmuş o donmuş beyaz sessizlikte. Orada bir şeyler olmasa hiçbir şey yokmuş. Orada bir şeylerin olduğunu kendine hatırlatman gerekiyormuş. Ve biraz yalnızlık çekmeye başlamış. Bu yüzden dışarı çıkmış ve arkadaşını içeri taşıyıp iskemleye yaslamış. Arkadaşı donuk kalsın diye pencereyi açıp onu pencerenin yanında tutmuş. İçip onunla konuşmaya başlamış.

Kendini eskisi kadar yalnız hissetmiyormuş. İçip arkadaşıyla konuşuyormuş. Arkadaşının yerine yanıt vererek durumu daha da ileriye götürmüş. Her şey eskisi gibiymiş.

Bir gece (gün?) tartışmışlar. Clare yüzünden. Bir keresinde arabaya yeni bir egzoz taktırmak için Sears'e gittiğinde arkadaşının Clare ile işi pişirdiğine dair kuşkuyu içinden hiçbir zaman atamamıştı zaten. Gerçi Clare de arkadaşı da bunu her zaman inkâr etmişlerdi. Tartışma büyümüş; inkârın ardından suçlama gelmiş, suçlamanın ardından inkâr gelmiş ve içkiler su gibi akmış. Öfke ve yalan dayanılmaz bir hal alınca bir silah kapıp arkadaşını vurmuş. Sonra uyumuş.

Aylar geçmiş. Geldiklerinde onu ve vurulmuş olan arkadaşını bulmuşlar. Onu cinayetle suçlamışlar. Neysi ki otopsi arkadaşının vurulmadan çok önce olmuş olduğunu kanıtlamış.

Aşçıya dair olanı daha çok sevdim.

Bu pazar, 15 Nisan 1973, Kaliforniya eyaletinde atların koştuğu ilk pazardı. Cumartesi kalabalığından biraz farklı bir kalabalık vardı, gerçi cumartesi kalabalığının bir kısmı tekrar gelmişti; maaşlarından geriye biraz para kalmış olanlar en azından. 40.954 kişi katıldı ve bazıları hipodroma ilk kez geliyorlardı.

Masalar kuruldu ve oyunun inceliklerini anlatan kitapçıklar bedava dağıtıldı. Ortalıkta o güne dek görmediğim kadar çok çocuk arabası vardı. Kalabalığın büyük kısmının yeni olduğunu anlıyordun; birlikte takılıp finiş çizgisinin önünde toplanıyorlardı. Bu insanların bir zamanlar cumartesi günleri nereye gizlendiklerini varın siz tahmin edin. Fakat katılımı artırmak için bir şeyler yapmak gerekiyordu, bu yüzden hipodrom onlardan salı günlerinin pazar günleriyle değiştirilmesini istedi. Yanılmıyorsam hipodroma başlangıç olarak üç pazar günü verildi. Ondan sonra sıra Sacramento'ya geçecek.

Kiliseler ve diğer pazar iş grupları atların pazar günleri de koşmalarına şiddetle karşı çıkıyorlar. Fakat ben artık hiçbir şeyin bunun önüne geçemeyeceği kanısındaydım, Tanrı'nın bile. Hipodrom

ve devlet oynanan her dolardan yapılan kesintiyi bölüşürler, ki yüzde 15 civarındadır. Pazar yarışlarından gelecek ek vergiyi reddetmeleri neredeyse olanaksız.

Hollywood Park Hipodromu'nun açıklamasına göre her gün hipodromda iki milyon dolarlık bahis oynanıyor. Bu 40.000 kişinin hipodroma iki milyon dolarla geldiği anlamına gelmez. Aynı insanların dokuz koşuya (kalanlar) tekrar tekrar bahis oynadıkları ve devletin ve hipodromun aynı dolardan tekrar tekrar ısırıklarını aldıkları anlamına gelir.

Örneğin, hipodroma cebinde iki dolarla gidip bazı koşularda küçük kazançlar elde ederek aynı iki dolarla dokuz koşuya bahis oynayabilirsin. Sonunda kaybedebilirsin de, fakat bu arada istatistikleri tabelada yakıp söndüren ortak makine 18 doların yüzde 15'ini otomatik olarak kesmiştir. Büyü gibi bir şey, değil mi? Aynı iki doları yüzde 15 kesintiyle dokuz kez oynarsan yüzde 135'lik bir kesintiye uğradığın söylenebilir, bu da insanların yanlarında getirdikleri bütün parayı neden orada bıraktıklarını açıklayabilir.

Matematiğe meraklı başka çocuklar bunun öyle olmadığını, kesintinin yüzde 15 ile sınırlı olduğunu söyleyebilirler. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey var o da hipodroma gelen her yirmi kişiden sadece birinin kazançlı çıktığı. Bu yerlerin kapatılması gerekir, fakat vergi geliri buna izin vermiyor. Vietnam'ı tekrar inşa etmek gibi bir şey, havaya uçurmakta çok daha fazla para var. Bu da bir tür sihir; imha ederek para kazan, sonra yeniden inşa ederek para kazan. Fakat ikisi de ahlâk ve doğruluk adına yapılır.

Arada bir yerde birileri acı çeker, tabii ki. Hipodrom da bir tür savaştır. Bir kamera edin ve dokuzuncu koşudan sonra hipodromu terk edenlerin yüzlerini çek. Yine aldatılmış. Demokrasinin işleyişi. İşkence görenlerin işkenceye gönüllü teslimiyeti.

Pazar yarışları kalıcı. Savaş her yerde ve küçük adamın yakası asla bırakılmayacak. Sıkıştırılacak, vergilendirilecek, kandırılacak. Ve haykıracak ve yeşil bira içecek, her şeyini kaybedecek, ve dışarı çıkarken, "Adam sende, kaybettim ama iyi zaman geçirdim," diyecek. Aslında zamanı ve parasıyla başka bir şey yapacak hayal gü-

cünden yoksun olduğu için parasını sorunu çözecek başka birine teslim ettiğini söylüyor. İyi zaman geçirmekten kastı yaratıcı olmak zorunda kalmadan kaydıraktan aşağı kaymak. Ve pazartesi sabahı zaman kartı orada olacak ve başka biri ona yapacak bir şeyler ayarlayacak.

Şimdi anlıyor musunuz hipodroma neden gittiğimi? İnsanlığa dair bir sürü şey öğreniyorum.

Her neyse, pazar koşuları kalıcı, aynı masaj salonları gibi. Bu pazar orada görüşürüz. Ben sağlam bir Kaliforniya vatandaşıyım. Yolları asfaltlıyor, okullar inşa ediyor, polislerin maaşlarını ödüyor ve akıl hastanelerini açık tutmaya çalışıyorum. Ve bana sessizce ve bir tür zarafetle yaklaşırsanız size bir sonraki koşu için tüyo verebilirim. Beni ortalıkta dolanıp sadece müstehcen hikâyeler yazan biri sanıyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız derim. Gerçi önümüzdeki hafta bir tane yazmam gerekecek. Cinsellik içermeyen bu yazı tarzında tanrısallık ve ateş yok. Bazı yazarlar bunu sürekli yapmayı nasıl beceriyorlar? Ben bunları nasıl sonlandıracağımı bile bilmiyorum. Belki böyle: SON.

Emil ile Steve Hampton Road İlkokulu'nun en sert iki öğrencisiydi ve Hampton Road İlkokulu kentin en sert ilkokuluydu, ve biz batı yakasındaydık, ki sıradışıdır. Öyle oldu. Hızlı büyüdük. Morrie Eddleman'in göğsünde hiçbir erkekte görmediğim kadar çok kıl vardı. Fakat çocukların çoğu hızlı büyüdüler, irileştiler. Hepimiz aynı sınıftaydık. Tesadüftü. Nelson Potter'ın kocaman bir aleti vardı ve kızlar ondan uzak dururlar ama ona dair konuşurlardı, biz de ona dair konuşurduk.

Daha 4. sınıftayken beyzbolda 6. sınıfın takımını yeniyorduk ve 6. sınıfa geçtiğimizde Templeton Lisesi'nin öğrencileri okuldan sonra okulumuza geldiklerinde beyzbolda onları da yeniyorduk. Morrie Eddleman gerçek bir doğrudan sayı vurucusuydu. Topu okulun yan duvarına o kadar çok gönderirdi ki camlar kırılmasın diye pencerelere demir parmaklık yaptırmışlardı. Hepimiz mavi kepler satın almıştık ve oynarken onları giyerdik ve hep kazanırdık. İyi görünürdük o mavi keplerle, Templeton Lisesi'nin öğrencilerinin bizden ödü kopardı, ama korkmuyormuş gibi davranırlardı. Ben ilk takıma giremiyordum, yedektim, fakat yine de mavi kepimi giyi-

yordum. Emil ile Steve gerçekten sert tiplerdi ama, Emil ve Steve Yuriardi. Onlarla beyzbol oynamak bile tehlikeliydi. Emil 6. sınıftaydı, kardeşi ise 5. sınıfta. Fakat Steve de Emil kadar sertti. Bu ikisi tel örgünün arkasında durup seyrederlerdi sadece. Bileklerine deri kayış sarar, avuçlarının içine gizledikleri sigaraları içip bizi seyrederlerdi. Ve kızlara hiçmişler gibi bakarlardı.

Okuldan sonra beyzbol maçı yoksa kavga ederdik, kavga hiç eksik olmazdı ve öğretmenler ortalıkta değildi, ve her seferinde Emil ile Steve olmazdı birini marizleyen, bazen başkası olurdu. Her zaman bir muhallebi çocuğunu kıstırırlardı, iyi giyimli çocuklardan birini, ve fena döverlerdi çocuğu, gerçekten yumruklarlardı. Her kim dövüyorsa zavallı çocuğu tel örgüye kıstırır ve hepimiz toplanıp izlerdik. Dayaklar iyiydi, ama Hampton Road İlkokulu'nun muhallebi çocukları bile serttiler. Asla ağlamazlardı, ağızlarından burunlarından kan gelse bile, sırtlarını tel örgüye dayayıp ellerinden geleni yaparlardı. İşlerinin bittiğini sanırdın, elleriyle yüzlerini örtmüş yumruklardan sakınmaya çalışırken birdenbire bir yumruk çıkarıp isabet ettirirlerdi. Gerçekten sert bir okuldu bizimki.

Emil ile Steve dışında hepimiz beyazdık, gerçi onlar da siyahi ya da Meksikalı değillerdi, fakat esmer tenliydiler, koyu kahverengi, sert görünürdü tenleri. Hiç kimseyle konuşmaz, hep birlikte dolanırlar, kızlara ve bize küçümseyerek bakarlardı. Çok fazla kavgaya tutuşmazlardı çünkü hiçbir zaman konuşmazlar ya da birilerine toslamazlardı, kavgalar da genellikle bu yüzden çıkardı, konuşarak ve toslaşarak. Nasıl kavgaya tutuşurlardı bilmiyorum, ama tutuştuklarında cinayetten farksızdı. Heyecanlanmazlardı. Geriye çekilip yumruklarını hedefe isabet ettirirlerdi. Bizim gibi ıskalamazlardı. Çoğumuz kadar uzun boylu da değillerdi, ama gürbüz ve tehlikeliydiler. Steve'e gerçekten hayrandım. Bazen kavga sırasında bile bize bakacak zamanı bulurdu; aynı küçümseyici bakış ve küçücük gülümseme, ve şu anlama gelirdi: bakın, bu sizin de başınıza gelebilir. Ardından sıkı bir yumruk yerleştirirdi. Steve gibi olmak için her şeyimi vermeye hazırdım.

Steve'in sınıftaki durumunu bilmiyordum çünkü benden bir sı-

nıf aşağıdaydı, fakat Emil sınıfta aptal gibi davranırdı. Aptal değildi, gözlerinden ve oturuşundan belliydi aptal olmadığı, fakat aptal gibi davranırdı, severdi aptal gibi davranmayı. Bayan Thompson ona, "Söyle bakalım Emil, Peru'nun başkenti neresi?" diye sorar ve Emil cevap vermezdi, o bakışıyla Bayan Thompson'a bakmakla yetinirdi. Bayan Thompson tekrarlardı, "Emil, Peru'nun başkenti neresi?" ve Emil yine cevap vermezdi. Sonra, "Bilmiyorum," derdi. Bayan Thompson'a hakaret eder gibi söylerdi bunu.

"Emil, dün akşam dersini çalıştın mı?"

"Hayır."

"Emil, git ve koridorda dur."

Emil kendine özgü tarzıyla ayağa kalkardı, yavaş ve rahat, bir tür tiksintiyle, ve kapıyı açıp giderdi.

"Henry, sen niye sırıtıyorsun?"

Bu beni hep şaşırtırdı çünkü sırıttığımın farkında olmazdım.

"Henry, Peru'nun başkenti neresi?"

Peru'nun başkentinin Bolivya olduğunu biliyordum, fakat arkadaşlarımın muhallebi çocuğu olduğumu düşünmelerini istemiyordum.

"Bilmiyorum."

"Henry, dün akşam dersini çalıştın mı?"

"Hayır, içimden çalışmak gelmedi."

Sınıf kıkırdadı, daha çok kızlar, ve çocuklardan biri yüksek sesle güldü.

"Sessiz olun yoksa hepiniz teneffüsü sınıfta geçirirsiniz."

Bayan Thompson gözlerini bana dikti, 32 yaşlarındaydı, çok dar elbiseler giyer, saçını ensesinde topuz yapardı. Gözlerimin içine baktı ve bir an için, "Seninle yataktayım," diye düşünmeden edemedim. Bayan Thompson aklımdan ne geçirdiğimi hemen sezdi ama dikkate almadı.

"Evet, Henry, dersini çalışmayla ilgili olarak ne demiştin?"

Bayan Thompson Emil'in üstüne asla bu şekilde gitmezdi ve bunun nedenini merak ederdim. Emil Emil olduğu için belki. Sınıf bekledi. "İçimden ders çalışmak gelmedi. Peru'nun başkenti beni il-

gilendirmiyor. Önemli olduğunu düşünmüyorum."

Arkamda oturan kızın bunu söylediğini duymuş ve zekice bulmuştum. Bayan Thompson'a baktım ve ağlamak üzere olduğunu görünce şaşırdım.

"Henry," dedi, "insanları hayvanlardan ayıran budur, daha karmaşık şeyler öğrenmek ve onlara dair fikir ve duygular geliştirmek, anlıyor musun?"

"Hayvanların bir sorunu yok."

"Henry, ben hayvanların bir sorunu olduğunu söylemedim. Anlamıyor musun?"

Bayan Thompson küçük beyaz bir mendil çıkardı ve gözlerinin kenarını sildi. Sonra mendili tekrar cebine koydu. Eteğinin her iki yanında iki cep vardı. Vücudu harikuladeydi. Küçük bir kâğıt parçasına bir şeyler yazmaya başladı. Sonra kâğıdı katlayıp bana baktı.

"Henry, bunu müdürün odasına götürmeni istiyorum."

Peru'nun başkentinin önemli olmadığını söyleyen arkamdaki kız bana bakıp, "Henry, Bayan Thompson'dan özür dilemelisin," dedi.

Kâğıdı müdürün odasına götürmek üzere ayağa kalktığımda BayanThompson'a alçak sesle, "Özür dilerim, Bayan Thompson," dedim.

"O kâğıdı müdürün odasına götür, Henry."

Kapıdan çıktığımda Emil su fıskiyesinin yanında duvara yaslanmış duruyordu. Çok rahat görünüyordu. Müdürün odasına doğru giderken bana bakmasını bekledim, ama beni dikkate almadı. Müdürün odasına gidip kapıyı açtım. Bay Waters masasmda oturuyor ve rahatsız edildiği için çok sinirli görünüyordu. Masasının üstünde demir bir levha vardı: Martin W. Waters, Müdür. Ona Bayan Thompson'ın notunu verdim, açıp okudu. Sonra bana baktı:

"Evladım, seni bu şekilde davranmaya iten nedir?"

Cevap vermedim. Bay Water'ın üstünde gri-beyaz çubuklu takım elbise ve açık mavi kravat vardı. Adamın tamamı o açık mavi kravatta toplanmıştı sanki. Açık mavi kravata baktım.

"Evladım, dik kafalı öğrenciler için bileğe cetvelle vurma yönte-

mini artık kullanmıyoruz. O geçen sömestr kaldırıldı."

Beni orada bekletip notu tekrar okudu.

"Henry, seni bu şekilde davranmaya iten nedir?"

Cevap vermedim.

"Cevap vermeyi reddediyorsun, öyle mi?"

Cevap vermedim.

"Annen ile babanın bundan haberi olmasını ister misin?"

Cevap vermedim.

Bay Waters aniden notu çöpe fırlattı. Bana baktı. "Git ve ben sana çıkmanı söyleyinceye kadar telefon kulübesinin içinde bekle."

Telefon kulübesine yürüdüm, kapıyı açtım, kapattım ve orada durdum. Sıcaktı içerisi. Yere baktım. İki dergi vardı yerde. Zaman geçirmek için okumaya çalıştım. Biri Harper's Bazaar'dı, öteki Kadınların Ev Günlüğü. Dergileri kapatıp öylece durdum. Tahmin edebileceğinizden çok daha kötüydü. Karanlıktı, havasızdı, sıkıcıydı, çok sıkıcı, ve orada durdum ve bacaklarım ağrıdı ve dakikalar geçti ve zil seslerini dinledim, ve içimden, evet, bu öğle teneffüsü zili, diye geçirdim, bu da akşam teneffüsünün zili, bu da teneffüsün bitiş zili, bu da itfaiye alarmı, herkes bahçeye çıkıyor ve orada takılıyor ve bu da son zil, eve gidecekler ya da top oynayacaklar ya da kavga edecekler, sonra sanki bir saat daha geçti ve telefon kulübesinin kapısı açıldı. Bay Water sinirli bir biçimde orada durup, "Pekâlâ, Henry, şimdi eve gidebilirsin," dedi.

Kendimi iyi hissetmediğim için eve gittim ve ertesi gün Bayan Thompson hiçbir şey olmamış gibi davrandı, bütün sınıf hiçbir şey olmamış gibi davrandı. O gün Bayan Thompson'un tebeşirle karatahtayı tırmalayıp o korkunç sesi çıkarmasının dışında kayda değer pek bir şey olmadı, biz de o bildik sesleri çıkardık ve Bayan Thompson arkasına dönüp güldü. Hepsi buydu. Bayan Thompson bana hiç soru sormadı, Emil'e de sormadı, kızlara sordu daha çok.

Okuldan sonra Templeton Lisesi'nden çocuklarla bir beyzbol maçı daha yaptık, onları yeneceğimizi bizim kadar onlar da biliyordu, merak edilen tek şey kaç fark yiyecekleriydi ve her geldiklerin-

de onları daha kötü yeniyorduk. Mavi kepimi giyip yedek kulübesine oturdum. 4. devrenin sonunda 7-3 öndeyken onların oyuncularından biri sopasıyla toplardan birine ters bir vuruş yaptı ve top arka tutucunun üstünden uçtu. Yedek kulübesinin sonunda oturuyordum, ayağa kalkıp topa doğru koştum ve top arka tutucunun üstünden uçtuğunda koşmaya devam ettim ve hiç durmadan topu tutup sert bir biçimde atıcımıza fırlattım. Düzgün fırlatmamıştım ama, sağına düştü, yerde bir kez sıçradıktan sonra ilk kalecimize doğru uçtu, ilk kalecimiz topu tutmak için yeterince çaba sarf etmeyince top halihazırda üç sayı yapmış olan Morrie Eddleman'a doğru yuvarlandı ve Morrie topu alıp atıcımız Chars Thurman'a fırlattı. Thurman topu tuttu ve kendinden 3 yaş büyük bir oyuncuyu devre dışı bıraktı. Bir maçı daha kolaylıkla kazanacaktık.

Emil'in bana bakmakta olduğunu işte o zaman fark ettim. Gözlerini benden almadı. Arka tutucunun yanında duruyordu. Ne olacaksa olacak, diye geçirdim içimden. Ayağa kalkıp yanına gittim. Kardeşi Steve hemen yanında duruyordu, fakat Steve başka tarafa bakıyordu. Onlara doğru yürüdüm. Arka tutucunun yanından geçip onlara doğru ilerledim. İkisi de bileklerine deri kayış sarmışlardı. Onlara doğru giderken Emil gözlerini benden hiç almadı. Üç adım yakınlarına geldiğimde durdum. Emil bana hafifçe dudak büküp yaklaşmamı işaret etti. Bir adım daha yaklaştım. Bana dik dik bakmaya devam ediyordu. Sonra karşısına dikildim, fakat gözlerim kapalıydı galiba, neredeyse kapalı. Yine de elini sessizce havaya kaldırdığını gördüm, sağ eliydi ve avucunda sigara vardı, havaya doğru kıvrılan dumanını görebiliyordum ve sigaraya bana verdi ve oyunla ilgili bir takım bağrışmalar duydum ve sigarayı elimde hissettim, avucuma gizledim ve kimse görmeden sıkı bir nefes çektim, dumanı ciğerlerimde tuttum, sigarayı kimsenin göremeyeceği bir şekilde ona iade ettim ve dumanı sessizce saldım. Sonra gidip yedek kulübesinin sonuna oturdum. Maçın kalanını seyrettim. Fena yendik onları, 13-4, bir daha da gelmediler.

Hollywood Hills'in üst kısımlarında bir yerdi. Güzel yerdi. Bahçede üç Alman Polis köpeği uyuyordu. Ayrıca hırsızlığa karşı en yeni güvenlik sistemi kurulmuştu. Fakat Herman uyuyamıyordu. Sırtının üstüne döndü; yanına döndü. Sonra öteki yanına. Karın üstü yatmayı denedi. Kalkıp banyoya gitti. Tek bir uyku hapı yoktu evde. Sıcaktı. Yatakta oturup sigara içti. Sonra uzandı. Sırtını denedi. Sonra iki yanını. Sonra döndü, kaşındı ve tavana baktı. Sonunda karısı, "Herman, neyin var senin Allah aşkına?"diye sordu.

"Joan, senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Gazeteleri okuyor musun?"

"Evet, *Kadın Özgürlüğü Hareketi* ile ilgili haberleri takip ediyorum. "

"Onu biliyorum. Bu güzel, ama bak, başka sorunlar da var."

"Biliyorum, Herman. Aptal bir eş değilim. Bireyim."

Joan *Playgirl*, *Woman* ve *California Girl* gibi dergiler okurdu.

"Pekâlâ, o konuda hem fikiriz. Bireysin. Orada tartışacak bir şey yok. Buckley-Greer münazarasına hiç girmeyelim."

"Greer-Buckley münazarası."

"Tamam, Greer-Buckley münazarası. Greer kazandı. Fakat Buckley Kadın Hareketi'ne karşı değil, Kadın Hareketi'nin bazı yönlerine karşı."

Herman yatağa oturup bir sigara yaktı. "Bak," dedi Joan, "Kadın Hareketi seni bu kadar rahatsız ediyorsa bu konuda konuşmamız gerekiyor belki."

"Ben onu düşünmüyorum bile. "

"Nedir o zaman?"

"Joan, ben hayatımı bu filmleri yaparak ve kitapları basarak kazanıyorum."

"Bunu biliyorum."

Herman sigarasını söndürdü. "Karanlık çağlara döndük, katledildik. Muhafazakârlar bot giymeye döndüler. Kiliselerin ağızları kulaklarında, rahiplerden bağış kutusuna varıncaya kadar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bugün anayasa mahkemesi müstehcenliğin tanımını eyaletlere bırakan kanunu onayladı."

"Yani?"

"Yani Oakland'ta müstehcen bulunmayan bir film Twin Falls'da müstehcen bulunabilir."

"Bu imkânsız. Bir yerde müstehcen olan şey başka yerde de müstehcendir."

"Hayır, anayasa mahkemesi müstehcenliğin tanımının yerel olduğunu söylüyor."

"Bu senin için sorun mu?"

"Elbette. Benim dağıtımım ulusal."

"Seksizminin karşılığında bunu alırsın."

"Ya sen ne alırsın seksizmimin karşılığında?"

"Ben senin karınım."

"Hollywood tepelerinde güzel bir ev alırsın; altında 1973 model Cadillac var; en iyi kadın kulüplerine üyesin; temizlikçi kadının var, haftada bir kez psikiyatra gidiyorsun, en iyi giysileri giyiyor, en iyi yemekleri yiyorsun..."

"Ve sen varsın."

"Evet, o da ikramiyesi."

"Kadınları cinsel nesne olarak kullanmak. Bunun yanına kâr kalmasını bekleyemezsin."

Herman banyoya gitti, yüzüne soğuk su serpip döndü.

"Klimayı neden açmıyorsun?" diye sordu Joan.

"Ne zaman açsam hastalanıyorum."

"Ben hastalanmıyorum."

Herman yan odaya gitti, klimayı çalıştırıp döndü. Yatağa girdi tekrar. "Yakında meteliksiz kalabiliriz, bari klimayı çalıştıralım."

"Herman, bankada iki yüz on bin dolar paramız var."

"Koşullar değiştiğinde paranın ne kadar çabuk tükendiğini bilmiyorsun. Yerel yetkililere rüşvet vermemiz gerekecek. Bu o kadar kötü değil. Çoğunu iki kuruşa satın alınabiliriz. Asıl sorun mahkeme masrafları olacak. Bizi böyle bitirecekler. Bir mahkemeden ötekine koşturacağız."

"Bak, Herman, sana karşıymış gibi görünmek istemem. Seni seviyorum. Fakat sen seksizm pazarlıyorsun."

"Ben bok pazarlıyorum. Fakat bazı insanlar buna ihtiyaç duyuyor. Onları mutlu ediyor."

"Bu yaptığını doğru kılmaz."

"Hemingway'in şöyle bir sözü var; 'Neye inanırsan inan, seni mutlu etmiyorsa yanlıştır.'"

"Hemingway, o erkek domuz! Boğa güreşlerine gider, boks eldivenleri giyer, hayvan avına çıkardı...! Erkek ayağına yatan küçük bir çocuktu. Kendi iktidarsızlığından korkuyordu, eşcinselliğinden korkuyordu!"

"Yok artık," dedi Herman.

"Eşcinsellere karşı mısın yoksa?"

"Bak, işimde çalıştırdığım insanların yüzde 80'i ibne."

"Eşcinsel."

"Eşcinsel, öyleyse."

"Herman, insanlar kendilerini buluyorlar. Wounded Knee. Marlon Brando diyor ki–"

"Lütfen, Joan. Anayasa mahkemesinin bu kararının ne tür sonuçlar doğurabileceğini bilmiyorsun. Benim yaptığım boktan filmleri öldürmekle kalmayacak, iyi edebiyatı, resmi, heykeltıraşlığı ve filmleri de öldürecek..."

"Filmleri mi? *Deep Throat* ve *Paris'te Son Tango* gibi filmleri mi kast ediyorsun?"

"Onlar iyi filmlerdi çünkü başka şeylerin yapılmasını mümkün kıldılar..."

"Çocuklarının *Deep Throat*'u izlemesini ister miydin?"

"Joan, çocuğumuz yok bizim."

"Çocuğun olsaydı, *Deep Throat*'u izlemesini ister miydin?"

"Bu aptalca bir soru. Bana kırklı yıllarda ikide bir sorulan şu soruyu hatırlatıyor: 'Kız kardeşin bir zenciyle yatsın ister miydin?"

"Herman, ben kasıtlı seksizmden söz ediyorum, kasıtlı müstehcenlikten..."

"Müstehcenliği tartışmak Tanrı'yı tartışmaktan farksız. Ne olduğunu kimse bilmiyor."

"Fakat biz hep tartışacak bir şey buluruz."

"Pekâlâ. Uyuyamıyoruz madem. Tanrı'yı deneyelim."

"Herman, Tanrı var."

"Siktir."

"Bu mu bütün söyleyeceğin."

"Evet, siktir."

"Kültürlü bir adammış gibi davranıyorsun. "

"Hiçbir zaman öyle bir iddiam olmadı."

"Ben de öyle bir iddian olduğunu söylemedim zaten."

"Of, Tanrım!"

"Gördün mü?" dedi Joan. "O'nu çağırıyorsun."

"O'na gidiyorum."

Herman kalktı ve mutfağa gitti. Alt dolapta viski şişesini buldu. Su bardağım yarısına kadar doldurup iki kerede içti. Sonra yatak odasına dönüp yatağa girdi yine.

"Neden yatakta hiç hareket etmiyorsun?" diye sordu karısına. "Aynı yerde yatıyorsun. Doğal değil."

"Herman, insanlar geceleyin uyurlar. Kalkıp kaşınmaz, ortalıkta dolanmazlar senin gibi."

"Nereden biliyorsun yapmadıklarını? Bahse girerim ki bu gece bu kentin yarısı ortalıkta dolanıp kaşınıyordur."

"Herman, kalk ve bana bir içki hazırla, güzel bir şey olsun, bir de sigara yak."

"Ya sen ne yapacaksın?"

"Ben kalkıp çişimi yapacağım."

"Kalkıp çişini yapacaksın, öyle mi? Kadınlar hiç işemez mi?"

"Sadece çişini ayakta yapanlar işerler."

"Bu ayrımcılık. İkisinin de tadına baksan sana farklı gelir herhalde."

"Elbette. Kadınların salgı bezleri..."

"Elbette, kadınların salgı bezleri. Pekâlâ, ne istiyorsun? Skoç? Viski? Cin? Votka? Şarap?"

"İki ölçü skoç ve biraz soda."

"Lanet sodamız yok."

"Var lanet sodamız. Buzdolabına bak."

Herman kalkıp mutfağa gitti ve buzdolabına baktı. Joan haklıydı. Soda vardı. Greer'e bir sayı yazın. İki içki hazırlayıp döndü. Yatağa girdi ve ellerinde içkileriyle yastıklara yaslandılar. Herman yatak başlığında küllüğü, kibriti ve sigaraları buldu. Joan'e bir sigara yaktı.

"Şu kuşlar," dedi Herman, "sabaha kadar ötüyorlar. Ne zaman uyurlar?"

"O kuşlar mutlu. Mutlu değilsen, yanlışsın."

"Hemingway kuşları," dedi Herman.

"Hemingway kuşları," dedi Joan.

"Beyinlerini havaya uçuracaklar," dedi Herman.

"Beyinlerini havaya uçuracaklar," dedi Joan.

Orada oturup kuşları dinlediler. Çekirgeler de vardı.

"Bu çok saçma," dedi Herman. "Bankada 210 bin dolarım var ve uyuyamıyorum. Sefilhanedeki tipler bir şişe şarapla bebek gibi uyuyorlar. Aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Neden iki ay tatil yapıp Paris'e gitmiyoruz?" dedi Joan.

"Ne? Ve döndüğümüzde işimin yok olduğunu mu keşfedeyim? İşten uzaklaşma zamanı değil. Anayasa mahkemesinin kararı beni köşeye sıkıştırdı."

"Pekâlâ, Herman."

"Benimle küçümseyici bir tonla konuşma, lütfen."

"Hayır, ciddiyim. Ne yapmak istiyorsan onu yapalım. Benim senden daha fazla kaygılanmam gerek. Hiçbir katkım yok."

"Katkın var."

"Teşekkür ederim, söylediğini gerçekten kast ediyorsan."

"Kast ediyorum. Paris'e gidiyoruz. İki haftalığına."

"Sana çok iyi gelecek, Herman. Bana da iyi gelecek."

"Evet. Komuşum Anayasa Mahkemesi'ne! Cehenneme kadar yolu var! İşlerle Rosenbaum ilgilenebilir. Paris'te dört hafta!"

"Rosenbaum işlerle ilgilenebilir. Onunla sürekli temas halinde olursun."

"Onunla sürekli temas halinde olurum. Paris'te altı hafta!"

"Paris'te sekiz hafta!"

"Paris'te iki ay. Anayasa Mahkemesi'nin canı cehenneme!"

"Paris'te üç ay! Rosenbaum'a güvenebilirsin."

"Paris'te iki ay! Rosenbaum'a o kadar da güvenemem."

"Pekâlâ, Paris'te iki ay. Hemingway kuşlarını dinle!"

"Hemingway kuşlarını dinle. Beyinlerini havaya uçuracaklar!"

İçkilerini bitirdiler, seviştiler ve gecenin kalanında uyudular.

Carl kapıyı üç kez çaldı ve Billy kapıyı açtı. Odada Billy'nin dışında kanepeye oturmuş iri ve esmer bir hatun vardı (iri görünüyordu en azından). Billy jokeydi.

"Bu kim?" diye sordu Carl.

"Bu Joyce," dedi Billy.

"Sana bir kahve yapayım mı?" diye sordu Joyce Carl'a.

"Gerek yok," dedi Carl.

"Bak," dedi Billy, "kaba davranman için bir neden yok."

Billy kanepeye gidip Joyce'un yanına oturdu.

"Kaba davranmak mı?" dedi Carl. "Kaba davranmak mı? Bak, sana sürekli yarış ayarlıyorum, piyasanın en iyi eğitmenlerini tutuyorum, Harry Desditch'i bile, ve sen ne yapıyorsun?"

"Desditch mi? Bana eşeklerden başka bir şey ayarlamıyor. Onun atları form tuttuğunda ya Shoe biniyor ya da Pinky. Benimkiler 1'e 80 veren türden."

"Tamam, yine de sana koşu ayarlıyorum, değil mi? Ücretini alıyorsun. Tek bir koşuda pek çok insanın bütün gün çalışma karşılığında aldığı paradan fazlasını alıyorsun. Sana para kazanma fırsatı

tanıyorum ve sen yapıyorsun? Aküyle koşmaya kalkışıyorsun! Neresine batırdın iğneyi? Bu konuda bir el kılavuzu edinmeliydin belki."

"Kıçının deliğine batırdım," dedi Billy.

Esmer hatun kıkırdadı. Billy sırıttı.

"Gülünç buluyorsun öyle mi?" dedi Carl, odada bir ileri bir geri dolanarak. "Ne kadar men cezası alacağını biliyor musun?"

"Altı ay," dedi Billy. "Dinlenmeye ihtiyacım var."

"İki yıla ne dersin? Atları çalıştırmana izin verirlerse şükret."

"Altı ay," dedi Bill. "Biraz yemek yiyebileceğim hiç olmazsa."

"İki yıl," dedi Carl, "ve yemek yersen asla eski haline dönemezsin. Kemik yapın fazla iri. İşin biter."

"O zaman beni yer," dedi Joyce.

"Atları sürdüğünden daha iyi yemezse orada olduğunu bile fark etmeyeceksin. Tabii bacaklarının arasına aküsünü de indirmezse."

Billy kanepeden kalktı. 51 kilo geliyordu. Carl ise 98.

"Bana bak, karım hakkında bu şekilde konuşamazsın."

"Belki onun da kıçının deliğine iğne batırmalısın."

Billy Carl'ın üstüne yürüyüp bir yumruk salladı. Carl onu iki bileğinden kavrayıp tekrar kanepeye oturttu.

"Orospu çocuğu," dedi Billy, "öldüreceğim seni!"

"Billy'yi rahat bırak," dedi Joyce.

Carl odada volta atmaya başladı. Billy ile Joyce kanepede oturup onu beklediler.

"Akü! Lanet olası akü! Neden beynini kullanmıyorsun? Bir ata ne yaparsan yap, istersen ateşe ver, gıdıkla ya da doping yap, 1200 metrede iki buçuk boydan daha fazla hızlandıramazsın. Altında bir eşek varsa iki buçuk boyun sana ne yararı olacak?"

"Bu işin nasıl işlediğini bilmiyordum," dedi Billy, "bunu hesaba katmadım."

Carl volta atmaya devam ediyordu. "Bunu hesaba katmadın demek! Seni o iki paralık koşulardan çıkarıp nihayet biraz para kazanabileceğin koşulara getirdikten sonra bunu hesaba katmadın, öyle mi?"

"Yahu, benim kafam çalışsaydı ben sana iş bulurdum."

"Bana mı iş bulurdun? Ben 98 kiloyum. Bana nerede iş bulurdun?"

"Biltmore'da kapıcı olarak belki."

"Bak, bu konuda nasıl bu kadar dilbaz olabiliyorsun anlamıyorum. Salakça bir hata yaptın ve şakaymış gibi davranıyorsun."

"Üzgünüm, Carl, gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bak, Billy, bulunduğun yerde bütün yapman gereken işini yapmaktı. Aç gözlülük insanı öldürebilir. Bu oyun herkesin payını alabileceği şekilde ayarlanmıştır, zorlayamazsın. Ellili yıllarda doğu yakasında böyle bir işe kalkıştılar. Ata doping yaptılar, jokeylere bile doping yaptılar. Her şey hazırdı. Evi, arabayı, bebeğin beşiğini ve babaannenin bir ömür boyunca biriktirdiği parayı o ata yatırdılar. Fakat ata bir haller oldu. Koşmak istemiyordu. Koşunun hızını düşürüp beklediler. Yine de koşmadı. O yarış çocuklara milyonlarca dolara patladı. Üstelik paraya o kadar da ihtiyaçları yoktu. Her şey ayarlanmıştı ama yine de yürümedi. Ve sen bir akü ve iki kabloyla dünyayı fethetmeye mi kalkışıyorsun."

"Şu lanet akü konusunda çeneni kaparsan çok sevineceğim," dedi Billy.

"Senin menajerliğini yaptığın başka çocuklar var," dedi Joyce, "Billy olmadan da idare edersin. Aç gözlü olan sensin."

"Evet," dedi Billy.

Carl volta atmayı kesti. Kanepenin önüne dikildi. "Belki de haklısın. Aç gözlüyüm. Fakat, Billy, sana şu kadarını söyleyeceğim. Eğer hayat boyu men cezası almak istemiyorsan, o kurulun karşısına çıktığında sevimli görünmeye çalışma! Espri yapma. Ben senin müthiş bir sürücü potansiyelin olduğunu düşünüyorum, ziyan olduğunu görmek istemem."

"Tamam, Carl, tamam."

"Billy, sen bu işte yalnızdın, değil mi?"

"Evet, elbette."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim."

"Yani, tabelada ekstra hareket gözlemlemedim. Genellikle böyle bir şey olduğunda hemen tabelaya yansır."

"O benim fikrimdi."

"Pekâlâ, Billy. Ben gidiyorum. Unutma, kurulun karşısına çıktığında..."

"Unutmam," dedi Billy.

Carly kapıya yürüdü, kapıyı açtı, kapattı ve gitmişti.

"Gitti," dedi Joyce. "Kendini kötü hissediyor."

"Ben de kendimi kötü hissediyorum. Çok aptalca bir numaraydı."

"Tamam, unutalım gitsin. Bugün ne yapalım?"

"Bilmiyorum Joyce, arabaya atlayıp kumsala gidelim."

"Yüzmek için fazla soğuk."

"Biliyorum. Yürürüz. Bir şeyler yeriz. Birer içki içeriz. Okyanusu seyrederiz. Gevşeriz."

"Pekâlâ, iyi fikir."

Joyce kalktı ve banyoya gidip saçını taramaya başladı. Billy kalkıp pencereye yürüdü. Daire binanın üçüncü katındaydı, bulvara bakıyordu. Aptalca bir numaraydı gerçekten. Ama hepsinin karısından daha iri bir karısı vardı. Johnny'nin karısından bile. Ve 51 kilosuyla üstüne çıktığında onu bir kaplan gibi kırbaçlardı.

Joyce banyodan çıktıktan sonra birlikte daireden çıktılar. Birlikte asansörün gelmesini beklediler. Asansör gelirken Joyce, "Tasalanma, Billy, yırtacaksın," dedi.

"Biliyorum," dedi Billy.

Birlikte asansöre bindiler, kapı kapandı ve caddeye doğru indiler.

Bir gece evinde oturuyordu. Bir kadınla birlikte olmayalı üç, belki de dört yıl olmuştu. Mastürbasyon, içki ve tatsız fakat rahat bir yalnızlıkla idare ediyordu. Birkaç kez yazar olmayı düşünüp ikinci el bir daktilo satın almış fakat hiçbir şey yazmamıştı. Şarap içip daktiloyu seyrediyordu. Kalktı, daktiloya doğru yürüdü, oturdu ve şunu yazdı:

Bir kadınım olsaydı keşke. Bir kadın kapımı çalsaydı keşke.

Sonra kalktı, radyoyu açıp kendine bir bardak şarap daha koydu. Temmuz ayında akşamın ilk saatleriydi. Son beş yıl zarfında hem annesi hem de babası ölmüşlerdi, bir de son kız arkadaşı. Orta yaşlıydı, yorgundu, umutsuzdu, öfke ya da burukluk bile hissetmiyordu. Dünyanın daha çok başka insanlar için olduğunu hissediyordu; ona kalan yemek, uyumak, çalışmak ve ölümü beklemekten ibaretti. Kanepeye oturup bekledi.

Kapı çalındı. Kalkıp kapıyı açtı. Otuz yaşlarında bir kadın duruyordu kapıda.. Gözleri çok maviydi, neredeyse ürkütücü derecede mavi. Saçı açık kızıl ve biraz dağınıktı, kırmızı askılı siyah bir elbi-

se giymişti. Düzgün fakat gündelik bir görünümü vardı. "İçeri gir," dedi kadına, "içeri gir ve otur."

Eliyle kanepeye oturmasını işaret ettikten sonra mutfağa gidip ona bir bardak şarap koydu.

"Teşekkür ederim. Adım Bayan Evans."

"Ben teşekkür ederim. Adım Fantoconni. Samuel Fantoconni."

"Evet, bunu biliyoruz, Bay Fantoconni. Başvuru formunuz elimize geçti ve size bazı sorular sormak için buradayız."

Bayan Evans bacak bacak üstüne attı ve Samuel üst uyluğundan bir parça gördü. Daha sonra mastürbasyon fantezilerinde kullanmak üzere üst uyluğunu belleğine kaydetti. Bayan Evans elindeki kâğıdı inceledi.

"Bay Fotoconni, şimdiki işinizde kaç yıldır çalışıyorsunuz, *Carploa ve Mahdumları* için?"

"Yirmi iki yıl."

"Kaç yıldır evlisiniz?" Bayan Evans bacak bacak üstüne attı yine.

"On üç yıl."

"Evliliğinizden memnun muydunuz?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?"

"Evet, bilmiyorum."

"Boşanmış olduğunuzu biliyorsunuz ama değil mi?"

"Banyoyu kullanmak istiyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz? "

"Yani banyoyu kullanmak isterseniz şu kapıdan içeri girin."

"Banyoyu kullanmak istemiyorum, Bay Fantoconni. Kim kimi boşadı."

"O beni boşadı."

"Anlıyorum."

Kadının bardağını mutfağa götürüp ona ve kendine tekrar şarap koydu ve elinde bardaklarla geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi kadın şarabı alarak. "Evliliğiniz neden yürümedi, Bay Fantoconni?"

"Bana kısaca Sam deyin."

"Bay Fantoconni, evliliğiniz neden yürümedi?"

"Adileşmenin âlemi yok."

"Lütfen! Ne demek istiyorsunuz?"

"İçinde yaşadığımız toplumda evlilik kurumunu sürdürmenin olanaksız olduğunu söylemeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Neden mi? Zamanım yok da ondan."

"Zamanınız mı yok? Neden?"

"Az önce sorumu yanıtladınız."

Bayan Evans bardağını kaldırdı ve bardağının üstünden aşırı mavi gözleriyle ona baktı. "Sizi anlamıyorum."

"Afedersiniz. Fakat bu soruları sorup duruyorsunuz."

"Müstakbel müşterilerimizi sorgulamak zorundayız, Bay Fanoconni."

"Sorgulayın öyleyse."

"Utangaç mısınız?"

"Of, Tanrım..."

"Sorumu yanıtlayın, lütfen."

"Evet."

"Kadınlar tarafından incitildiniz mi? "

"Evet."

"Kadınların erkekler tarafından incitildiklerini düşünüyor musunuz?"

"Evet."

"Ne yapmak lazım?"

"Hiçbir şey."

Bayan Evans içkisini bitirdi. "Bir tane daha alabilir miyim?"

"Elbette." Mutfağa gitti ve bardaklara şarap doldurdu. Tekrar dışarı çıktığında kadının elbisesi epey yukarı sıyrılmıştı: kıçı inanılmaz biçimliydi, sihir gibi neredeyse. Korku hissetti, fakat memnundu da. Kadın içkisini hemen içti. "Arabanız kaç yıllık?"

"On bir."

"On bir mi?"

"Evet."

"Neden yenilemiyorsunuz?"

"Bilmem. Atalet, herhalde."

"Atalet. Size inanıyorum." Kadın güldü; çok tatlı bir gülüşü vardı. "En son ne zaman bir kadınla birlikte oldunuz?"

"Dört yıl oluyor."

"Dört yıl mı? Neden?"

"Ardından geleceklerden korkuyorum. "

"Neden bir fahişe tutmuyorsunuz?"

"Çünkü fahişenin ne anlama geldiğini bilmiyorum. "

"Bir Webster edinin."

"Haklısınız. O bir fahişe."

"Üniversiteye gittiniz mi?"

"Hayır."

"Üstünlüğünüzü nereden elde ediyorsunuz?"

"Umutsuzluktan."

"Ne?"

"Tufan."

İçkisini bitirdi, kadının boş bardağını aldı ve mutfağa gitti yine. Bir şişe şarap daha açtı, bardakları doldurdu ve salona dönüp kanepeye oturdu, kadının yanına. İçkisini verdi.

"Sizi büyülüyorum," dedi, "çünkü size asılmıyorum."

"Asılıyorsunuz fakat tamamen farklı bir biçimde. "

"Umursamak fakat hiç tereddüt etmeden vazgeçebilmek."

"Sinizmin doruğu."

"Eğitimin doruğu."

"İkisi de," dedi kadın.

"Ucuz bir Noel Coward piyesinde gibiyiz."

"Noel Coward'ı sever miydiniz?"

"Onu sevmek ya da sevmemek mümkün değil. Kısmen güzel bir yetersizlikti Noel. Karıştırılmış bir salata: Oscar Wilde ile Jeanette McDonald-Nelson Eddy düeti karışımı, piyanoda da George Gershwin."

"Çok fazla konuşmaya başladınız, kendini beğenmiş ve yapay

bir görüntü sergiliyorsunuz. Şarap sizi etkilemeye başladı," dedi Bayan Evans.

"1922 yılında Batı Kansas'ta doğdum..."

"Bunu duymak istemiyorum." Bacak bacak üstüne attı yine, bu kez biraz asabiyetle.

"Alf Landon'u hatırlıyor musunuz?"

"Hayır."

Mutfağa gitti, içkileri tazeledi ve döndü. "Sigaram yok. Sigaranız var mı?"

"Evet." Kadın çantasını açıp bir paket sigara çıkardı, açık yeşil bir paket. Açılmamış bir paket. Paketi açıp içinden iki sigara çekti. Adam sigaraları yaktı. "Sizin evliliğiniz neden yürümedi?"

"Oo," dedi kadın, dumanı salarak, "malum şeyler."

"Ne gibi?"

"O beni aldatıyordu, ben de onu aldatıyordum. Kimin başlattığını unuttum. Onun kirli şortu benim kirli donumun yanında. Günden güne tizleşen bir ilişkiyi sürdürmek olanaksız."

"Biliyorum. "

"Neyi biliyorsunuz?"

"Bu ülkede evrenin şımartılmış çocuklarıyız biz –herkesin önünde yaşanan aşklar, projektörlerin altında sallanarak– Liz ile Burton. "

"Sarhoş oldunuz."

"Burton'ın yüzünü severdim. Liz bana bir laboratuar kobayını çağrıştırırdı, sadece olduğu şey olarak mükemmel. Sonra, cup."

"Cup."

Uzanıp kadını öptü. Kadın önce geri çekildi, sonra karşılık verdi. Ayrıldıklarında, "Ben kimlik bilgilerini kontrol etmek için buradayım," dedi.

"Eminim."

Kadın onu itti. Parmakları uzun ve inceydi, kadın onu iterken bunu fark etti.

"İğrençsin."

Kadının sigarası sağ elindeydi ve sol elinin iç kısmı yanağında

patladı, burnunun bir kısmına da isabet etti. Sigarası ağzından fırladı –kıvılcımlar, havai fişekler– sigara kırıldı ve eliyle bir parçasını yakaladı –minik kıvılcımlar, siyah kül, sonra beyaz kâğıt ve henüz yanmamış kahverengi tütün.

"Bir içki daha ister misin?"

Bayan Evans yanında bir evrak çantasıyla el çantası getirmişti ve onları gidecekmiş gibi toparladı. Ayağa kalktığında elbisesi kalçasına yapıştı. Elbisesinin kırışıklıklarını düzeltmeye yeltendi, sonra vazgeçti. "Bütün diğerleri gibi aşağılık bir kovboydan başka bir şey değilsin."

"Doğru. Dünya ardı arkası gelmeyen düzüşmelerin üstünde parıldıyor olmayabilir fakat kesinlikle varlığını sürdürür."

"Bunun zekice mi olması gerekiyor?"

"İsabetli olması gerekiyor. "

Kadın kapıya doğru yürüdü ve yürüyüşü büyüleyiciydi; gözlerinin elbisesinin her kıvrımına düşmesine izin verdi, ve her kıvrım bir mahremiyetti, sıcaklık ve hüzün, ve zihni hızla kendi yumuşaklığına güldü, ve kadının kıçına odaklandı, ikiz daireler, dairelerin hareketini seyretti. Geri dön, demek istedi, geri dön, aceleci davrandık.

Kapı kapandı. Kendine bir içki daha koydu. Sonra yatağa yattı. Otuzbir çekmedi. Uyudu.

İki hafta sonra ana şirketten ona otomobil sigortası yapmayı reddettiklerini bildiren bir mektup aldı, ancak ekteki belgeyi doldurup St. Louis dışındaki şubeye gönderirse onu geçerli fakat biraz yüksek bir bedele sigorta edebilirlerdi. Oldukça basit görünüyordu. Her sorudan sonra içini işaretleyeceği küçük kutular vardı.

Soruları okudu ve gerekli kutuların içini işaretledi ve iki-üç gün sonra zarfı köşedeki posta kutusuna attı.

Adı Minnie Budweisser'dı, evet, aynı bira gibi ve Minnie sizi 1932'ye geri götürebilirdi, fakat o sıcak Temmuz akşamında büromda otururken hiç öyle bir hali yoktu; üstünde pantolon vardı, fazla bir şey göstermemeye çalışıyordu, giysilerinin dar olduğu bile söylenemezdi, fakat o giysilerin altındaki bütün o kadını görebiliyordun, milyonda bir rastlanan muhteşem kadın. Karşımdaydı işte: Minnie Budweisser, fakat gişe hasılatını düşünerek adını Nina Contralto olarak değiştirecek kadar da zekiydi. Ona baktım ve her şeydi, memeleri silikon bile değildi ve kıçı da sahiciydi, ve hareketleri ve akışı ve gözleri ve jestleri. Oradaydı. Hayatımda gördüğüm en tuhaf gözlere sahipti –sürekli renk değiştiriyorlardı; önce maviydiler, sonra yeşil, sonra kahverengi, değişiyorlardı, büyücüydü, fakat yine de muhtemelen fıstık ezmeli sandviç yediğini ve uykusunda biraz horladığını ve hatta arada sırada osurduğunu ve geğirdiğini biliyordum.

"Buyrun?" dedim.

"Ben Vegas'lıyım."

"Sorun ne?"

"Sorun yok. Sadece sıkıldım Vegas'tan."

"Berlitz'de İspanyolca öğrenip konsolos olmaya mı geldin."

"S.ktir."

"Her zaman. Saatine beş dolar ödüyoruz. Sapıklardan bahşiş alırsın. İyi para kazanmak istiyorsan çaktırmadan fahişelik yaparsın. Çoğu yapar. Sadece oral takılarak yılda 23 bin dolar kazanabilirsin, 6 bin doları vergiden muaf."

"S.ktir."

"Hayır, sen s.ktir. Topu topu beş yıl çalışma ömrün var. Ondan sonra terli kıçınla *Norm'un Yeri*'nde bulursun kendini. Parayı ya şimdi toplarsın ya da asla. Tek sermayen vücudun, o da kalıcı değil."

"Ne zaman başlarım?"

"Yarın akşam altıda."

Nina altıda hazırdı fakat Helen hâlâ iş başındaydı. Masalardan birine oturup Nina'ya bir duble viski getirdim. Helen iş başındaydı ama Helen salaktı. Memelerine silikon yaptırmıştı fakat memelerinden biri diğerinden büyük olmuştu ve dans edemiyordu, tek bacağını sallıyor, sonra öteki bacağını sallıyordu. Uyurgezerden farksızdı. Çocuklar bilardo oynayıp barda ona sırtlarını dönüyorlardı.

Sonra Nina çıktı sahneye. "Müzik istemiyorum, lütfen," dedi. Sonra bir takım hareketler yapmaya başladı; danstan çok bir duayı andırıyordu; kurtuluş için gökyüzüne bakıyordu sanki; fakat seksiydi, tasalanmayın –ayağında uzun ince topuklu ayakkabılar, üstündeyse şu pembe dantelli külotlardan vardı ve kalçalarını sıcakta çözümsüz bir tanrıya çalkalıyordu. Bunu başka bir kadın yapıyor olsa bayağı bulabilirdiniz –dirsekleriyle omuzlarının arasında yarıya kadar çıkan uzun siyah eldiven giymişti ve eldivenin bütün parmaklarında yüzük vardı; uzun çoraplarının üst kısmına "AŞK" sözcüğü işlenmişti. Rimel sürmüştü, uzun takma kirpikleri ve gerdanında inciler bile vardı, fakat hareket ediş biçimindeydi bütün sır, hareketlerinde –ve sessizlikte– bitiriciydi gerçekten. Vücudu harikulade bir armağandı ama o da değildi –içinde arayan bir şey vardı ve bulamıyordu; erkek, yol, kent, kasaba, çıkış. Bütünüyle yalnızdı, yardım-

sız, gerçi pek çoğu ona yardım edebileceklerini sanıyorlardı. Dansının sonuna geldiğinde saçındaki kırmızı çiçeği aldı ve dişlerini sapına geçirdikten sonra tavana doğru kıvırmaya başladı, çalkalayarak, anlamın ötesine neredeyse. Sonra durdu, kasıldı ve yan taraftaki basamaklardan aşağı indi.

Oracıkta saat ücretini 10 dolara çıkardım. Bunu ona söyledim. "Sağ ol, babişko," dedi, "ama şu anda bana biraz koka lazım, ya da en azından burundan biraz eroin çekmeliyim. Bir yere gidip biraz mal bulalım."

"Pekâlâ," dedim. Onu Canyon'daki *Vanilla Jack'in Yeri*'ne götürdüm. Jack'in sehpasına oturduk ve Jack kokaini aynaya serdi ve biraz çektik. Bana bir şey olmadı ama Nina malın temiz olduğunu söyledi. Bir çizgi daha çektim. Bir şey olmadı.

"Ben deliyim," dedim, "ama bence bunda bir şey yok –omurgası eksik."

Nina tekrar çekti ve orada olduğunu söyledi. Jack malı Münih yapımı küçük gümüş bir terazide tarttı ve hiçbirimizin bir şansı olmadığını düşünerek parasını ödedim; akbabaların üzerinde daireler çizdiğimizi sanırız sadece.

Bana gittik, onu bana götürdüm, aynayı çıkarıp malı yaydık. Bir şişe kaliteli Fransız şarabı almıştım, pikaba da Şostakoviç koydum. Nina soluk kesiciydi her zamanki gibi. Bazı kadınların güzelliği yarım saatte kaybolur, o kadar bile sürmeyebilir –ağızlarını açtıkları anda, cilveleri ve numaraları yok olunca kozları tükenir, ışık tükenir– tek koz kalır diyelim, düzüşmüş olmak için düzüşmek ve her şeyin yolunda gideceğini ummak. Nina kalıcıydı, bütünlüğü bozulmuyordu.

Jack'in malı iyiydi herhalde. Hissetmeye başladım, o Münih terazisine güvenim yoktu gerçi. "Seninle evleneceğim," dedim Nina'ya, "sana paramın yarısını vereceğim."

"Anlamıyorsun," dedi.

"Neyi anlamıyorum?"

"Sevginin ne olduğunu bilmiyorsun."

"Seni seviyorum."

"Sen benim fikrimi seviyorsun. Her şey gölgeden ve ışıktan ve biçimden ibaret."

"Ama ben bunu seviyorum. Tanrım, bana bir şans tanı."

"Farz et ki 66 yaşındayım? Tek gözüm yok ve bokum yan tarafıma bantlanmış torbadan aşağı akıyor?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun. Aynanın üstüne biraz daha mal yay."

Kafamız giderek yükseldi ve nihayet yatağa girdik. Denemedim. Denemek istemedim. Dünya başımın üstünden ve sırtımdan aşağı ve pencereden dışarı akıp gidiyordu.

Nina'yla bir daha denemedim. İşe gelip sessiz dansını yapmaya devam ediyordu ve 75 erkeği kendini âşık etmişti. Güvenilir bir kaynaktan gösteriden sonra kimseyle iş tutmadığını öğrendim. Bütün o muhteşem vücut, ellenmemiş. İnsanlığa karşı işlenen bazı suçlar vardır, bu da onlardan biriydi.

Akşam 6 sabah 2 vardiyasında çalışıyordu. O çarşamba akşamı biri dolabından bütün giysilerini çaldı: yüksek topuklular, uzun siyah eldivenler, üst kısmına "AŞK" sözcüğü işlenmiş uzun çoraplar. Her şey. Aşağı indi ve dolapları yumruklayıp bağırmaya başladı. Üstünde eski beyaz bir tişört ile kot pantolon vardı ve güneşten bile daha güzel görünüyordu, kudurmuş ve çılgın. Boş ver, dedim ona, unut gitsin, sana bu gecenin parasını öderim, bütün yapman gereken ortalıkta dolanıp çocuklara içki servisi yapmak. Kötü bir gece değildi: Nina içki sunmakta diğer kızlardan çok daha becerikliydi. Gece bittikten sonra onu dairesine bıraktığımda gülüyordu.

Ertesi gün tuhaftı. Saat altıda sahneye çıkması gerekiyordu ve saat dört buçukta sokakta mekânıma doğru yürüyordu. O muhteşem vücuduyla kaldırımın her yerindeydi ve herkes ona bakıyordu, üstünde mini etek ve çizgili çorap vardı, ileri geri sallanıyordu, gazete satıcıları ve diğer müdavimler onu seyrediyorlardı --onun anısına bir ay otuzbir çekeceklerdi. Sonra *Billy's Half-Hard Club*'ın ön vitrinine çarptı, sert çarptı, fakat vitrin kırılmadı ve başında kırmızı bir peruk vardı ve peruk başından yere düştü ve o farkına varmadı ve mekânına doğru yürümeye devam etti –kendinde değildi– ve biri

peruğunu yerden alıp onu izledi. Kokainden fazlasıydı. İçeri girdi ve o sırada sahnede olan kızı taklit edip berbat bir dans yapmaya başladı. Bu benim canımı sıktı.

"Bana bak, "dedim, "bir buçuk saat erken geldin."

"Ne olmuş?" dedi.

"Defol git, kovuldun," dedim.

"Sen defol git," dedi ve dışarı çıktı.

Bazen onudüşünüyorum ama bir şekilde bu kasabada ya da buraya yakın bir yerde olmadığını sanıyorum. Yahu Los Angeles'a kasaba diyorum. Kent, değil mi? Ama sonunda giysilerini kimin çaldığını öğrendim. Bir memesi ötekinden büyük olan silikon göğüslü kız. Şimdi giyiyor onları, uzun sivri topuklular, inciler, parmakları yüzüklü uzun siyah eldivenler, 17 yüzük ve "AŞK" işlemeli çoraplar, hepsi. Biraz dans etmeyi bile öğrendi, fakat işe yaramıyor.

Harry hipodromdan eve döndükten sonra 3-4 kez telefonla aradı. İki saat geçti, Sizzler'da bir New York bifteği yedikten sonra arabaya binip Lilly'nin evine sürdü. Lilly yere çömelmiş Noel hediyelerini paketliyordu. Çocukları eski kocasının yanındaydılar. "Nasıl gitti? Kaybettin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, şanslı günümmüş. 94 dolar kazandım. Seni birkaç kez aradım. Hipodromdan sonra geleceğimi söylemiştim."

"Uzun süreceğini söyledin."

"Genellikle sürer. Fakat atları karanlıkta koşturmazlar. Bugün yılın en kısa günü."

Lilly bir şey demedi.

"Nadia'ya bir hediye alacağım."

"Elbette. Bana da biraz hediyelik ambalaj kâğıdı ve kedi maması al. Baksana, arabanda çekiç var mı?"

"Var."

"Çekici de getir."

Harry dışarı çıktı, arabasına binip alışveriş merkezine sürdü. 6 yaşında bir kız için bir oyuncak. Dükkânda biraz dolandı. Her şey

plastikti ve boyaları ucuzdu ve fahişti. Oyuncaktan vazgeçip 6 ya da 8 küçük şey satın aldı; bir pergel, oyuncak bir kol saati, makyaj seti, manikür seti, balonlar, bir bulmaca, sabun köpüğü, bir çanta ve süsleme takımı. Boku çeşitlendirmek tek bir bok parçasından daha iyiydi. Harry başka şeyler de satın aldı, bir de altılık paket Dier Rite kola ile büyük bir kavanoz karışık çerez. Arabayı park ettikten sonra bagajı açıp çekici aldı. Sonra bagaj kapağının tekrar kapanmadığını keşfetti. Orada durup bagaj kapağını birkaç kez çarparak kapatmaya çalıştı. On dakika kadar çarptı bagaj kapağını.

Lilly balkona çıktı. "Ne oluyor orda?"

"Bagajdan çekici aldım, şimdi de kapak kapanmıyor. Tamircinin tampona yaptığı ekleme yüzünden. Kapanmasını engelliyor. Arabayı satın alırken fark etmedim."

Lilly bir şey demeden içeri girdi. Harry kapağı çarpmaya devam etti. Hava sisliydi ve kaporta ıslaktı ve elleri kayınca boğumlardan birinin derisi sıyrıldı. Lilly balkona çıktı yine. "Çekici aldın mı?"

"Evet. Bagajdan aldım. Bu yüzden geldi bu iş başıma."

Lilly basamakları indi. "Çekice ihtiyacım var." Arabanın yanına gelip bagaj kapağını kaldırdı.

"Sana çekici bagajdan aldığımı söyledim."

"Oo."

Harry çekici arabanın üstünden alıp Lilly'ye verdi. Lilly çekici aldı ve basamakları çıkıp eve girdi. Harry bagaj kapağını birkaç kez daha çarptıktan sonra pes etti. 67 model Volks'a 1.299 dolar saymıştı ve bagaj kapağı kapanmıyordu.

Harry satın aldığı şeyleri içeri taşıdığında Lilly televizyonda Geronimo seyrediyordu, başrolde Chuck Conners vardı. Chuck Connors kötü oyuncularla dolu Hollywood'un en kötü oyuncusuydu. Nina'ya satın aldığı hediyeleri Lilly'ye gösterdi. Lilly yorum yapmadı.

"Bir Diet Rite ister misin?"

"Hayır, çay demliyorum."

"Biraz çereze ne dersin? İnsanın ruhuna iyi gelir." Kavanozun kapağını açtı.

"Hayır, istemiyorum."

Oturup Geronimo izlediler. Kızılderililerin hiç gülmediklerine inanmak zordu Harry için. Gülmek zorundaydılar, özellikle işler kötü gittiğinde.

Lilly uzanıp biraz çerez aldı. Birlikte televizyon seyrettiler. Sonra haberler başladı. Sis havalimanında tıkanıklığa neden olmuştu. Akrabalarını ziyaret etmek isteyen insanlar kafayı yemek üzereydiler.

"İnsanlar kan bağını fazla abartıyorlar. Biriyle akraba olman onu diğerlerinden daha önemli kılmaz."

"Hayır, kılar."

"Neden?"

Lilly cevap vermedi. Başkan Ford'un ekonomi danışmanları evrak çantalarıyla Capitol binasına girerlerken Harry ağzına bir avuç çerez attı.

Haberler sona erdi ve yatak odasına geçtiler. Banyoya önce Lilly girdi. Harry yatağa uzanıp o günkü yarış bültenini inceledi. O gün şansı yaver gitmişti gerçekten. Bir sonraki gidişinde çarmıha gerilecekti muhtemelen. Bir örüntü bulanabilseydi keşke? Fakat her şey sürekli değişiyordu. Bir koşuda sana belli bir oyun gösteriyorlardı, bir sonraki koşuda ise tam tersi oluyordu. İnsan yeterince zekiyse dalgalanmalardan bazı şeyleri kestirebilirdi... herkesin temiz kalabilmek için bir tür zehre ihtiyacı vardı. Onun temizleyicisi de Atzehri idi. Kiminin sanatı ya da çapraz bulmacası vardı, ya da bar ve kafelerden küllük çalmak.

Lilly odaya geldi ve yatağa girdi. Harry'ye sırtını döndü ve bedenini terk edip uzayda uçabilen bir adama dair bir kitap okumaya başladı.

Harry yataktan kalkıp banyoya gitti ve dişlerini fırçaladı. Sonra döndü ve yatağa girdi. *London Magazine* okudu bir süre, kendi adını buldu ve eleştirmenlerden birinin onun için, "fevkalade başarılı bir yazar," dediğini gördü. Ta, ta. Kitabı yatağın başlığına geri koydu, döndü ve gözlerini kapattı.

"Bir dükkâna girdim," dedi Lilly, "ve dükkânı işleten kızla tanış-

tım, bana ortaklık teklif etti. Metalle bir şeyler yapıyor, ben de baş heykellerimi yapabilirim."

"Ekonomik kriz var," dedi Harry, "dikkatli olmakta fayda var. Sence satar mı o şeyler?"

"Bilmiyorum. Ama denemek gerek."

"Herhalde. Fakat dikkatli ol; bu yerlerin bazılarının kira sözleşmeleri var. En az altı ay ya da bir yıllığına kiralamak zorundasın ve işler iyi gitmezse kirayı ödemeye devam edersin."

"Çok güzel şeyler yapıyor. Ben beğendim."

"Güzel şeylerle insanların satın aldıkları şeyler genellikle farklı."

"Deneyebilirim ama. Barlarda sarhoşlara servis yapmaktan usandım. Hepsi benden onları kurtarmamı bekliyorlar. "

"Bu bir cümle sadece. O içkiyi kaldırdıklarında kurtulmuş oluyorlar zaten."

"Senin bilmen gerekir."

"O dükkânı açarsan şiir dinletileri de verebilirsin."

"Buyur! Ne zaman bir yer açmaktan söz etsem bana şiir dinletisi verebileceğimi söylüyorsun! Bu küçümsemekten başka bir şey değil! Beni Vangelisti konumuna koyuyorsun! Küçümsemek olduğunu kabul et!"

Harry düşündü bir süre. "Pekâlâ, küçümsemek olabilir. Fakat kendi dükkânını açmalısın. Kukla gösterisi falan yap, ne olursa."

Lilly ışığı söndürdü. Sonra Harry sesini duydu: "Biliyor musun, benim potansiyelim seninkinden daha yüksek. Gerçekten. Ben olduğu gibi anlatıyorum. Kız kardeşlerim olduğu gibi anlatıyor. Bir gün tanınacağız. Senin yalanların yanına kâr kalmayacak."

"İnsaflı ol lütfen. Kurgu diyelim."

"Senin ne mal olduğunu anlamaya başlıyorlar."

"Tamam, ne mal olduğumu anlamaya başlıyorlar."

"Sürekli üstünlük taslayan bir tavrın var!" Lilly yatakta doğrulup haykırdı: "Tanrım. Büyük Yazar Harry Dubinski Olduğunu Hepimiz Biliyoruz!"

Sonra yastığına yaslandı tekrar. "Ablam, Sarah, henüz yayınlan-

mış değil, ama yazma dürtüsü çok güçlü, 47 yaşında ve ne zaman oraya gitsem daktilosu hiç susmuyor, güçlü bir dürtüsü ve cesareti var. Romanları yayınvelerinden geri geliyor fakat o umursamadan yeni bir tane yazıyor. Sen ne zaman yazıyorsun anlamıyorum. Ya uyuyorsun ya sarhoşsun ya da hipodromdasın. "

"Wallace Stevens'ın bir deyimi var: "Çok çalışarak başarıya ulaşmak bir köylü idealidir."

"Ablamla konuşabiliyorum! İşin Kaynağına İniyoruz! Tartışıyoruz! Köklere İniyoruz!"

"İyi öyleyse. Keşfettiğin bir şey söyle bana."

Lilly yatakta döndü. "Defol, git, tiksindiriyorsun beni! Hiçbir şeyden anlamıyorsun –sevgiden, duygudan, hiçbir şeyden! Ablalarımın serçe parmağında senin şişman balina vücudunda olandan fazlası var!"

"Bazı kızlar benim balina vücudumu pek umursamıyorlar."

"Fahişelerin, şiirlerinin okurları!"

"Ayrı olmadığımız zamanlarda ben sana adil davranıyorum. "

"Ama bir şekilde ayrılmayı başarıyoruz, değil mi?"

"Evet, çoğul konuşmaya devam et."

"Ablalarımın azmi var, gerçek azim, bunun farkında değilsin!"

"Yeteneksiz azim yararsızdır, çok iyi bir halkla ilişkiler ajansıyla çalışmıyorsan."

"Bu lafları edip duruyorsun, ama bana bir şey demiyorsun. Kahrolası bir John Thomas gibi sloganlarla konuşuyorsun."

Harry inledi.

"Konuş benimle!" dedi Lilly. "Konuş benimle!"

"Bir at önceki olasılıklarından aşağı inmişse genellikle kazanır."

"Yeni birkaç baş yontmam gerek, benim sorunum bu. Yontacak yeni başlara ihtiyacım var! Çıplak adamlar yontmayı düşünüyorum, iki buçuk metre boyunda! Çıplak adamlar burada bana modellik yapsalar hoşuna gitmez, değil mi? Hoşuna gitmez, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"İp lazım bana, çok ip!"

Harry bir şey demedi."

"Kıçıma bir tekme yemem lazım," dedi Lilly, "insanların beni yönlendirmelerine ihtiyacım var. Yeni şeylere ihtiyacım var, farklı şeylere! Seninle uyumaktan başka bir şey yaptığımız yok! Uyku! Uyku bunalıma sürükler beni! Küçük bir kızken üç hafta uyuduğumu bilirim! Nefret ederim! Sen yayılmaktan başka bir şey bilmiyorsun. Benden çok daha yaşlısın! Farklı şeylere ihtiyaç duyuyoruz! Farklı bir şey denemelisin!"

"Bak, Lilly, senin farklı birine ihtiyacın var..."

"Ah, siz erkekler hep aynı şeyi söylersiniz! Asla UYUM sağlamazsınız! Hiçbir zaman oturup, hey, bak, belki şunu yapmalıyız ya da bir şey denemeliyiz, demezsin! Hep aynı şeyi söylersin: 'Beni olduğum gibi kabullenemiyorsan GİDERİM!' Ne zaman bu tartışmaya girsek gidersin! Ve dört yıldır birlikteyiz! İlk tanıştığımızda şiddetli kavgalar eder, sonra barışırdık ve her şey harikulade olurdu! Şimdi sadece dönüyorsun. Eskiden beni bir şeylerle suçlardın, karşı çıkardın! Şimdi sadece dönüyor ve ayakkabılarını çıkarıp gazete okuyorsun! Enerjin yok!"

"Bazı şeyler değişir. Senin başka biri olduğunu düşünüyordum, ama o başka birini zihnime ben yerleştirmişim. Benim hatam. Beklentilerim aynı değil. Gelişiyoruz, anlamıyor musun? Sürekli bir yaygara ihtiyacı içinde değilim artık. Hedefe nişan almışız zaten, rahatlayabiliriz."

"Başka erkeklerle yaptıklarımı bile kıskanmıyorsun artık!"

"Bana kıskançlığımdan nefret ettiğini, gerçek aşkın karşındakine güvenmek olduğunu söyleyen sen değil misin?

"Pekâlâ, nedir gerçek aşk?"

"Sabahın ikisinde avluda düzüşen iki kedi."

Lilly birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, sonra tekrar konuştu: "Görmeye gittiğim o medyuma inanıyorum. Bana senin hiçbir zaman büyük bir yazar olmayacağını söyledi. Ona inanıyorum. Bütün öykülerinde büyük boşluklar var, büyük boşluklar! Asla başaramayacaksın!"

"Başarmakla pek ilgili değilim. Azim midemi bulandırır."

İki - üç dakika geçti. Sonra Lilly yataktan fırladı ve iki kolunu

havaya kaldırıp bağırmaya başladı: "Ben Büyük İşler Yapacağım! Ne Kadar Büyük Olacağımı Kimse Tahmin Bile Edemez!"

"Tamam," dedi Harry, "sen büyük ol. Ben gidiyorum."

"Gidiyorsun! Gidiyorsun! ... beni ne kadar kösteklediğini bilmiyorsun! HEYKEL YAPMAMI ENGELLİYORSUN, İÇİMDEKİ HER ŞEYİ ENGELLİYORSUN! GİT! GİT! GİT!"

Lilly evin içinde bağırarak koşmaya başladı. "GİT, GİT, GİT! Bütün bildiğin bu: GİT!"

Uzun bir çığlık attı, sonra Noel ağacını yere devirdi, süslemeleri ve ışıkları tuzla buz etti. Evin içinde koşarken başka sesler de duyuldu. Harry bunu daha önce de yaşamıştı, onun evinde, kendi evinde. Camların ve aynaların kırılışı.

Lilly odaya koşarak girip Harry'ye saldırdı ve Harry öteki zamanları hatırladı, bütün öteki zamanları. "Yapma," dedi, "yoksa gerçekten kemerimle döveceğim seni. Ciddiyim!"

Lilly geri çekildi. Sonra öteki odaya koştu ve Harry sesleri ve haykırışları duydu: "Gidiyor. Hep gidiyor. İyi Öyleyse, Git O Zaman! Git Git!"

Harry gözlüğünü, *London Magazine*'in son sayısını, yazmakta olduğu romanın son iki bölümünü kaptı ve şortunu, çoraplarını ve gömleğini giymeden pantolonu ve ceketiyle evi terk etti. Kapıdan çıktı ve Lilly haykırmaya devam ederken arabasına doğru yürüdü: "Noel'den Nefret Ediyorum. Bu Evden Nefret Ediyorum. Senden Nefret Ediyorum... Ben..."

Harry içinden, Noel'den ben de nefret ediyorum, diye geçirdi anahtarı kapı kilidine sokmaya çalışırken, ama elindeki yanlış anahtardı. Doğru anahtarı buldu, kapıyı açtı, arabaya bindi ve Lilly arabanın yanına gelip kapıyı açmaya çalışırken kapının kilidine bastı.

"Öldüreceğim bu güzel arabayı, katledeceğim, seni de öldüreceğim!" Ön camı yumruklamaya başladı.

Harry geri vitese takarken Lilly evinin önündeki posta kutusunu yerinden söktü ve demirden yapılma devasa posta kutusu ön camı az kalsın parçalıyordu, sonra bir taş buldu, onu da isabet ettirdi, ama bu kez bir boka yaramayan bagaj kapağına, sonra Harry küçük ma-

hallenin sokaklarında sürmeye başladı, sis bastırmıştı, yeni satın aldığı 67 Volks'un sileceklerini çalıştırdı fakat silecekler çalışmayınca sol pencereyi indirip gecenin içine bakmaya çalıştı.

Ana bulvara gelinceye kadar sis iyice bastırdı, sonra Western Caddesi'ndeki içki dükkânına gazladı, park etti ve içeri girdi. Üstünde ceket vardı fakat altında gömlek yoktu ve ceketini iliklemeye çalıştı, fakat kilo almıştı, balina Harry, vazgeçti. Rafa gitti ve bir altılık paket Heineken (light) ile iki şişe Michelop alıp kasaya yürüdü.

Kasadaki adam parasını aldı ve üstünü verirken, "Sigara?" diye sordu.

"Sigara istemiyorum," dedi Harry.

Harry dışarı çıktı ve mavi Volks'unu buldu, anahtarlarını yine karıştırdı, doğru anahtarı aramak için biraları arabanın tavanına koymak zorunda kaldı. Hemen karşısındaki arabanın içinde üç kız oturuyordu ve arabanın bütün kapıları açıktı, arabanın içinde hiç erkek yoktu ve kızlar öylece oturuyorlardı ve kızlardan biri, "Hey, şuna bakın!" diye bağırdı.

Ve gülmeye başladılar, ağır ve bastırılmış kahkahalar, ve Harry doğru anahtarı buldu, kapıyı açtı, tavandaki biraları sağ koltuğa fırlattı ve birkaçı yere yuvarlandı, sonra kızlara baktı, onlara ağır ve kötücül bir biçimde göz kırptı, sessiz ve kutsal bir adam gibi reverans yaptı, arabaya bindi, çalıştırdı ve gazladı.

Carlton Way'e sürdü, park etti, kapıyı kilitledi, biraları kapıya taşıdı, anahtarını kilide soktu ve telefon çaldı.

Spor dünyasının en hayret verici ve şaşılası olaylarından biri 1977 yılında New York Razors ile L.A. Wolfhounds arasında oynanan Amerikan futbol liginin açılış maçında gerçekleşti sanıyorum. Ben maçı yerel gazeteler için yazmak üzere oradaydım ve Wolfhounds takımı maçın başlama vuruşunu karşılamak üzere dizildiğinde en arkada duran ve kimsenin tanımadığı tek bek fark edildi ve statta anlaşılmaz bir uğultu koptu. İki buçuk metre boyunda ve iki yüz kilo ağırlığında görünüyordu. Adı Graham Winston olarak anons edildi. Başlama vuruşu ona doğru geldi ve Graham topa doğru koşmaya başladı. Hızlı ve zarif bir biçimde koşuyordu ve New York Razor'ın defans oyuncularının toplam kütlesi ona çarptı ve hepsi bir tanka çarpmışçasına yere yığıldılar. Birkaçı onunla temas kurmaktan kaçınmışlardı ve Graham Winston sayı çizgisini geçip topu yere bıraktı. Maçın gerisi benzer biçimde gerçekleşti. Los Angeles takımı topu Graham'a veriyor ve Graham sahada bir ileri bir geri koşuyordu. Birkaç kez yere indirildiği oldu, fakat en az üç-dört savunma oyuncusunun hep birlikte üstüne çullanması gerekmişti. Nihai skor L.A Wolfhounds 84 – New York Razors 7 şeklindeydi.

Maçtan sonra Graham Winston masaj masalarından birinde bira içerken gazeteciler onu soru yağmuruna tuttular. Takımın koçu, Chubby Daniels, Graham'ın arkasında durmuş boynunu ovuyor, gülümsüyordu.

"Nereden buldunuz bu oyuncuyu?" diye sordum, bütün gazetecilerin yanıtını merak ettiği soruyu dillendirerek.

"Ortabatıda köhne bir çiftlikte."

"Bu kadar mı?"

"Evet, yetenek avcımız bir oyuncuyu görmeye giderken oradan geçiyordu ve pulluğun arkasında bu devi gördü."

"Bir şişe bira daha ver bana," dedi Graham.

"Üstelik de yakışıklı. Hollywood ona talip olabilir."

"Onunla sağlam bir sözleşme yaptık."

"Yapısına ve hızına bakarak ağır sıklet boks şampiyonunu haklayabileceğini söyleyebilirim."

"Sözleşmesi sağlam."

"Futbolu seviyor musun?" diye sordu gazetecilerden biri.

"Evet. Bütün o haykıran insanlar kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Hey, burası Hollywood, değil mi?"

"Evet, yani hayli yakınız."

"Güzel, ben düzüşmek istiyorum. Bir film yıldızı düzmek istiyorum."

"Sakin ol, Graham," dedi Chubby Daniels. "Daha bugün keşfedildin. Sen yenilmezsin, zamanla istediğin her şey sana gelecek."

"Ben bu gece düzüşmek istiyorum. Başka bir bira ver bana. Bu sıcak."

"Bu çocuğu nasıl durduracaklar, Chubby?"

"Bu onların sorunu."

"Bütün oyunun tadı kaçabilir."

"Oyunun tadı çoktan kaçtı," dedi Chubby. "Profesyonel futbolun toplumdan farkı kalmadı: Kazan da nasıl kazanırsan kazan ve büyük kazan. Kaybeden bok yesin. Şimdi sizden gitmenizi istiyorum, bu çocuğun dinlenmesi gerekiyor. Ayrıca benim birkaç yere telefon etmem gerek."

Rivayete göre Graham Winston o gece iki fedaisi izlerken yıldız adayı Mona St. Claire'e kendi dairesinin yatak odasında kaymış. Asıl şaşılası olan Graham'ın kızı ikiye ayırmaması. Fakat söylenene göre kız iki gün sonra kalkıp yürümüş, yoğurt ve çörek yemiş...

Wolfhounds takımı Bluebirds takımını 94-14, Monties takımını da 112-21 yendi. Graham Winston'ın fotoğrafı her yerdeydi. Dergiler hayatına, isteklerine ve felsefesine dair bilgilerden geçilmiyordu. Elizabeth Taylor, Liza Minnelli ve Henry Kissinger ile birlikte görülmüştü.

Arabaları köprülerden nehre yuvarlayıp birkaç kadını boğdu. Uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandı, 7 yaşında bir kızı taciz ederken yakalandı, fakat özgür kalmaya ve futbol sahalarının altını üstünü getirmeye devam etti...

Sezonun ortasına doğru futbolu bırakıp "oyunculuğa" başlayacağını açıkladı. Wolfhounds yasal işlemlere başladı ve kameralar çalıştı. Onu bir televizyon dizisinde oynattılar: *Büyük Kovboy Yüreği.* İyi bir çocuğu oynuyordu, çok iyi ve sert bir çocuk. Kırsal kesimdeki bütün sorunları çözüyordu, birkaç kentte bile. Bu arada profesyonel futbol ligi normale dönmüştü, bu da takımların öldürücü güçlerinin üç aşağı beş yukarı denk olduğu anlamına geliyordu. Graham Winston bütün reklamlarda görünüyordu. Her erkeğin ve kadının hayalindeki Süpermen dünyaya inmiş ve dünyayı devralmıştı. İsa'nın ikinci gelişine en yakın şeydi, her ne kadar kimse o şekilde dillendirmediyse de; o daha az kutsal ve dolayısıyla daha ilginçti. Hata yapmaya daha yatkındı ve 6 milyon dolarlık adamı 46 milyon dolarla alt etmişti. Hatta ondan öyle bahsediliyordu: 50 Milyon Dolarlık Adam. Bunda benim de payım var. Şansım yaver gitti ve onun basın sözcüsü oldum. Bu yüzden bu hikâyeyi anlatmanın bana yararı var...

Bir gece Graham ile New York'taki teras katında oturuyordum. Televizyon dizisinde birkaç bölüm öndeydi ve parti veriyordu. Graham çok seviyordu partileri. Dans etmeyi, şarkı söylemeyi ve sarhoş olmayı seviyordu. Sözünü ettiğim gece dairesinde oturuyorduk. Graham piyanonun başındaydı ve piyanonun anasını ağlatmıştı.

Viski, votka, bira, şarap ve 5 dolarlık puro içiyordu. Sıkılıyordu biraz.

"Hadi, herkes burada, Graham. Truman Capote, John Wayne, Sammy Davis Jr, Cal Worthington, Billy Graham, Liz Taylor, Liza Minnelli, Henry Kissinger, Richard Burton, Cher, Charo, Earl Wilson, Nick the Greek, Linda Lovelace, Marlon Brando ve birkaç Kızılderili."

"Benimle kafa bulmuyorsun, değil mi?"

"Hayır, seninle kafa bulmuyorum."

"Ben bütün bunlardan çok sıkıldım, Charlie."

"Benim bir deyişim var, Graham. 'Sadece sıkıcı insanlar sıkılırlar.'"

"Hadi ordan, bunun kimseye bir yararı yok."

Graham piyanonun başından kalktı. Uzun parıltılı beyaz bir elbise giymiş çok güzel ve zarif sarışın sevgilisinin yanına gitti.. Çıkarıp kızın elbisesine işemeye başladı. Kız şoka girdi ve Graham orada durup kızın üstüne işemeye devam etti. Sonunda kız bir çığlık atıp kaçtı. Graham pantolonuna sokup fermuarı çekti. Bara gidip kendine bir içki koydu, porto şarabı katılmış skoç viski. Sonra dönüp kalabalığa bağırdı: "NEFRET EDİYORUM HEPİNİZDEN! SİZ DE BENİM KADAR SAHTESİNİZ!"

Bütün konuşmalar kesildi ve insanlar sırıtıp içkilerini yudumladılar. "Sahtelik evrenin içinde bulunduğu durum," dedi Truman Capote. "Biz sahtelerin en mükemmelleriyiz." .

"Sen neden pipetle bok emmiyorsun?" diye sordu Graham.

Tekrar bara gitti ve kendine özel bir içki daha koydu. Sonra kalabalığa baktı yine: "Sık sık dünyanın zirvesinin neye benzediğini merak ederim. Şimdi zirvedeyim ve bir sabanla öküzün kıçını izlediğim günleri özlüyorum."

"Bir çocuğu kıçdan uzak tutabilirsin ama orayı çocuktan uzak tutamazsın," dedi Vegas kulüplerinde çalışan genç bir Yahudi komedyen.

Graham Winston içkisini dikti ve Billy Graham'ın yanına gitti. "Hey, senin adın benim soyadımla aynı!"

"Tanrı bizi kutsasın," dedi Billy.

"Tanrı bizi neden kutsasın?"

"Biz Tanrı'nın bizi kutsamasını talep edemeyiz, ancak isteyebiliriz."

"Çok sıkıcı. Sözcükleri öylesine dillendiriyorsun."

"Tanrı'nın sevgi sözcükleri."

"Neden içki içmiyorsun?"

"Seni Tanrı adına bağışlıyorum."

"Dostlarım benimle içki içerler. Benimle içki içeceksin, içmezsen düşmanımsın."

"Şeytandan ve kötülükten başka düşman yok. "

"Burada durmuş zeytinlerimi ve tavuk butlarımı yiyor, kadınların kıçlarına ve memelerine ve bacaklarına ve gözlerine ve kırıtışlarına bakıyorsun, ama benimle içki içmiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, evladım."

"Anlaşıldı," dedi Graham Winston, "olması gereken bu öyleyse."

Billy Graham'ı tuttuğu gibi başının üstüne kaldırdı, Joe Namath ile Norman Mailer'in arasından geçti ve caddeye bakan pencerenin önüne gelinceye kadar yürüdü. 40. kattaydık. Billy Graham'ı pencerenin camından dışarı fırlattı ve Billy Graham aşağı düştü. Graham Winston piyanoya döndü, oturdu ve bir ezgi çalmaya çalıştı.

"Piyanoyu hiçbir zaman çalamadım," dedi bana.

Graham Winston'a müebbet verdiler. Ben de başka bir iş aramaya başladım. Bir gün avluda olanlar oldu. Graham gruplara katılmayı reddetti. Kimi katılırdı, çoğu reddederdi. Fakat bir gün avluda Beyaz Üstünlük ve Siyah Üstünlük ve Sarı Üstünlük ve Kahverengi Üstünlük birbirlerine girdiler ve hapiste bıçak edinemeyen insanlar bir şekilde onları bulurlar ya da yaparlar ve Graham Winston aradan çekilemeyecek kadar iriydi. Onu kimin bıçakladığını kimse bilmiyor, hangi grubun. Fakat oradaydı işte, güneş ışığının altında, iki buçuk metre boyunda ve iki yüz kilo ağırlığında, ve ölüyordu, göbeğindeki üç delikten kan fışkırıyordu. Sonra 50 milyon dolarlık adam öldü. Fakat ben onu en iyi futbol topunu sayı çizgisine taşır-

ken hatırlayacağım, özellikle başlama vuruşundan sonra. Fevkaladenin fevkindeydi. Bana kendimi aşırı genişlemiş ve nihayetinde yavanlaşıp yorgun düşmüş bir dünyada mucizeler mümkünmüş gibi hissettirmişti. Ve dediğim gibi, şimdi iş arıyorum, fakat yığınla insan da öyle.

Bir gece kasabaya baştan ayağa siyah giyinmiş olarak geldi. Atı da siyahtı ve yıldızlar henüz çıkmamıştı. Silahı ve seyrek sakalı vardı. Bara girdi ve viski istedi. Viskiyi bir dikişte içip bir tane daha istedi. Barda çıt çıkmıyordu. Kızlardan biri yanından geçerken kızı bileğinden kavradı. "Ne kadar, tatlım? Boynuzum dimdik."

"Yanında o kadar para taşımıyorsundur," dedi Minnie.

"Bir doların var, bebeğim."

Kız geri çekildi. "Muhtemelen bel soğukluğu vardır sende," dedi, ikinci viskiyi dikerek.

"Lideriniz nerede?" diye sordu kalabalığa. Kimse cevap vermedi.

"Liderinizin nerede olduğunu söylemeyeceksiniz, öyle mi? "

Cevap gelmedi. Çıkarıp barın döşemesine işedi.

"Biz bundan hiç haz etmeyiz haklı olarak," dedi barmen.

"Bir daha soru sorduğumda yanıt almayı beklerim. Bağırsaklarımda bir hareketlenme olduğunu hissediyorum haklı olarak."

"Adın ne yabancı?" diye sordu barmen.

"Kimsenin gözünün yaşına bakmam. Kadın bulursam düzerim."

"Belanı mı arıyorsun?"

"Evet, kadın beladır. Bunu herkes bilir."

Yabancı poker oynanan uzak masaya gitti ve bir iskemle çekip oturdu.

"Oturmanı istedik mi senden?" diye sordu çocuklardan biri.

"Ölmüş annenin memesine işerim," dedi yabancı. "Bana da dağıtın."

"Pekâlâ. Giriş paranı koy."

Eller dağıtıldı. Yabancı iki kâğıt istedi. Billy tek. Diğerleri ele girmediler. Culp ile yabancı birbirlerini yükselttiler. Pot 75 senti buldu. Sonra kâğıtlar açıldı. Yabancı masayı devirdi ve Billy Culp'ı yere yatırdı. "Bir destede tek bir kupa ası var, orospu çocuğu!" Yabancı silahını çekti. "Göbek deliğinle kıçının deliğini bir etmeyi düşünüyorum."

"Bak, yabancı, bir daha hile yapmayacağıma yemin ediyorum! Bütün paramı al ama hayatımı bağışla."

Yabancı, "Tamam, bok kafalı," dedi ve bütün parayı alıp bara döndü.

"Bir şişe viski istiyorum," dedi barmene. Yabancı orada durup şişeden içmeye başladı. Ağzına viski doldurup barmenin gömleğine püskürttü. "Burası çok can sıkıcı bir kasabaya benziyor, aranızda doğru dürüst tek bir adam yok. Ama," dedi göz kırparak, "pek çok kadın var." Ve Stardust Lil yanından geçerken uzanıp elbisesinin üst kısmını yırttı. Stardust Lil'in memeleri dışarı fırladı.

"Güzel," dedi yabancı, "çok güzel."

Salonun karşı tarafında kırmızı gömlekli bir kovboy ayağa kalktı. "O benim kadınım, yabancı."

"Evlat," dedi yabancı, "bir erkek bir kadına asla sahip olamaz. Bazı kadınlar erkeklere sahip olabilir, fakat yine de asla sahip olunamayacak erkekler de vardır. Kadınların kalbi küçük çıngıraklı yılanlar gibidir. Bağırsaklarını dışarı dökerler ve üstüne çömelip içine işerler."

"Kadınların erkeklerden üstün olduklarını mı söylüyorsun?"

"Hayır erkeklerden farklı olduklarını söylüyorum."

"Kadınımın göğüslerini bütün bara göstermenden hoşnut kalmadım."

"Tanrım, evlat, dişiyi öğren. O numara onu yıllardır başına gelen her şeyden daha fazla mutlu etti. "

"Senin taşaklarını havaya uçurmam gerekir."

"Olur, tamam. Kamışım sertleşinceye kadar bekle."

Çocuk silahına davrandı. Yabancı silahına davrandı. Sonra çocuğun gömleğinde fazladan bir kırmızılık oluştu ve Stardust Lil 17. sevgilisini yitirdi. Üstüne kapanıp biraz ağladı, sonra küçük bir osuruk saldı ve arka odaya koştu.

"Orospu çocuğu şoven erkek domuz," dedi odanın bir yerinden cılız bir ses.

"Tanrı aşkına," dedi yabancı, "tanrı aşkına, olacak iş değil!" Viski şişesini kaptığı gibi çeyreğini dikti. "Siz eğlenmek için ne yaparsınız, uyuşukluğunuzun içine mi gömülürsünüz? Sizi Tanrı yarattıysa daha iyi talimatlara ihtiyacı varmış."

Kapı açıldı ve içeri şerif girdi. "Adım Billy Budd. Bu lanet kasabanın şerifiyim ve bana kasabada düzeni sağlamam için maaş ödüyorlar. Babam ben altı yaşındayken bizi terk etti ve annem kasabanın fahişesi oldu ama ben doğrucu büyüdüm ve doğruya inanırım ve yaptıklarının pek doğru olmadığını duyuyorum, bu yüzden ikimizden birinin kasabayı terk etmesi gerekiyor. Elini görüyorum, yabancı, lanet elini görüyorum!"

"Akraban var mı senin?" diye sordu yabancı.

"Yok."

"Bu güzel. Fazladan kalp kırmayı seven biri değilim. Dünya o kadar soğuk ki artık. İnsanlar beni kendi halime bıraksalar yaptığımı yapmak zorunda kalmam."

Yabancı şişeden sıkı bir fırt çekti, şişeyi tezgâha bıraktı ve şerifin yanına gitti. Rozetine uzanıp gömleğinden söktü.

"Ağzını aç."

"Ne?"

"İşitme cihazına mı ihtiyacın var? 'Ağzını aç!' dedim."

"Neden?"

"Çünkü bu rozeti dişlerin ağrıyıncaya kadar çiğneyeceksin. Ve biraz daha oyalanırsan onu sana yutturmak zorunda kalabilirim."

Şerif ağzını açtı ve yabancı rozeti şerifin ağzına soktu. "Hadi, ısır şunu! ISIR dedim sana!"

Yabancı geri çekilip silahını çekti. Şerifin ayağının yanına birkaç el ateş etti. "ISIR!"

Şerif rozeti ısırdı. Ağzından kan akmaya başladı. "ISIR!" dedi yabancı. "DAHA SERT!" Kanun adamının ayağına birkaç el daha ateş etti.

"Tamam," dedi yabancı, "şimdi rozeti ağzından çıkar, gömleğine iliştir ve defol!"

Şerif söyleneni yaptı ve dışarı çıkarken Lil üstünde yeni bir elbiseyle merdivenden aşağı indi, öncekinden daha seksi ve güzel bir elbiseyle.

"Bebeğim," dedi yabancı başını kaldırıp ona bakarak, "nihayet kendine bir erkek buldun."

Stardust Lil gülümseyerek merdivenden aşağı inmeye devam etti.

"Bebeğim, o elbise seni ne güzel sarmış öyle, içine doğmuşsun sanki. Sanıyorum sana üstünde o elbiseyle sahip olacağım. Çıkarmanı istemiyorum. Tabii ki eteğini biraz yukarı kaldırman gerekecek."

Stardust Lil yabancının yanına gidip ona kalçasını yasladı. "Bana bir içki koy, katil."

"Benden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Kadınlar kazananları sever, ben bir kazananını, nasıl kazanıldığını bilirim."

"Elbette, yabancı, ben kazananları severim."

"Yalarım da. Meme ve yarık. Uzun düzüşürüm."

"Bütün erkekler aynı şeyi söyler."

"Ama kaçı yapar?"

"Yaklaşık olarak otuz erkekte sevişmeyi bilen bir tane çıkar."

"Bu zor."

"Tiksinç. Üç yıldır kendimi parmaklıyorum. Bir kadınla yatmayı yeğlerim çünkü kadın kadının ne istediğini bilir."

"Lezbiyen misin?"

"Hayır, ama erkeklerin apış araları iğrenç kokan hayal gücünden yoksun maymunlardan farkı yoksa kadın ne yapsın?"

"Bir içki daha iç, bebeğim."

"Olur."

"Seni cennetin de ötesine götürürüm, bebeğim."

"Öteki kadınlarına ne oldu?"

"Arkamda 50 kırık kalp bıraktım."

"Neden?"

"O kadar aptalca işlere meraklılar ki, imlanı düzeltmeye kalkışmak, omuzlarını nasıl tutman gerektiğini söylemek gibi."

"Benim odama çıkalım, yabancı, yeterince erkeksen."

"Yeterince erkeğim," dedi yabancı.

Uzun merdiveni birlikte çıkarlarken bardaki bütün gözler onların üstündeydi. Lil elbisesi ve yürüyüşüyle parıldıyordu. Onunla yukarı çıkmak için ömrünün beş yılını vermeyecek tek adam yoktu barda.

Beklediler. Beş dakika geçti, sonra on beş, sonra yirmi. Sonra kapı açıldı ve Stardust Lil dışarı çıktı. Aynı görünüyordu, sadece saçı biraz dağılmıştı. Ağır adımlarla uzun merdivenden aşağı inmeye başladı. Merdivenin yarısına geldiğinde küçük bir kahkaha atıp, "Tamamdır, çocuklar, gidip alın onu," dedi.

Kimse yerinden kıpırdamadı ve Lil merdivenden aşağı yürümeye devam etti.

"Kimse şerife rozetini ısırtamaz," dedi. Barın ışığına doğru yürürken gerçekten çok hoş görünüyordu. "Gidin alın onu, çocuklar," diye tekrarladı.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Lil merdivenin son basamağına ulaştı. "Hadi ama, köpekler sizi, hakladım onu!" Elinde kahverengi bir kesekâğıdı vardı. Kesekâğıdını yere fırlattı. İçindeki dışarı yuvarlandı. Beyazdı, küçük bir sosisi andırıyordu ve bir ucu çiğ kırmızıydı. Yere kan sızmaya başladı ve o anda sarhoşun teki kilisenin

çanını çalmaya başladı. Bayan McConnel'ın dişi köpeği yedi dişi iki de erkek yavru doğurdu. Starduts Lil bara gidip yabancının şişesini dudaklarına götürdü ve dibinde kalanı dikti. Her zamankinden daha iyi bir gece oldu, diye geçirdi içinden. Çok daha iyi. Tanrım, bir kadının canı gerçekten sıkılabiliyor.

Sabahın sekiz buçuğunda uyandım. Meg radyoda Brahms bulmuştu. Radyonun sesi sonuna kadar açıktı. Meg'in takma dişleri vardı ve sürekli kuruydu. Onu ıslatmanın bir yolu yoktu. Kamışını bir rulo zımpara kâğıdına sokmaktan farsızdı; tenini çizip yakıyordu.

"Şu radyonun sesini kıs! Uyumaya çalışıyorum!"

"Senfoni müziği ancak böyle dinlenir."

Yataktan kalktım ve mutfağa gidip radyonun sesini kıstım. "Ben de burada yaşıyorum," dedim. Meg kanepeye oturmuş ikinci viskisiyle dördüncü sigarasını içiyordu. Sabah gazetesi yanındaydı. "Sana Jack Smith'in yazısını okumak istiyorum."

"Sevmem Jack Smith'i."

Meg bana Jack Smith'in köşe yazısını okumaya başladı. Gazetecilere özgü bir tarzda zekice yazılmış bir yazıydı. Bitirinceye kadar bekledim. "Jack Smith çok iyi bir yazar," dedi. "Ben seviyorum Jack Smith'i."

"Tamam, sev."

"*New Yorker* dergisini de seviyorum. *New Yorker* dergisini sev-

meye hakkım var. Eskiden Thurber ile derginin editörü virgül kullanımına dair uzun tartışmalara girerlerdi. Dergiyi çıkarmak için salamlı sandviç ve kahve ile yaşarlardı."

"Evet, zavallıcıklar, ülkenin kalanı çorba kuyruklarında beklerken."

"Ben yine de seviyorum New Yorker dergisini."

"Bak, benim sıçmam gerek."

Tuvaletten çıktığımda radyoyu yine sonuna kadar açmış ve üçüncü viskisine başlamıştı. "Hiç canlı bir konsere gittin mi?"

"Evet."

"Nasıl buldun?"

"Çok resmiydi ve beni bir sütunun arkasına oturttular."

"Sen pek çok şeyden haz etmiyorsun, değil mi?"

"Öyle."

"Ben de senin bazı yazılarını sevmiyorum."

"Ben de kendi yazılarımdan bazılarını sevmiyorum."

"Yaptın mı?"

"Neyi yaptım mı?"

"Ablalarımı becerdin mi?"

"Hayır."

"Becereceksin."

Mutfağa gidip bir bira aldım. Döndüğümde dördüncü viskisine başlamıştı. "Ben bugün evime gitmeyi planlıyordum ama araba kullanamayacak kadar sarhoşum. Yarın gideceğim."

"Bir haftadır buradasın."

"Yarın gideceğim, söz veriyorum."

"Dün de öyle dedin. Yazı yazamıyorum yahu."

"Ben buradayken yazabilirsin, ben umursamam."

"Teşekkür ederim."

"Ortak yanlarımız var."

"Ne gibi?"

"İkimiz de Knut Hamsun ve Celine seviyoruz mesela."

"Ben hipodroma gidiyorum."

"Bu kadar erken mi?"

"Bu kadar erken."

Akşam yedide döndüğümde kanepenin aynı köşesinde oturmuş sigara ve içki içmeye devam ediyordu. Radyo klasik müzik kanalındaydı hâlâ. Mozart çalıyordu."Nasıl gitti?"

"Kaybettim."

"Sen yokken bir kadın aradı. "

"Adı neydi?"

"Adını vermedi."

"Ne istiyormuş?"

"Söylemedi."

Banyoya gidip sıcak su musluğunu açtım. Mutfağa gidip bir bira aldım.

"Bak. Bilmek istediğim bir şey var," dedi.

"Ne?"

"Ablalarımı becerdin mi?"

"Hayır."

"Bece receksin."

Meg kanepeden kalkıp bütün ışıkları söndürdü. Sonra satın aldığı dört büyük mumu yaktı. Mumlukları *Yalnız Bir Avcıdır Yürek* kitabıyla birlikte büyük bir kesekâğıdında getirmişti. Öteki odaya geçtim, soyunduktan sonra banyoya gidip küvete girdim. Elinde mumla banyoya girdi. "Bir delikanlının vücuduna sahipsin. Şaşırtıcı bir adamsın."

"Unutma, Meg, yarın gideceğine dair söz verdin."

"Gideceğim, merak etme. Başka erkekler de var."

Banyodan çıktığımda kanepenin aynı köşesinde oturuyordu. Birden yanında yüksek bir alev belirdi. Bir buçuk metre yüksekliğinde. O bunu fark etmedi bile.

"Meg, Tanrı aşkına, ayağa kalk!"

"Ev yanıyor!"

Ayağa kalktı ve ben mutfağa koşup bir tencereye su doldurdum. Yastığı kenara çekip içine suyu döktüm. Meg yanık sigarasını kanepeye düşürmüştü. Mutfağa gidip tencereye tekrar su doldurup tekrar deliğe döktüm.

"Bütün gece buna göz kulak olmak zorundayız. Bir anda alev alıyorlar."

İki saat orada oturup içki içtik, kanepeye su döktük ve radyoda klasik müzik dinledik. Meg iki saat boyunca eski kocasından, Yunanistan seyahatinden, D.H. Lawrence ve A. Huxley'den ve ablalarından konuştu. Sonra mumları tek tek söndürdü ve yatağa girdik. Şişesini ve bardağını da yatağa getirip yatak başlığının üstüne yerleştirdi. Kendine bir içki daha koydu, bir sigara yaktı ve yatakta doğruldu. Ben uzanıp gözlerimi kapattım.

"Seni emmeme izin ver," dedi.

"Ne?"

"Seni emmek istiyorum."

"Olmaz."

"Neden?"

"Hipodrom beni yordu ve kusmak üzereyim."

Yüzükoyun yatıp uyumaya çalıştım. Meg oturup sigara içmeye devam etti. "Kahvaltıda sana jambonlu yumurta yapacağım," dedi.

Sabah kalktığımda kanepedeydi yine, radyoyu açmıştı ve sigara içiyordu. Giyinip odadan çıktım.

"Tamam, Meg, sabah oldu ve gidiyorsun."

"Tekrar ne zaman bir araya geliriz?"

"Bilmiyorum. Bakarız."

Meg'in kocaman bir çantası vardı, her şeyi içine koymaya başladı.

"Bir kovboy var. Onu bir barda tanıdım. Onunla evine gittim. Kocaman bir evi var. Çocukları evden ayrılmış. Kocaman bir evi var ve onunla yaşamamı istiyor."

"Neden denemiyorsun?"

"Sen neden çükünü ısırıp koparmıyorsun?"

"Kolay iş değil o."

Ve gitti, kapıyı kapattı ve gitti. Yatak odasına girdim ve mumuyla yatak başlığının üstünde duran abajurun siperliğinde bir delik açmış olduğunu gördüm. Abajuru delik duvara gelecek şekilde çevirdim. Kapı çalındı. Gidip açtım. Meg.

"Arabam tuhaf çalışıyor."

Bir Mercedes'i vardı.

"Bak, Meg,"

"Doğru söylüyorum, tekliyor. Bu şekilde süremem. Claremont'a asla ulaşamam. Otobanı çıkaramaz."

Gidip motora baktım, kabloları falan kontrol ettim. Sonra bir tur attım. Yirmi kilometreden fazla hız yapmıyordu.

"Hemen köşede bir Mercedes tamircisi var," dedi Meg. ""Oraya sür."

Tamirciler oturmuş bira içiyorlardı. Memeleri dışarıda bir kız gelip Meg'e bir belge imzalattı. "Kontrol ettikten sonra sizi arayacağız," dedi tamircilerden biri elindeki bira kutusunu bize doğru sallayarak.

Daireme döndük ve radyoyu açtık. Meg'in şişesinden kendime bir viski koydum.

"Hadi, yazı yaz," dedi Meg. "Ben rahatsız olmam."

Orada oturup viskiyi birayla cilaladım ve telefonun çalmasını bekledik. Çaldı.

Meg telefonda konuşmayı bitirdiğinde odadan çıktı. "Bana 400 dolara patlayacak," dedi, "iyi ki çek defterimi yanıma almışım."

"Ne zaman hazır olacakmış?"

"Belki Perşembe günü. Cuma garanti."

Bu Cumartesi demekti.

"Bugün günlerden ne?" diye sordum.

"Çarşamba."

Meg kanepedeki favori köşesine oturdu. "Yapabileceğim bir şey yok," dedi. "Bunlar sahtekâr ama arabama ihtiyacım var."

"Elbette."

"En büyük ablamın kendi evi var ve bacakları çok güzeldir. Sen bacak hastasısın, değil mi?"

"Evet."

"Bana ablalarımdan hiçbirini becermeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Söz."

Meg ayağa kalktı, elinde içkisiyle mutfağa gidip, "Bize jambonlu yumurta yapacağım," dedi.

Sonra radyonun sesini daha da açtı. Brahms çalıyordu yine.

Gary telefonu açtı. Joan arıyordu.

"Bak, endişeliyim," dedi, "geri gelmez, değil mi?"

"Kim?"

"Diane."

"Söyledim sana, Diane Nevada'da. Kendine 'Yazlık Bir Erkek' bulacakmış. Ben onun *Kışlık Erkeği*'ymişim. Temmuz'un yedisi. Sen benim *Yazlık Kadınım*sın."

"Diane hakkında pek çok şey duydum."

"Hepsi güzel şeyler, herhalde?"

"Hayır."

"Bak, o kendi evinde yaşıyor, ben kendi evimde. Şimdi Kışlık Erkeği ya da Kışlık Erkekleri'yle Nevada'da."

"Gözü dönmüş bir kadının saldırısına uğramak istemiyorum."

"O Nevada'da."

"Ama duyduğuma göre bir keresinde..."

"İnanma. İnsanlar nasıl konuşurlar bilirsin. Bize biraz karides tava ile lahana salatası yap."

"Olur."

Gary kapattı.

Dahili telefon çaldı, Gary düğmeye bastı ve Mary bağlandı:

"Bay Charles K. Strunk adında biri sizi görmek istiyor."

"Nerden geliyor?"

"Söylemiyor."

"Pekâlâ, gönder."

Kapı açıldı. Adamın üstünde ön kısmında kabaca çizilmiş bir daire bulunan dar mor bir kıyafet vardı: Yıldırımın ardında Mars. Beline çivili kalın bir kemer takmıştı. Yüzü çok kırmızıydı. Şarapçıyı andırıyordu.

"Strunk," dedi, "Charles K. Strunk."

"Gary Matton," dedi Gary.

El sıkıştılar ve Gary adama oturmasını söyledi.

"Uçan dairelerin inebilmeleri için pistler inşa etmemiz gerekiyor," dedi Strunk. "Onların sorunu bu. Dünyaya inemiyorlar çünkü özel pistlere ihtiyaçları var. 1923'ten beri inmeye çalışıyorlar."

"Modern Sanat Müzesi'nin işi uçan daireler için pist inşa etmek mi sence?"

"Planıma hiç kimse ilgi göstermiyor."

"Hepimizin sorunları var. Bir keresinde yemekten nefret eden ve 40 kilo gelen bir kız arkadaşım vardı ve topuklu ayakkabıyla 3.000 metre yükseklikte bir dağa tırmanmak istedi."

Telefon çaldı. Joan arıyordu yine: "Patates tava da ister misin?"

"Bayılırım patates tavaya. Evet, bol miktarda yap. Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi ve kapattı.

"Kız arkadaşın 3.000 metre yüksekliğindeki dağa tırmandı mı?" diye sordu Strunk.

"Bilmiyorum. Bir gece üç-dört şişe şarap içtikten sonra yağmurda kaçtı."

"Bu pistin tamamının çinko kaplanması gerekiyor."

"Bir yolunu bulabilirsem sana nasıl ulaşabilirim?"

"Gülünç olma..."

"Yani sen..."

"Evet."

"Fakat sen inebildiysen onlar neden inemiyor?"

"Pistin tamamının çinko kaplanması gerekiyor."

"Ve sen bize benziyorsun."

"Hayır, siz bize benziyorsunuz."

"Aradaki fark ne?"

"Biz."

"Nasıl yani?"

"Şu var bir kere: cinsel güç."

"Ne gibi?"

"Biz 12 saat çiftleşebiliyoruz."

"Ve?"

"Yemeğe, suya, uykuya ya da savaşa ihtiyaç duymuyoruz."

"Öyleyse burada ne işiniz var?"

"Sizin kadınlarınızı denemek istiyoruz."

"Sırf kadınlarımızı denemek istediğiniz için 1923'ten beri dünyaya inmeye çalışıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Bizim orgazmlarımızın genellikle patojenik olduğunun farkında mısınız?"

"Evet. Ve çinko pistlere ihtiyacımız var."

Charles Strunk ayağa kalktı. Yine el sıkıştılar. "Seninle temasa geçeceğim."

Ve gitti.

Gary masaj salonlarının bulunduğu sokakta bir avlunun ortasında bulunan evine gittiğinde Joan yemeği hazırlamıştı ve üstünde mini eteği vardı. Gary küvete sıcak su doldurup kendini haşlarken votka-bira içti, arada bir Salem yaktı ve banyodan çıktığında temiz bir şort giyip Joan'e henüz acıkmadığını söyledi. Joan kanepeye oturdu ve Gary onun beyaz bacaklarını salladığını görebiliyordu ve Joan mutsuz ama tahammüllü görünüyordu ve Gary yatakta sigara içmeye devam etti. Sonra telefon çaldı, Diane arıyordu, Nevada'dan dönmüştü. "Başka bir kadınla birlikte olduğunu biliyorum ama bu-

nun benim için bir önemi yok. Gelip eşyalarını almanı istiyorum."

"Ne eşyası?"

"Bornozun, fotoğraf albümlerin ve o Yunan müziğine dans etmeye çalışırken bileğini burktuğunda K-Mart'tan 2 dolara satın aldığın bastonun."

"Hepsini yakabilir ya da çöpe atabilirsin. Beni ilgilendirmiyor."

"ISRAR EDİYORUM," dedi Diane. "Gelip eşyalarını almanda ISRAR EDİYORUM! Bütün istediğim bu. Başka bir şey istemiyorum."

"Ne dediğimi duymadın mı? Onları yak ya da çöpe at. Gerçekten önemi yok."

"Hayır, ISRAR EDİYORUM, ISRAR EDİYORUM, ISRAR EDİYORUM."

"Pekâlâ."

Joan Gary'nin giyinmeye başladığını fark etti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Oraya gidiyorum."

"Nereye?"

"Diane'e."

"Onu düzeceksin."

"Allah korusun."

"Evet, düzeceksin."

"Sen kadınları anlamıyorsun."

"Kadınları ancak kadınlar anlar," dedi Joan.

"Sorun burada belki," dedi Gary.

Diane'in evine vardığında Diane ona bornozunu ya da fotoğraf albümünü ya da bastonunu vermedi. Onu yumruklamaya başladı. Gary onu yere yatırdı ve uzaklaşmaya çalıştı. Diane uzanıp ceketinin kolundan tuttu ve kolunu olduğu gibi söktü. Ağzının kenarlarında tükürük birikmişti.

"Bu senin yanına kâr kalmayacak!" diye bağırdı Diane. "Bu senin yanına kâr kalmayacak! Asla, asla, ASLA!"

"Yapmak istediğim tek şey senden uzaklaşmak." Gary kapıya doğru yürüdü. Diane ayağa fırladığı gibi onu yumruklamaya başla-

dı; yumrukları Gary'nin kulaklarına, boynuna, gözlerine, ağzına iniyordu.

"Allah belanı versin," dedi Gary, "buna bir son vermezsen sana öyle bir tane çakacağım ki feleğin şaşacak!"

"UMURUMDA DEĞİL! UMURUMDA DEĞİL! VUR BANA, VUR BANA! ÖLDÜR BENİ, UMURUMDA DEĞİL!"

Sonra uzun kaçık bir çığlık attı. Komşular onu öldürmekte olduğunu düşünceklerdi. Gary kapıyı açıp dışarı çıktı. Diane ona arkadan saldırdı, onu yumrukluyor ve inliyordu. Gary bir yandan korkuyordu, bir yandan da her şeye duyarsızdı çünkü adil olmadığını hissediyordu: ucuz bir eylem. Dünya her zaman cömert bir yer değildi.

"GİT EVİMDEN!" diye bağırdı Diane. "GİT EVİMDEN! EVİMDEN GİTMENİ TALEP EDİYORUM!"

Gary kapıyı açtı ve uzun beton kaldırımda caddeye doğru yürümeye başladı. Diane ona vurmaya devam ediyordu, dengesini bulması olanaksızdı. Gary de ona vurdu. Kaburgalarına sıkı bir tane yerleştirdi. Diane sarmaşığın altındaki merdivenin köşesinde bir an için kalakaldı. Diane toparlanıp caddeye çıkıncaya kadar Gary arabanın kapısını açtı ve Dianne pencereyi yumruklarken gazladı.

Gary tekrar şortunu giydi ve iki saat kadar Joan ile içki içtikten sonra banyodan yatak odasına doğru giderken Joan, "Ben bakayım mı?" diye sordu.

"Neye bakacaksın?"

"Kapıda biri var."

"Olur."

Gary yatağın kenarına oturup içkisinden bir yudum aldı. Sonra Diane'ın sesini duydu: "Merhaba, hasmımı görmeye geldim. Neye benzediğini görmek istiyorum."

Cevap gelmedi.

Bu iyi, diye geçirdi Gary içinden. Bu gerçekten insani ve mantıklı. İkisine de birer içki koyarım. Sonra benim iyi biri olduğumda fikir birliğine varırlar. Gary ayağa kalktı. Sonra Diane, "Pek de güzelmişsin," dedi.

Bir çığlık yükseldi. Ve fırıldak gibi dönen bedenler. Gary onları ayırmaya çalışırken hiçbir zaman kullanmadığı halterin kenarına kapaklanıp dizini sakatladı. Şortuyla tek ayağının üstünde sıçrayarak ayağa kalktığında orta cehennemden gelen çığlıkları duydu. Kadınlar kapıdan dışarı fırlayıp avluya koştular. Gary öne doğru bir hamle yaptı, tekrar düştü, sonra yine kalktı. Göbeğine baktı. Çok beyazdı. Sonra çığlıklar kesildi. Diane içeri girdi ve kapının yanındaki iskemleye oturdu. Gary kapıyı kapattı, bir bira aldı, oturdu ve bekledi. Polis geldi.

"Kapıyı açın. Kapıyı açın."

"Hayır," dedi Gary, "içeri girmeye hakkınız yok."

"Arama izinleri olup olmadığını sor," dedi Diane.

"Arama izniniz var mı?"

"Arama iznine ihtiyacımız yok. İçeride birinin öldürülüp öldürülmediğini bilmek istiyoruz."

"Kimse öldürülmüyor. Aile içinde bir tartışma sadece."

"Bu kadın senin karın mı?"

"Sadece orman kanununa göre."

Bir süre geçti. Sonra polis ev sahibesinden anahtarı alıp kapıyı açtı. "Size içeri girme hakkı tanımıyorum," dedi Gary.

"Kes sesini ahbap," dedi kısa boylu ve sarı kaşlı olan. Fakat iki polis de odaya sadece ayakkabılarının ucunu soktular. Sonra kısa boylu ve sarı kaşlı polis Diane'e baktı.

"Sen öteki kadına saldırdın mı?"

"Saldırmak mı?" diye sordu Dianne. "Kim kime saldırmış? Bluzuma bak!"

Diane'ın bluzu yırtılmıştı, kolunun teki yoktu.

"Bu adamla nasıl bir ilişkin var?" diye sordu polis.

"Bak, Diane," dedi Gary, "bu soruyu yanıtlamak zorunda değilsin."

Polis öteki ayağını da içeri sokup öne doğru eğildi.

"Bak, bir daha sözümü kesersen seni 82a-9b17 sayılı kanuna göre tutuklamak zorunda kalacağım, ki matematiksel kanıt toplama girişimine doğrudan ve kötü niyetli müdahale anlamına gelir ve..."

"Tamam," dedi Gary, "çenemi kapatacağım."

Sarı kaşlı polis ile Diane karşılıklı olarak birbirlerine sorular sorup yanıtlar verdiler.

"Pekâlâ," dedi polis sonunda Gary'ye dönerek, "bu kadınlardan hangisini istiyorsun?"

"Bunu alayım," dedi Gary, iskemlede oturan kadını işaret ederek.

Polis, "Pekâlâ," dedi ve kapıyı kapattı.

Gary polislerin orta avluda yürüdüklerini duydu.

"O adam," dediğini duydu birinin ötekine, "ne yaptığını biliyor sanki."

Bu Gary'ye kendini daha iyi hissettirdi ve ayağa kalkıp kendine rom ve armut suyu koydu. Dışarı çıktığında Diane'e baktı ve, "Neden banyo yapmıyorsun? Bir şekilde üstüne işemeyi becermişsin" dedi.

Doğruydu, elbisesi idrarla kararmıştı. Sinirimden üstüme işeyecektim deyimi buradan geliyordu belki. Diane banyoya girdi.

Gary akan suyun sesini duydu ve battaniyeyi çekip yatağa girdi. Akan suyun sesini dinleyerek öylece uzandı. Sonra telefon çaldı. Gary telefonu açtı.

"Strunk ben. Charles K. Strunk. Bize çinko kaplama pisti hemen döşeyebiliyor musun?"

"Evet, karar verdim. Modern Sanatlar Müzesi'nin fonunu manipüle etmenin bir yolunu buldum."

"İnilebilecek ve ikmal yapılabilecek yerler önerebilir miyim?"

"Olur. Benimle temas kur. Hallederiz."

Strunk, "Pekâlâ," dedi ve kapattı.

Birkaç dakika sonra Diane harikulade vücudunu kurulayarak banyodan çıktı.

"Telefonda konuştuğunu duydum. O kancıktı yine, değil mi?"

"Hayır."

"Kimdi?"

"Uzaylılar için çinko kaplama bir iniş pisti inşa edeceğim."

"Sahi mi?"

"Bilmiyorum, belki."

Diane battaniyeyi çekip yatağa girdi ve birlikteydiler, bir kez daha.

La Paz'ın dışında, bir buçuk saatlik mesafede, bir orman var ve bu çok tuhaf bir orman; sürüngenler ya da başka hayvanlar yok, sadece kuşlar, garip kuşlar, sırf gaga ya da kuyruk, ve ağaç yemişleriyle yaşarlar ve sürekli sıçarlar –yerlilerin yaptığı gibi. Yerliler neredeyse sonsuza dek yaşarlar, özellikle erkekler, bellerine bağladıkları bez parçalarıyla esmer ve bükük ve zayıf bir biçimde dolanırlar ve o bez parçalarının onlara pek bir yararı yok bence, çünkü her şeyleri dışarı fırlar ve sallanır ve adamlar sana bakarlar ve sen oradan gittikten çok sonra da orada –o ormanda– olacaklarını bilirler. Kadınlar biraz daha fazla oturuyor, elleriyle bir şeyler yapıyorlardı –mastürbasyon– fakat ona rağmen daha üzgün görünüyor ve daha erken ölüyorlardı, ki Kaliforniya'nın Santa Monica kentinin tam tersidir. Her neyse, Barış Gücü için çalışıyor, eski-hırsız ve belden aşağısı felçli ıslah olmuş alkoliklere temel geometri ve cebir öğretiyordum. Barış Gücü'nde çalışanlar oradan albatros gözlerle dönüyorlardı, bu yüzden sonunda orayı toparlamayı denemem için beni gönderdiler, beni ve karım Angela'yı.

Angela ile birbirimizden kopmak üzereydik, kesinlikle iniştey-

dik, fakat çoğu insan gibi kesin olarak bittiğini bildiğimizden emin olmak istiyorduk çünkü gidip aynı şekilde sonuçlanabilecek başka birini aramak zihnin tellerine fazla yük bindiriyordu. Bu yüzden birbirimizden yavaşça kopma aşamasındaydık. İnatçı bir acı söz konusuydu, fakat bu acıyı yaşamak zorundaydık, buna ihtiyacımız vardı bir şekilde, bir zamanlar sevgiye ihtiyacımız olduğu gibi.

Ormandaydık işte –birbirimizden kopuyorduk– acıya ya da sevgiye ihtiyaç duymadan katlanan bir halkın arasında, ve kuşlar ortalıkta dolanıp arada sırada havalanıyor ve durmaksızın sıçıyor, sıçıyor, sıçıyorlardı. Yardıma ihtiyaç vardı. Jamproof Albert adında yaşlı bir beyaz vardı. Orada ne arıyordu bilmiyorum, fakat ormanla kent arasında erzak taşıyordu. Bir gün ona,"Jam, şu parayı al. Rahatlamaya ihtiyacım var. Burada rakamlar dengelenmiyor ve sessizlik... neyse, bana bir şey getir, dur bakiyim, evet, bir maymun getir bana."

Jamproof iki-üç gün ortalıkta görünmedi ve geldiğinde yanında bir maymun vardı ve maymunu bana verip, "Al şu koduğumun şeyini!" dedi. Sonra gitti. Maymuna baktım; bir zamanlar başkanlığa adaylığını koymak isteyen ve talihi yaver gidip ölen adamı andırıyordu, bu yüzden adını "Dewey" koydum. Ya da başkanlığa adaylığını koyup ölmüştü.

Dewey'yi okşamaya yeltendim ve parmağımı ısırdı. Sonra kucağıma sıçradı ve bana bakarak hortumunu eline aldı ve üstüne işedikten sonra sidiğini kürküne bulaştırdı. Bu ülkede evcil hayvanlarla sorun insanların onlara sahip oldukları varlıklar olarak değil de yemek ve barınak için rakip olarak görmelerinde. Bu yüzden insanlar evcil hayvanlarını okşamak yerine onları döverler. Bir de Dewey yetişkin bir maymundu ve alışkanlıkları kök salmıştı. Dewey'nin boyuna göre çok büyük bir penisi vardı bir kere ve sürekli olarak bir tür çalkantı içindeydi sanki, çok kırmızı bir parçası dışarı çıkmıştı, parlak kırmızı bir kurşun kalemi andırıyordu, ama ıslaktı ve damlıyor gibiydi. Oturmuş bunu gözlemlerken Angela geldi. Dewey'ye baktı ve haftalardan beri ilk kez gülümsedi.

"Kendini daha iyi hissediyor olmana sevindim," dedim ona.

"Defol git," dedi ve barakasına girdi. Dewey de peşinden barakaya girdi. İçeri girdiğimde Angela'nın kucağında oturuyordu.

"O benim maymunum," dedim.

"Sen kadınları ve hayvanları anlamazsın," dedi Angela, "defol git."

"O orospu çocuğunu yıkayacağım," dedim, "üstüne işedi."

"Adı ne?"

"Dewey."

Angela maymuna baktı. "Ah, Dewey, Bluey, Youee, Youee..."

Maymun başını kaldırıp Angela'ya baktı ve dilini hızla ağzından dışarı çıkarıp tekrar içeri soktu.

"Ver şu hergeleyi bana," dedim. Uzanıp onu kavradım. O anda parmaklarımdan birini dişlerinin arasına aldı ve bırakmadı. Acı keskindi. Parmağımı ısırarak havada sallandı ve serbest elimle gırtlağına yapışıp onu boğmaya başladım.

"Canavarsın sen," diye bağırdı Angela, "canını yakıyorsun küçük Dewey'nin!"

"Yakıyorumdur umarım!"

Sıkmaya devam ettim. Aniden parmağımı ısıran dişleri gevşedi. Parmağımdan kan fışkırdı. Dewey yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

"Öldürdün onu! ÖLDÜRDÜN onu, benim içimdeki bütün temiz duyguları öldürdüğün gibi!" diye haykırdı Angela.

Dewey'nin üstüne eğilip nabzını kontrol ettim. Yoktu. Kalbini dinledim. Atmıyordu. Gidip kendime bir içki koydum. "Üzgünüm, Angela, ona düzgün bir cenaze töreni tertiplememiz gerekecek. Katolik bir rahip, tütsü falan..."

"Sen her zaman NEFRET doluydun," dedi Angela. "Dünyada onca erkek varken karşıma senin gibi boktan bir herif çıktı..."

Dewey birden ayağa sıçradı ve kapıya doğru koştu. "Hey, puşt!" diye bağırıp peşine düştüm. Bir maymun için pek hızlı sayılmazdı yaşlı Dewey. Belki de taşıdığı o hortum yüzündendi. Neyse, ondan daha hızlı koşabiliyor olmam beni çok hoşnut etti. Elli metrelik bir koşudan sonra onu yakaladım. Onu teneke küvete götürdüm ve birlikte küvete girdik. Suyu açtım ve içine sabun parçaları attım. Son-

ra Dewey'yi küvete soktum. Suyla ilk karşılaşmasıydı muhtemelen, sabunla da yeni tanışıyor olmalıydı. Dempsey-Firpo dövüşlerini aratmadı. İyi yıkadım onu ama. Kıçının deliğini bile yıkadım. Sonra kulaklarının arkasını yıkarken hareketsiz kaldı. Kaygılandım. Onu küvetten çıkarıp yere bıraktım. Yıkama sırasında ağzını açık tuttuğu için bol miktarda sabun yutmuştu. Karnı davul gibi şişmişti. Angela bana baktı.

"Senden nefret bile edemiyorum artık. Sürüngenden farkın yok, karafatma... kene... salyangoz... bok böceği... tiksinçsin..."

"Üzgünüm, Angela... ölüyor galiba... zavallı orospu çocuğu... bir ton sabunlu su yuttu... pişmanım... kahretsin... bok herifin tekiyim..."

Sonra Dewey inledi ve başını çevirip iki demlik dolusu sabunlu su kustu. Sonra ayağa kalktı ve karyola direğine yaslandı. Sonra döndü ve yavaşça kapıya doğru yürüdü. Bıraktım gitsin.

"Artık özgür," dedim.

"Senin asla olamayacağım kadar erkek o," dedi Angela.

"Ebeveynim beni kötü yetiştirmiş," dedim, "aşmak mümkün değil."

Dewey birkaç gün ortalıkta görünmedi. Ölmüş olmasından korktum. Fakat Los Angeles tepelerinin arkasında rasathaneyi andıran bir tesisimiz vardı ve yerli halk Amerikan devletinin gıda yardımı olarak gönderdiği buğdayı ve yiyeceği oraya depolamış, fakat birkaç lokma yedikten sonra havada ve toprakta yetişen daha doğal yiyeceklere dönmüşlerdi. Dewey oraya girmiş ve karanlıkta kendine gönlünce beslenebileceği bir cennet bulmuştu. O arada ben bacağımı kırmıştım...

Dewey'yi tesisin dışında ilk gördüğüm gün bacağımın alçıda olduğunu fark etti fakat ne anlama geldiğini tam olarak çıkaramadı. Onu her zaman yakalayabilmiştim ve bunu biliyordu. Ona doğru gittiğimde her zamanki gibi arkasına bakarak boş yere kaçmaya çalıştı. Sonra arayı kapatmadığımı fark etti. Durdu ve onu yaklaşmama izin verdi, sonra yine kaçtı. Onu yakalayacak durumda olmadığımı anladı bir şekilde. Bana yaklaştı, bir şeyler haykırdı, sonra yi-

ne kaçtı. Aynı şeyi bir kez daha yaptı. "Orospu çocuğu," dedim, "yakalayacağım seni, senden daha zekiyim!"

Dewey öylece durup bana baktı. Sonra üstüne işedi ve sidiğini kürküne sürdü. Sonra kıç deliğini aşağı yukarı sallayarak uzaklaştı...

Tesiste uyuduğunu biliyordum. O gece onu yakalamak için kalktım. Dolunaydı ve sıçan kuşlar bile uyuyorlardı. Sessizce tesise girdim. Dewey küçük bir pencerenin yanındaki rafta uyuyordu. Ona doğru ilerledim. Dehşet horluyordu. İki adım önünde durup elimi uzattım. İki hareket yaptı; ilkinde ayaklarının üstüne sıçradı, ikincisinde pencereden dışarı atladı...

O akşam, Dewey karımla evdeyken tesise gidip küçük pencereyi tahtayla kapattım. O gece bir kez daha tesise girdim. Dewey aynı rafta uyuyordu, horlaması daha da beterdi. Tam yanındaydım. "Beyaz Amerikan erkeği," diye fısıldadım ona, "evrene hükmeder." İlk harekette ayaklarının üstüne sıçradı, sonra pencerenin tahtayla kapanmış olduğunu fark etti. Küçük elleriyle tahtaları yumruklarken onu kaptım. Eve götürdüm ve bir iskemleye oturtup kulaklarını çektim, gözlerine sigara dumanı üfledim. Karşı koymadı. Maymunun insana baktığı gibi bakmakla yetindi. Sonra Angela uyandı. "Dewey'yi rahat bırak! O benim!" Angela'nın sesini duyunca Dewey'nin kırmızı kurşun kalemi dışarı çıktı.

"Nereden senin oluyormuş. 40 dolar saydım ona."

"O benim diyorum sana! Parayla satın alınamayacak şeyler de vardır!"

"Ne gibi?"

"Bırak onu yoksa seni öldürürüm."

"Ta, ta. Söylesene bebeğim, ne var sizin aranızda?" "

"Ne kadar kuşkucusun, ne kadar kıskançsın... bir maymunu bile kıskanıyorsun! Ömrümde tanıdığım en kıskanç adamsın. Bu ne anlama geliyor biliyor musun?"

"Hayır."

"Güven eksikliği, kendine inanmamak, sevdiğine inanmamak."

"Evet, kaygılıyım."

"Aşırı tepki veriyorsun."

"Evet." Dewey'nin başını tutup kendime doğru çevirdim. Gözlerine bir ağız dolusu duman üfledim. Angela ayağa fırlayıp bir çığlık attı. Sonra bir elinde gaz lambası bir elinde mumlukla üstüme yürüdü. Dewey'yi bırakıp Angela'nın karın boşluğuna solumu gömdüm. Angela yere yığıldı ve Dewey kapıdan dışarı fırladı.

"Tabii," dedi Angela yattığı yerden, bir kadına vurursun ama bir erkeğe vuramazsın, değil mi?"

"Bir erkeğe vurmam tabii ki, deli miyim? Bunun olanlarla ne ilgisi var şimdi?"

"İğrençsin," dedi, "tek kelimeyle iğrenç!"

"Bunu biliyorum," dedim ona. "Hava durumuna geçelim mi?"

O günden sonra Dewey ikimizden de uzak durdu. Angela ile birbirimizden kopmakta olduğumuzu biliyor, kırılan kahve fincanlarının ve suçlamaların ve karşı suçlamaların arasında kalmak işine gelmiyordu. Dewey tekrar tesise dönmedi ve bacağım hâlâ alçıdaydı.

Onu doğru dürüst ancak bir buçuk hafta sonra gördüm. Ben akşamdan kalma bir vaziyette bir ağacın altında otururken Angela evde fotoğrafları ve resimleri çerçevelerinden çıkarıp yırtmakla meşguldü; fotoğraf albümlerini, gömleklerimi, çamaşırlarımı, kitaplarımı ve aşk mektuplarımı yırtıyordu... Dewey tesisin çatısında duruyordu, güneş biraz arkasındaydı ve onu minyatür bir tanrı gibi aydınlatıyordu. Onunla göz göze geldik, bana bir şeyler bağırdı, sonra üstüne işeyip sidiğini kürküne sürdü. Bir grup çocuk geçti. Çocuklar hep 12, 14, 17'lik gruplar halinde geçip bir yerlere gidiyorlardı... başlarında bir yetişkin olmaksızın. Çoğu hayatlarında maymun görmemişlerdi, fotoğraflarda belki. Dewey'yi görünce, "MONO! MONO! MONO!" diye bağırmaya başladılar. Dewey onları gördü ve tepki verdi. Hava atmaya meraklıydı. Tesisin çatısının aşağı sıçradı ve havada pürneşe süzüldükten sonra çamaşır ipine tutunup ileri geri sallanmaya başladı. "MONO! MONO! MONO!" Çocuklar durup onu seyrettiler. Dewey çamaşır ipinden yere atlayıp koşmaya başladı. La Paz'dan gelen elektrik tellerini tutsun diye birbirlerine çivilenmiş tahta ve ağaç parçalarından yapılmış uyduruk

direğe sıçradı. Yağmur yağdığında ya da fırtınada asla elektriğimiz olmazdı ve bazen nedensiz yere kesilirdi, ama her seferinde, umudunu yitirmek üzereyken tekrar gelirdi. Dewey bizim orman elektrik direğimize sıçradı. "MONO! MONO! MONO!"

Los Angeles ile bulunduğumuz yerin arasında temel bir fark vardı ama; bizim bulunduğumuz yerde tellerin yalıtımı yoktu, teller çıplaktı. Dewey direğin tepesine doğru tırmandı. Nutkum tutuldu. Tepeye yaklaştı. Sonra direğin tepesine asılıp elektrik teline baktı. Ne yapacağını biliyordum. Çamaşır ipinden farksızdı onun için.

"DEWEY, YAPMA!" diye bağırdım.

"MONO! MONO! MONO!" diye bağırdı çocuklar.

Dewey havaya sıçrayıp iki eliyle teli tuttu. Orada asılı kaldı ve bütün vücudu kasıldı. Teli bırakamıyordu. Kürkünden kıvılcımlar yükseldi. Burnuma yanık saç ve et kokusu geldi. Sonra hiç hareket etmedi, bir tasarım gibi havada asılı kaldı. Çocuklar olanları sindirebilmek için iki-üç dakika daha kaldılar. Sonra, kendi dünyalarına has zekâlarıyla, hep birlikte yürüyüp gittiler.

Direk tırmanamayacağım kadar zayıftı, ağırlığımı taşıyamazdı. Evin arkasındaki depo olarak kullandığım kulübeye gidip yeşil teneke kutunun kilidini açtım ve baltayı aldım. Bu tür aletleri Angela'dan hep gizlerdim. Aldım baltayı. Döndüm ve orman telefon direğimizi çatlattım. Karnından vurulmuş zürafa boynu gibi devrildi. Sorun şuydu ki diğer direkler telin yerden ancak iki metre yüksekliğe inmesine izin veriyorlardı. Dewey önümde, göğüs hizamda havada asılı kaldı. Dönüp tekrar ağacın dibine oturdum ve ona baktım. Bir süsten ibaretti artık. Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum --elektrik hakkında da. Ağacın altından kalkıp Dewey'nin yanına gittim. Bir elinin parmaklarını tek tek telden çözdüm. El teli bıraktı. Sonra aynı şeyi öteki eline yaptım ve Dewey yere düştü.

Tabii ki evde kırıp parçalayacak başka bir şey bulamayan Angela o anda dışarı çıktı.

"Ah, ne yaptın ona? NE YAPTIN ONA?" diye bağırdı. Dewey'nin yanına çömeldi ve ben cevap vermedim. İnce bir yağmur yağmaya başladı. Angela çok hoş görünüyordu; kadın olduğu için

onu bağışladım neredeyse. Bana baktı: "Canavarsın, iğrençsin, ruhun kokuşmuş senin! Şeytan cehennemde sıçsa kokusu senin yanında ucuz parfüm gibi kalır!"

Sonra Dewey'yi yerden kaldırdı ve o anda Dewey'nin gözlerinden biri açıldı –sol gözü. Angela gülmeye başladı.

Sonra sağ gözü açıldı. Angela gülmeye ve ağlamaya başladı. Onu yavaşça eve taşıdı. Kapıyı açtı, kapattı ve içerideydiler. Ben gidip ağacın altına oturdum.

Tanrıya Karşı Tezgâhlanmış Pis Bir Numara

Harry küvetteydi ve arkasındaki kenarda bir şişe bira duruyordu. Kötü bir yerdi, tuhaf bir yer, ama şişeyi koyacak başka yer yoktu. Uzanıp şişeyi aldı, bir yudum içti ve tekrar arkasına koydu

Küvette bira içmeyi seviyordu Harry. Bundan kimseye söz etmezdi. Fazla insan tanıdığından ya da tanımak istediğinden değil. Her gün fabrikada yeterince insan görüyordu zaten. Paketleme servisinde çalışıyordu. Pislikler montaj hattından geliyorlardı ve o paketliyordu. Bütün gün montaj hattından geliyorlardı ve bütün gün paketliyordu. Suyu sıcak severdi, hayli sıcak, içine girdiğinde önce biraz yakardı ve soğuk birayı üstüne dökerdi ve oldukça rahatlatıcıydı –fabrikayı unutur ve kendini neredeyse gerçek hissederdi yine.

Harry daireyi Adolph adında çok yaşlı bir adamla paylaşıyordu. Adolph koltuğa oturup Alman aksanıyla durmadan savaşa dair konuşurdu. Adolph'un canı cehenneme. Fakat kirayı onunla bölüşmek Harry'ye güzel bir dairede yaşama olanağı tanıyordu. Pansiyon odalarından usanmıştı. Arada sırada bir bardan kadın kaldırdığında Adolph anlayışlı davranır, iki saat kadar ortalıktan kaybolurdu.

Adolph'u hipodromun helasında tanımıştı. Adolph'un ayakkabılarından birinin üstüne işemişti. Adolp bu konuda çok bağışlayıcı davranmıştı.

"Boş ver," demişti, "bütün yaşadıklarımdan sonra bunun lafı bile olmaz."

Harry hatasını telafi etmek için bir içki içmeyi önermiş, Adolph da kabul etmişti.

"Ben Harry Greb," demişti.

"Adolph Hitler," demişti Adolph.

İçkiler birbirine kovalamış ve Adolph dairesini paylaşacak birini aradığını söylemişti. Arkadaşı ölmüştü ve kirayı bölüşecek birine ihtiyacı vardı. Harry daireyi görmeye gitmişti ve kendi payına düşen 195 dolar için iyi bir yer olduğuna karar vermiş ve kabul etmişti...

Harry koltuk altlarını ve taşaklarını sabunladıktan sonra biradan bir fırt daha aldı. Adolph öteki odada televizyon seyrediyordu. Sesini her zaman fazla açardı. Ve her zaman haberleri izlerdi. Onun dışında izlediği tek şey Arcihe Bunker'ın yeniden gösterimleriydi.

"HEY DOLPH! KIS ŞU LANET ŞEYİN SESİNİ!"

"Oo, ya, affedersin..."

Adolph televizyonun sesini kıstı. Harry suyun içinde uzandı. Belki başka bir iş bulurdu kendine. Paketleme işi onu öldürüyordu. Bir sonraki iş de öldürecekti ama bir değişiklik olacaktı en azından.

Sonra Harry osuruğunun geldiğini hissetti. Bayılırdı küvetin içinde osurmaya. Baloncuklar suyun üstüne çıkar ve leş gibi kokardı. Onda büyük bir başarı duygusu uyandırırdı. Hayatta tuhaf ve güzel şeyler de oluyordu bazen. Biraları çektiği gecenin ertesi sabahında sıçtığı yarım metre uzunluğundaki bok barçasını hatırladı. Görülmüş şey değildi. Birkaç dakika seyretmişti o bok parçasını. Sifonu çektiğinde gitmesi için bir kasap bıçağı alıp ikiye kesmek zorunda kalmıştı.

Osuruk acayipti. Baloncuklar sallanıp titreşti. Harry kutlamak için arkasına uzanıp bira şişesini aldı ve dikti.

Sonra tuhaf bir şey oldu; osuruğun suyun yüzeyine çıktığı yer

kahverengi-gri bir renk almaya başladı.

"Altıma ettim," diye düşündü Harry.

Öyle değildi ama. Harry seyrederken suyun o kısmı yavaşça yükselmeye başladı. Yukarı doğru sivrildi. Biçimlenmeye başladı.

Harry büyülenmişti. Sonra, yükselen parça giderek kesinleştikçe, korkuya kapıldı. Küçük bir baş belirince Harry'nin ödü bokuna karıştı. Sonra kollar belirdi. Küçük ve cılız kollar. Sonra bacaklar.

Şey suda aşağı yukarı sallanarak Harry'ye baktı. Kahverengi-gri rengindeydi ve minicik mavi gözleri ve kirli sarı saçları vardı.

Herry ile Şey birbirlerine baktılar. Ben aklımı yitirmişim, diye geçirdi içinden Harry. "Çok fazla fabrika günleri, çok fazla sarhoş geceler. Bu şey gerçek olamaz. Zihnimin bir ürünü. Gerçek değil."

Harry sağ elini görüntünün içinden geçirmek üzere uzattı. Elini Şey'e yavaşça yaklaştırdı. Sonra işaret parmağını uzatıp Şey'in yüzüne doğru yaklaştırdı.

Bir ağrı hissetti.

Şey onu ısırmıştı!

Harry parmağına baktı. Suya kan damladı.

"Orospu çocuğu seni!" diye haykırdı Harry.

Kendi osuruğu tarafından ısırılmak hiç hoşuna gitmemişti. Yumruğunu sıkıp salladı. Şey yumruğun geldiğini gördü, havaya sıçradı ve Harry ıskaladı. Sonra Şey suya sıçradı, Harry'nin arkasına yüzüp onu kıçından ısırdı.

Harry küvetten dışarı fırladı.

Şey küvette sırt üstü yüzüyordu. Minik mavi gözleri neşeli görünüyordu. Sonra durdu ve küvetin ortasında gevşedi. Küçük bir penisi ve taşakları vardı.

Birdenbire ağzından su püskürttü.

"ADOLPH!" diye bağırdı Harry.

"Ne var?"

"Buraya gel!"

Kapı açıldı ve Adolph banyoya girdi.

"Bak," dedi Harry, "lanet olası osuruğum bana düşman kesildi! ŞUNA BAK!"

Adolph dizlerinin üstüne çöktü. Küvetteki Şey'e baktı ve mutluluktan ağlamaya başladı.

"Ah, Tanrım..."

"Ne oldu, Adolph?"

"Bu... küçük bir adam bu... tam planladığımız gibi..."

"Kimin planladığı gibi? Neden söz ediyorsun lan sen?"

"Ah, dostum, bunu kutlamalıyız... bu işin başı!"

"Hangi işin başı?"

"Gel. Gel, kutlayalım!"

Adolph ayağa kalkıp oturma odasına geçti. Harry küvette yüzen lanet şeyi seyrederek kurulandı. Sonra iç çamaşırını giyip Adolph'un bir yerlerden bulduğu şampanyayı açtığı oturma odasına geçti.

"Dostum, bu hayatımın en önemli anlarından biri! Şerefe!"

Adolph bardağını kaldırdı. Harry de bardağını kaldırdı. Bardaklarını tokuşturdular.

Sonra diktiler.

Sonra banyonun kapısı açıldı ve Şey dışarı çıktı. Minik yosunumsu uzuvları olan bir süngeri andırıyordu. Oturma odasına girip Adolph'un kucağına sıçradı.

Adolph minik Şey'e sarılıp Harry'ye baktı.

"Dostum... insanlık tarihinin en büyük buluşlarından biriyle karşı karşıyasın... atomdan bile daha büyük... hidrojen bombasından bile... Tanrı'nın kendisini bile titretecek bir şey gördün, ya?"

"Hey, ihtiyar, bu şey benim kıçımdan çıktı! Ben doğum yapamam! Kadın değilim!"

"Yo, hayır, dostum, sen kadın değilsin. Ama bak... mavi gözler, sarı saçlar... güzel bebek, ya?"

Şey Adolph'un kucağında oturdu ve kıyametin eşiğindeymiş gibi görünen minik mavi gözlerini Harry'den hiç ayırmadı...

Harry ertesi gün işte, fena halde akşamdan kalma bir vaziyette, Şey'i düşündü. Diğer işçiler işlerini görüyor, spordan konuşuyor, uydurulmuş başarılarıyla böbürleniyorlardı; diğerleri sessiz ve bitik

bir biçimde işlerini yapıyorlardı.

Harry gecenin büyük kısmını Adolph ile içerek ve Şey'den konuşarak geçirmişti.

Neydi o Şey? Gerçek miydi? Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Gerçekse Tanrı'ya karşı tezgâhlanmış pis bir numara olmalıydı.

Adolph Şey'in kendi "buluşu" olduğunu iddia etmiş, diğerleriyle birlikte üstünde on yıllardır çalışmakta olduklarını söylemişti... Fakat bir osuruktan bir Şey nasıl yaratılırdı? Osuruk zehirli gazdı, kötü bir şeyin dışarı atılışı. Bundan nasıl bir Şey yaratılabilirdi? Belki Adolph ona bir oyun oynamıştı? Bir tür yanılsama? Tuhaf bir ihtiyardı şu Adolph, gözleri çılgındı, çılgınlıkla parlıyorlardı.

Ustabaşı Stevenson Harry'nin yanına geldi.

"Hey, Harry! Hayallere dalmış gibi bir halin var! Geride kalıyorsun! Hızlanmaya bak! Senin işine talip olanların telefon numaraları bir sepeti doldurur! Belki senin gibi biri için önemli bir iş sayılmaz ama sana verebileceğimiz başka bir iş yok! Şimdi işe koyul!"

"Tabii. Hızımı artırırım. Tasalanma."

Stevenson fırçalayabileceği başka birini arayarak yürüdü. Haklıydı orospu çocuğu. Harry 46 yaşındaydı. Harry ile sefilhaneyi ayıran çizgi çok inceydi aslında. Aslında ve gerçekte. Hızını artırmaya odaklandı. Diğer paketçiler ustabaşının onu fırçaladığını duymuşlar, zevkten dört köşe olmuşlardı. Harry'nin hedefte olması kendi konumlarını sağlamlaştırıyordu.

Fakat Harry Şey'i düşünmeden edemiyordu. Stevenson ne biliyordu ki? Yosun kollu, mavi gözlü, sarı saçlı Şey'i görmüş müydü? Atom bombasından ve bütün nükleer silahlardan daha büyük bir buluş, demişti Adolph. Şey daha fazla gelişecek miydi acaba? Harry'nin Şey'lere dair filmler seyretmişliği vardı ama bu gerçek hayatta gördüğü ilk Şey'di. Ve lanet olası kıçından çıkmıştı!

Bir an için paketlemeye ara verdi, uzanıp kıçını elledi. Asabi bir tepkiydi daha çok... her şeyin karmaşası.

Sağındaki paketçi Joe yaptığı hareketi gördü.

"Basurun mu azdı, Harry? Hadi, güzelce kaşı kıçını! Kimseye söylemem!"

"Kıçımı öp," dedi Harry.

"Şöyle bir domal da göreyim neyin varmış?"

"Senin istediğin şey önümde sarkıyor Joe! Bademciklerini titretecek ağız dolusu bir şey!"

Stevenson yaylana yaylana geri geldi. "Pekâlâ, gevezeliği kesin çocuklar! Ellerinizi de ağızlarınızı kadar çalıştırırsanız burada biraz ÜRETİM yapabiliriz belki!"

Bu ikisinin de icabına bakacağım bir gün, diye geçirdi Harry içinden. Her dakikamı saate, her günümü haftaya çeviriyorlar. Taşaklarını kesekâğıdına koyup zımba presine götüreceğim.

Gün daha fazla çirkinlik yaşanmadan bir şekilde geçti, bildik çark durdu ve raflarına gidip kartlarını zımbaladılar.

Zımbala, diye geçirdi Harry içinden, yaşlıları ve düzüşmüşleri ve yılgınları bir kez daha zımbala.

Harry eve dönerken akşam yemeği için zincir restoranlardan birine girdi. Boş bir masa buldu. Garson geldi. Kadın farklı fakat yapaydı, biraz şişman ve biraz mutsuz. Şişmanlık ve mutsuzluk birbirlerine üstünlük sağlamak için savaşıyorlardı sanki. Her koşulda hiçbir şansı yoktu.

Garson Harry'nin siparişini alıp gitti.

Harry Şey'i düşünmeye başladı yine. Canlı olduğuna hiç şüphe yoktu. Hareket ediyordu bir kere. Gözlerini kırpıyordu. Ve dişleri çalışıyordu, Harry bunu biliyordu.

Adolph ona tuvalet terbiyesi verseydi bari. Ne yiyecekti? Köpek maması mı? Yamyam olmamasını umdu.

Harry etrafındaki insanlara baktı. Hepsi çirkin ve yorgun görünüyordu. Çirkin ve yorgundular. Kaybedenler. Kazananlar neredeydi? Güzel insanlar neredeydi? Etrafındaki bütün bu insanlar; hayatta olmak suçtu sanki. Ve o da onlardan biriydi.

Harry iç geçirdi ve işten yıpranmış ellerine baktı. Kahretsin, yorgundu fakat bu iyi bir yorgunluk değildi. Aldatılmak gibiydi. Neyse, yalnız değildi, pek çok yoldaşı vardı; dünya kadar.

Garson tabağını getirdi. Masaya sertçe koydu, korkunç yapay bir gülümsemeyle gülümsedi ve hırıltılı bir sesle, "AFİYET OLSUN!"

dedikten sonra yürümeye başladı.

"Garson," dedi Harry, "kahveyi unutmayın lütfen."

Garson durdu, döndü ve, "Ha, evet... krema ve şeker?"

"Düz olsun," dedi Harry.

"Ok gibi mi?" dedi kadın zoraki bir gülümsemeyle, alacağı bahşişi düşünerek.

"Evet, ok gibi," dedi Harry.

Yemek yağlı ve kasvet vericiydi. Tabakta kenardan başlayan bir çatlak vardı ve uzun bir saç kılını andırıyordu. Kahve acı ve kötüydü. Pisliği yemekten başka çare yoktu. Havayla yaşanmıyordu. Oradaki havayla değil en azından. Harry yemeye başladı. Etrafındaki insanlar yemeklerini karanlık bir teslimiyetle yiyorlardı.

Garson kahvesini tazelemeye geldi.

"Her şey yolunda mı, efendim?"

"Evet," dedi Harry...

Sonra küvetteydi yine; su kaynar sıcaklıkta, bira soğuk. Harry huzura ancak bu kadar yaklaşabiliyordu. Stevenson uzaktaydı. Bu anlar bütünüyle kendine aitti. Bu anlarla bir şey yaptığından değil. Fakat başkası sömürmüyordu en azından. Biradan sıkı bir yudum aldı. Şimdi herkesle denkti; bir başkanla, bir kralla, bir film yıldızıyla, bir televizyon komedyeniyle.

Harry gevşedi, tavandaki çatlakları fark etti. Daha önce dikkatini çekmemişti. Çatlaklar bir örüntü oluşturuyordu. Görebiliyordu. Hayli tuhaf ve harikulade bir örüntü. Ya da hoş sadece; saldırıya geçmiş büyük bir boğa.

Sonra Harry'nin osuruğu geldi. Saldı. Sıkı bir osuruktu. Kabarcıklar suyun yüzeyine çıktı.

Osurabildiği müddetçe insanın bir şansı vardı.

Gerçekten iğrenç kokuyordu.

Harry osuruğunu kutlamak için bira şişesine uzandı. Sıkı bir yudum aldı.

Sonra suyun üzerindeki kahverengi gölcüğü fark etti. Sonra kahverengilik kahverengi-gri bir tona bürünmeye başladı. Sonra... su-

yun o kısmı yükselmeye başladı... yavaşça. Yukarı doğru bir çıkıntı oluştu... ve biçimlenmeye başladı.

Küçük bir baş belirdi. Sonra kollar. Küçük cılız kollar. Sonra bacaklar.

Saçları uzun ve siyah, gözleri yeşildi. Ağzında küçücük bir gülümseme oluştu ve küvetin içinde yüzmeye başladı.

Harry küçük göğüsleri fark etti. Küçük bir kadındı, aynı süngerimsi vücudu ve yosunumsu kollara sahip bir dişi-Şey. Küvette yüzüyordu.

"ADOLPH!" diye bağırdı Harry.

"Ne var?"

"Buraya gel!"

Kapı açıldı ve Adolph içeri girdi.

"Bak," dedi Harry,"bak osuruğum ne hale geldi! Aynı şey yine oldu! Neden? Neler oluyor burada? Bu aptal şey başıma gelmeden osuramıyorum bile!"

"Ah, Tanrım, BAŞARDIK!"

"Neyi başardın? Çıkar şu lanet şeyi küvetten!"

Adolph kollarını uzattı. "Gel, canım benim!"

Küçük kancık suyun içinden Adolph'un koluna sıçradı ve oradan omzuna tırmandı.

"Hey, Adolph, neler oluyor burada?"

"Birana küçük bir şey kattım, hepsi bu."

"Bana bak, ihtiyar, birama bir şeyler katmaya son vermeni istiyorum!"

"Artık gerek kalmadı! Bu ikisi bize yeter..."

Adolph omzundaki küçük kadına gülümsedi. "Gel, canım, sana bir arkadaşımı tanıştırmak istiyorum..."

Ve küçük kadınla birlikte dışarı çıktı.

Ertesi gün fabrikada her şey aynıydı. Harry bir deney çarkında koşan bir fare gibi hissediyordu kendini. Ne kadar hızlı koşarsan koş hiçbir yere gitmiyordun. Sonunda ölmekten başka yapabileceğin bir şey yoktu. O arada yararsız bir biçimde devam ediyordun. Tanrım, başkaları bunu düşünmez miydi? Sağındaki Joe'ya baktı.

Joe paketliyordu. Başındaki kepi ters giymişti. Sakız çiğniyordu.

Harry montaj hattına baktı. Çalışanların hepsi kızdı. Eli ayağı düzgün tek bir kız bile yoktu aralarında. Kızlar beceri ve çeviklikle hareket ediyor, montaj hattına yetişmeye çalışıyorlardı. İşlerini iyi yapıyor ve hiç acı emaresi göstermiyorlardı. Küçük espriler yapıyorlardı. Bazen küfrediyor, bazen gülüyorlardı. Bu şekilde devam ediyorlardı, bir dakikadan ötekine, bir günden ötekine. Yemek, barınak ve giysi. Ulaşım. Geçim.

Stevenson geldi. "Nasıl gidiyor, Harry?"

"Güzel gidiyor, Bay Stevenson, çok güzel."

"Pekâlâ, öyle devam etsin."

Stevenson uzaklaştı...

Harry o gece yemek yememeye karar verdi. Eve yakın bir bara uğradı. Yalnız ve yavan insanlarla dolu kasvet verici bir yerdi. Barmenin yüzü siğil doluydu ve nahoş bir kokusu vardı, sidik kokusunu andırıyordu.

"Evet?" diye sordu Harry'ye.

"Fıçı bira," dedi Harry.

Barmen bardağı musluğun altına koydu, kulpu çekti ve bardağa çoğu köpük bira aktı. Köpük bardaktan taşınca barmen sol elinin iki parmağıyla fazlalığı kesti. Bardağı tezgâhın üstüne koydu ve köpük bardağın yanlarından tezgâha aktı –birilerinin üstüne "BOK!" sözcüğünü kazıdığı damarları öne çıkardı.

"Güzel bir gece," dedi barmen.

"Evet," dedi Harry.

Harry birayı bir şekilde içmeyi başardı. O arada etraftan kulağına çalınan konuşmaların iç açıcı olduğu söylenemezdi. İnsanlar aptalmış gibi yapıyorlardı sanki. Sonra, sırf can sıkıcı tiplere nispet olsun diye, bir bira daha söyledi. Bira ilkinden bile daha köpüklü geldi. Harry bir yudum aldı. Ne hayat. İşte düzülüyordun, paranı harcamak için bir yere gittiğinde yine düzülüyordun. Anamı bellemek için mümkün olan her şey yapılıyordu sanki. Cezaevlerinin, akıl hastanelerinin ve sefilhanelerin tıka basa dolu oluşunda şaşılacak bir şey yoktu.

Harry birasını bitirdi. Eve gitmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Harry eve girdiğinde sıcak bir duş yaptı. Küvetin canı cehenneme. Kurulandı, temiz giysiler giydi ve oturma odasına geçip Adolph'a katıldı. Adolph *Wall Street Journal* okuyordu. Harry oturdu ve sehpanın üstünde duran günlük gazeteyi aldı. Aynı bok. Her yerde küçük savaşlar. Büyük savaş çıkarmaya korkuyorlardı. Bir gün çıkarırlardı belki. Bir adamın tek parmağı yeterliydi büyük bir savaş başlatmak için. Böyle bir şeyin gerçekleşmemesi olanaksızdı sanki. Bütün gün fabrikada kıçını yırttıktan ve kötü bira içtikten sonra böyle bir şeyi düşünmek ne boktan işti. Gazeteyi sehpanın üstüne koydu.

"Hey, Adolph!"

"Evet, dostum..."

"O iki Şey neredeler?"

"Yatak odasında."

"Ne yapıyorlar orada?"

"Dostum, uyumuyorlar..."

"Uykuya ihtiyaç duymazlar mı?"

Adolph *Wall Street Journal*'ı sehpanın üstüne koydu. "Bu yaratıklar... uykuya ihtiyaç duymazlar. Besine de. Suya da."

"Enerjilerini nereden alıyorlar?"

"Ha, şu mesele! O bir sır. Bir kısmını güneşten alırlar. Diğer kaynakları sana söyleyemem..."

"Tuvalete gitmeye ihtiyaç duyarlar mı?"

"Hayır, onlar bizim gibi değil."

"Bizim gibi yaptıkları herhangi bir şey var mı?"

"Bizim gibi yaptıkları en az iki şey var."

"Ne gibi?"

"Ürerler ve emir alırlar. Ürerler ve itaat ederler."

"Bak, Adolph, o Şey'lerin evin içinde dolanmalarını istemiyorum."

Adolph *Wall Street Journal*'ı alıp okumaya başladı yine.

"Bırak gazeteyi, Adolph, seninle konuşmayı bitirmedim!"

Adolph gazeteyi indirip gülümsedi. "Fabrikada zor bir gün mü geçirdin, Harry?"

"O iki şeyin evin içinde dolanmalarını istemiyorum!"

"Ah, çok üzgünüm, Harry, fakat ikiden çok daha fazla olacaklar. Bu yaratıkların üremeleri 2 ile 8 saat arasında sürüyor."

"Ne diyorsun sen, Adolph?"

"Bunun mucizelerin en büyüğü olduğunu hâlâ kavrayamadın mı, Harry? Bir DÜŞÜN! YENİ BİR HAYAT BİÇİMİ! Ve sen gelişimlerine bizzat katkıda bulundun! Bunun büyüklüğünü kavrayamıyor musun?"

"İyi de neye yarar bu ŞEY'ler?"

"Neye yararlar gerçekten, güzel bir soru. Bu Şey'ler, senin tabirinle... besine ve suya ihtiyaç duymazlar. Sadık ve itaatkârdırlar."

"Köleleri anımsatıyorlar bana."

"Köle, ha!" Adolph'un gözleri parladı birden. "NE MÜTHİŞ BİR ORDU OLUŞTURACAKLARINI DÜŞÜN!"

"Ordu mu?"

"Evet. Hiçbir şeye ihtiyaç duymadıkları için nükleer saldırılardan da etkilenmeyecekler. Hayat tuhaf değil mi nihayetinde?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, nükleer silah yarışından ötürü çoğumuz dünyanın sonunun geldiğini ya da gelmekte olduğunu düşünüyoruz. Şimdi de bu dayanıklı ve kendi kendilerine yeten yaratıkları yarattık. Umut var artık."

"Fakat bunlar insan değil. İnsanlar ne olacak?"

"Bu yaratıklarla ittifak kuracak birkaç insan olacak elbette. Umut ve yeniden inşa ve ayakta kalan bir ülke."

"Hangi ülke?"

"O da, dostum, bir sır."

"O koduğumun süngerlerinin bir halta yarayabileceklerine ihtimal veremiyorum."

"Ah, dostum, on yıllardan beridir bu işi ne kadar özenle planladığımızı bir bilsen."

"Kimler? Neden çoğul konuşuyorsun?"

Adolph gözlerini kıstı. Bir an için çok tehlikeli bir görünüme büründü. Ardından gülümsedi. "Ah, Harry! Seninle ŞAKA yapıyordum sadece! Bunlardan birkaç tane yetiştirip bir sirke satacağım. Ucube gösterisi, bilirsin. *Yürüyen Süngerler.* Seyirci onlara bayılacak."

Adolph *Wall Street Journal*'ı aldı ve Harry'ye sayfanın üstünden baktıktan sonra okumaya başladı yine.

Harry kalkıp bir bira almak için mutfağa gitti. Döndüğünde Adolph gitmişti. Harry birasıyla oturup Johnny Carson'ı açtı...

Harry birkaç saat televizyon seyretti, bir sürü bira içti. Fabrikayla Adolph'un arasında hayatı biraz katlanılmaz olmaya başlamıştı. Bir süre sonra sızdı, ama bir şey onu uyandırdı. Oda karanlıktı. Adolph'u seçebiliyordu, sonra Adolph, "ŞİMDİ!" dedi ve beş-altı sünger Harry'ye saldırdı. Harry sağ eliyle bir tanesini boşluğa gönderdi. Sünger yerden sıçrayıp tekrar üstüne saldırdı. Diğerleri de üstündeydi. Güçlüydüler Şey'ler. Havaya kaldırıldığını ve taşındığını hissetti. Karşı koymaya çalıştı fakat yararsızdı. Evin kapısı açıldı ve Harry holün sonuna taşındı. Bir kasırga tarafından savruluyormuş duygusuna kapıldı.

Sonra dışarıdaydılar. Arabasının yanında. Onun arabası olduğunu nasıl biliyorlardı? Yosun ellerden birinin pantolonun cebine girip anahtarlarını aradığını hissetti. Süngerin monte edilmiş bir sezgisi vardı sanki.

Arabanın kapılarını açtılar, onu sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa fırlattılar. Sürücü arabayı çalıştırdı. Sünger araba kullanmayı biliyordu.

"Tanrım," diye geçirdi Harry içinden, "beni gezmeye çıkardılar! Aynı gangster filmlerindeki gibi."

"Hey, bakın," dedi Harry, "bu sizin yanınıza kâr kalmayacak! Bir trafik ışığında duracaksınız ve birileri arabayı bir süngerin sürdüğünü ve başka süngerlerin de oturmakta olduklarını görecekler. Foyanız ortaya çıkacak!"

"Bırak da onu biz düşünelim," dedi sürücü.

"Hey, siz konuşabiliyorsunuz! Şimdiye kadar neden konuşmadınız?"

"Konuşma evrimimizin son aşamasını oluşturuyor."

"İyi de ne biliyorsunuz? Hiçbir şey bilmiyorsunuz?"

"Biz programlanmışız. Dene bizi."

"Amerikan bayrağındaki 13 yıldızı kim dikti?"

"Betsy Ross."

"Büyük bir Amerikalı aktrisin adını söyle."

"Betty Davis."

"Tek gözlü siyahi Yahudi'nin adı ne?"

"Sammy Davis Jr."

Harry arkasına yaslandı. Onu ıssız bir yere götürüp öldürecek, sonra Adolph'un yanına dönüp büyük planı gerçekleştireceklerdi. Tarih onunla birlikte 8 yaşında bir arabada yol alıyordu.

Sonra bir trafik ışığında durdular. Yanlarına bir araba yanaştı.

"Sesini çıkarırsan öldün," dedi süngerlerden biri Harry'ye.

Harry öteki arabaya baktı. Olacak şey değildi, arabanın direksiyonunda Stevenson vardı! Sarhoştu ve yanında sarhoş bir kaltak vardı. Stevenson puro içiyordu. Sonra Harry kaltağın Stevenson'un kucağına doğru daldığını gördü. Stevenson dosdoğru önüne baktı. Kaltak Stevenson'a trafik ışığında saksafon çekiyordu.

Yeşil yandı ve direksiyondaki sünger gaza basıp Stevenson'ı geride bıraktı. Harry fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Düşünmek zorundaydı, çok hızlı düşünmek zorundaydı.

"Bakın arkadaşlar," dedi süngerlere, "ben ikinizin babası ve diğerlerinin büyükbabasıyım. Bunun farkında mısınız? Çocuk babası bir adamım, üstelik torunlarım da var. Bunun farkında mısınız? Babanızı öldürmek ister misiniz?"

"Kim babasını öldürmek istemez ki?" diye sordu arabayı süren sünger.

"Dostoyevski," dedi arka koltukta oturan süngerlerden biri.

"Evet, *Karamazov Kardeşler*'deki Ivan," dedi bir başka sünger.

Sonra karayoluna çıktılar. Çoğu geceden daha sıcak ve harikulade bir geceydi. Harry her şeyden çok fabrikada olmak istedi, sıkıl-

mış ve kasvetli olmak, yararsız olmak, aptal olmak, köle olmak. Daha çok köpüklü ve zehirli bira içmek. Sevgisi için kaba ve duygusuz bir fahişe bulmak.

"Bu işin içinden nasıl sıyrılabilirim?" diye sordu süngerlere.

"Mümkün değil," dedi içlerinden biri, "çok fazla şey biliyorsun."

"Senin suyun kaynadı," dedi bir başkası.

"Ayvayı yedin," diye ekledi bir başkası.

"Biz tarihi yeniden yaratmak için yaratıldık," dedi sürücü, "ve sen, dostum, bütünün içinde bir hiçsin."

"Teşekkürler, orospu çocuğu," dedi Harry.

Onu iğrendiriyorlardı. İnsanlığın zerresine bile sahip olmayışları. Kıçından çıkan osuruklar onu kendi ölümüne götürüyorlardı. Tiksinçti. Reichstag'ın 2.000 yıllık sırrını açığa çıkarmasın diye. Ve Stevenson trafik lambasında saksafon çektiriyordu. Kara bir dalga geçti Harry'nin içinden.

Bir mazot tankerini sağlamaya başladılar ve Harry direksiyona yapışıp sağa kırdı ve araba tankerin önünde kendi etrafında döndü. Sürücü frene asıldı fakat yararı yoktu.

Tankerin sürüklenip arabaya çarpışının sesi duyuldu.

Bir an hiçbir şey olmadı sanki, sonra araba bir alev tabakasına doğru ilerledi. Tanker arabayı itmeye devam ediyordu.

Sürücü sonunda arabayı durdurdu ve geri vitese takıp alevlerden uzaklaşırken arkadan gelen bir Volks arabaya toslayıp şarampole yuvarlandı.

Tanker ateş almadı.

Sürücü tankeri karayolunun kenarına çekti, işaret fişekleriyle tankerden inip fişekleri tankerin etrafına dizdi ve alev almış olan araba patladı. Tanker ucuz atlattı fakat sürücüsü arkaya doğru uçtu. Ayağa kalktı, gözkapakları büyük ölçüde yanmıştı, onun dışında bir şeyi yoktu.

Ekip otosu geldiğinde polise, "Ne oldu bilmiyorum. Bu adam önümde fırıldak gibi döndü. Bütün bildiğim bu..." dedi.

İki gün sonra kentin en büyük iki gazetesinde birden şu ilan belirdi:

ARANIYOR, MODERN BİR DAİRENİN KİRASINI PAYLAŞACAK EV ARKADAŞI. TÜM KONFORLAR MEVCUT. KABLO TELEVİZYON, DUVARDAN DUVARA HALI. SES GEÇİRMEZ. BEN MİZAÇ OLARAK ÖZEL BİRİ OLMAKLA BİRLİKTE UYUMLU VE ANLAYIŞLI SAYILIRIM. REFERANS GEREKLİ. EVCİL HAYVAN KABUL EDİLMEZ. ERKEKLER TERCİH NEDENİDİR. AYLIK 195 DOLAR. DEPOZİT İSTENMİYOR. TELEFON NUMARASI: 555-2729, 09:00-22.00 ARASI.

Çanlar Kimse İçin Çalmıyor

Oto yedek parça üreten fabrikadan eve döndüğümde –ev değildi aslında, bir odaydı, pansiyon odası– kapıyı açtım ve içeride iki adam oturuyordu.

"Henry Chinaski sen misin?" diye sordu adamlardan biri.

Adamların ikisi de gri takım elbise giymiş, mavi kravat takmışlardı. Gerçekten birbirlerine benziyorlardı. Yüzleri yavan, neredeyse sarı renkteydi. Ne öfkeli görünüyorlardı ne de sevimsiz. Fakat her ne istiyorlarsa o konuda yetkin görünüyorlardı. Ve beni istiyorlardı.

"Henry Chinaski benim."

"Üstüne ceket falan giymek ister misin?" diye sordu öteki adam.

"Neden?"

"Bizimle geliyorsun. "

"Ne kadar süreyle?"

"Çok uzun süreyle, sanıyorum."

Kim olduklarını sormadım. Bunun onları fazlasıyla hoşnut edeceğini hissettim. Dolaba gidip kapıyı açtım. İkisi de öylece durup beni seyrettiler.

"Sadece CEKETİNİ al!"

Sadece tek ceketimi aldım.

"Ellerini arkanda kavuştur."

Öyle yaptım ve kelepçeyi taktılar. O zaman öfkeli göründüler. Kelepçeyi takan adam fazla sıkı taktı, çelik tenime gömüldü.

Bir şey demedim. Bana haklarımı okumadılar filmlerde yaptıkları gibi.

"Pekâlâ," dedi adamlardan biri, "gidelim..."

Beni kapıdan dışarı itip merdivenden aşağı indirdiler. Merdivenin yarısına geldiğimizde adamlardan biri beni itti ve merdivenden aşağı yuvarlandım. Başımı duvara çarptım ama bana asıl acı veren kelepçenin üstüne yuvarlanmam oldu.

Kalkıp onları bekledim.

Beni ön kapıdan dışarı ittiler. Sonra, caddeye inen merdivenin üst basamağında, koltuk altlarımdan kavradıkları gibi merdivenden aşağı indirdiler, ayaklarım yere hiç temas etmedi. Kendimi tahtadan saçma bir oyuncak gibi hissettim.

Bir araba vardı orada, siyah bir araba. Beni orada dikip arka kapıyı açtılar ve içeri fırlattılar. Döşemeye yığıldım. Sonra yukarı çekilip arka koltuktaki iki adamın ortasına oturtuldum. Diğer iki adam öne geçtiler. Direksiyona geçen arabayı çalıştırdı ve yola çıktık.

Öndeki adamlardan biri, arabayı sürmeyen, dönüp arka koltukta oturan adamlara konuştu: "Bugüne kadar çok adam tutukladım ama böylesini görmedim!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç umursamıyor gibi bir hali var."

"Öyle mi?"

"Evet. İtin teki olmalı, tam bir it!"

Sonra önde oturan adam tekrar önüne döndü.

Solumdaki adam, "Kabadayı mısın sen?" diye sordu.

"Hayır."

Sağımdaki adam, "Sen bokunun iğrenç kokmadığını mı sanıyorsun?"

"Benim bokum iğrenç kokar."

Sonra öndeki adam arkasına döndü tekrar.

"Şimdi anlıyor musunuz ne demek istediğimi?"

"Evet," dedi sağımdaki adam, "fazla serinkanlı bir arkadaş."

"Ben hoşlanmadım bu heriften," dedi solumdaki adam.

Aşina olduğum sokaklarda aşina evlerin geçişini seyrettim.

"Seni bir yumrukta yere sererim," dedi sağımdaki adam, "ve kimsenin bundan haberi olmaz."

"Bu doğru."

"Ukala şey!"

Yumruğunu kısa bir kavis çizerek salladı ve karın boşluğuma isabet etti. Bir karanlık patlaması oldu, bir kırmızı patlaması, sonra dağıldı. Karnımda ateş ve girdap vardı. Arabanın motor sesine dostumuşçasına odaklandım.

"Şimdi," dedi adam, "ben sana vurdum mu?"

"Hayır."

"Neden bu kadar serinkanlısın sen?"

"Serinkanlı değilim. Siz en iyisisiniz."

"Manyak lan bu," dedi solumdaki adam, "moronun teki, koduğumun MORONU!"

Sonra yumruğunu salladı tekrar, karın boşluğuma yine. Soluğum kesildi. Ciğerlerime hava çekemedim ve gözlerim sulanmaya başladı. Sonra kusacak gibi oldum. Ağzıma bir şeyler geldi –kan ya da safra– ve yuttum. Yuttuğumda sancım biraz yatışır gibi oldu.

"Şimdi, ben sana vurdum mu?"

"Hayır?"

"Neden bizden durmamızı istemiyorsun?"

"Durun."

"Koduğumun moronu!"

Biri açık avucuyla yüzüme bir tane yerleştirdi. Dişlerimden biri ağzımın içinde bir şeyi kesti ve ağzıma kan tadı geldi.

"Seni neden tutukladığımızı sormayacak mısın bize?"

"Hayır."

"İt herif. İT!"

Ensemde bir şey patladı. Zihnimde devasa sarı bir yüz bana bak-

tı; yarı sırıtan yarı gülen kırmızı bir ağzı vardı, kahkaha atmak üzereydi. Sonra bilincimi yitirdim...

Akşam değildi artık. Gecenin erken saatleriydi, ay ışığıyla aydınlanmış berrak bir gece. Ağaçlarla çevrili uzun ve ıslak çimde itiliyordum. Çim diz hizasındaydı ve ıslaktı, bacaklarıma sürtünüyordu ve rahatlatıcı bir duygusu vardı. Uyuşmuş bir haldeydim, bileklerimdeki kelepçeyi hissetmez olmuştum.

Sonra durdular. Beni döndürdüler ve öylece durup seyrettiler.

Adamların hepsi aynı boyda ve kilodaydılar. Aralarında bir lider yoktu sanki.

"Tamam," dedi biri, "bunun neye dair olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Kahrolası herif! Gerçekten nefret ediyorum bu orospu çocuğundan!"

Tuhaftır ama o anda kendimi küvette hayal ettim, çok sıcak su dolu bir küvette koltuk altlarımı yıkarken tavandaki çatlakları seyrediyordum –aslan ve kaplan biçiminde çatlaklar ve saldırıya geçmiş iri bir kaplan vardı.

"Son bir şansın var," dedi biri, "bir şey söyle..."

"Vakum."

"Bu bardağı taşıran son damla."

"Keselim orospu çocuğunu!"

"Evet, ama önce aşağılayalım!"

"Evet."

Gecenin içinde kuşların, çekirgelerin ve kurbağaların sesini duyuyordum... bir köpek havladı ve uzaktan bir tren sesi geldi; her şey zarif ve doluydu. Çimin yeşilinin kokusunu alabiliyordum, ağaçların gövdesinin kokusunu bile, toprağın kokusunu bile, toprağı koklayan bir köpekten farkım yoktu.

Biri beni saçımdan kavrayıp yere fırlattı, sonra saçımdan çekti ve kendimi dizlerimin üstünde buldum.

"Şimdi ne diyeceksin, serinkanlı çocuk?"

"Kelepçeyi çıkar da seni anandan doğduğuna pişman edeyim."

"Olur, serinkanlı çocuk, ama önce şunu yapmak zorundasın..."

Pantolonunun fermuarını açıp penisini çıkardı. Diğerleri güldüler.

"Güzel bir iş çıkar, ısırmak yok, sadece yala ve em ve yut, ondan sonra kelepçeni çıkaracağız, bakalım ne yapacaksın."

"Hayır."

"Yine de yapacaksın, serinkanlı çocuk! Çünkü ben öyle istiyorum!"

"Hayır."

Emniyet kilidinin sesini duydum.

"Son bir şans..."

"Hayır."

"Siktir!"

Silah patladı. Yakıcı bir yırtılma ve uyuşma hissettim. Sonra kan sızıntısı. Sol kulağımın olduğu yerde...

"Neden öldürmedin onu?"

"Bilmiyorum..."

"Doğru adam mı bu sence?"

"Bilmiyorum. Aradığımız adam gibi davranmıyor."

"O nasıl davranırdı?"

"Biliyorsun..."

"Evet."

Onları hâlâ duyabiliyordum. Hâlâ duyabiliyordum. Parçalanmış kulağım sancımıyordu, biri başımın sol tarafına büyük bir buz parçası dayamışçasına bir serinlik duygusu vardı sadece.

Sonra uzaklaşmakta olduklarını gördüm. Gittiler ve yalnızdım. Daha karanlık ve serindi.

Ayağa kalkmayı başardım.

Tuhaftı ama kendimi kötü hissetmiyordum. Nerede olduğumu ya da nereye gideceğimi bilmeden yürümeye başladım.

Sonra önümde bir hayvan belirdi. İri bir köpeği andırıyordu, yabani bir köpek. Ay arkamdaydı ve hayvanın gözlerinde parlıyordu. Gözleri içten içe yanan kömür gibi kırmızıydı.

Sonra işeme ihtiyacı hissettim. Ellerim arkamda kelepçeli olduğu için saldım. Sıcak idrarın sağ bacağımdan aşağı aktığını hissettim.

Hayvan yavaşça hırlamaya başladı. Hırıltısı bağırsaklarından yükselip gecenin içinden geçiyordu...

Kamburunu çıkarıp sıçramaya hazırlandı.

Geriye doğru hareket edersem hiçbir şansım olmayacağını biliyordum.

Öne doğru koştum, bir tekme salladım ve ıskaladım. Yan tarafa devrildim ve pençeler sessiz havayı yırtarken tam zamanında yerde yuvarlandım. Ayağa kalkıp lanet şeyle bir kez daha yüz yüze geldim. İçimden, bu sürekli olarak herkesin başına geliyor olmalı, diye geçirdim, öyle ya da böyle...

Kendi eğlencemi, tatminimi,
zarafetimi ve hayranlık
duyabileceğim birilerini başka
yerlerde aramak zorunda kaldım.
Birbirlerine benzer biçimde
damgalanmış insan sürüsünün
içinde münferit bir deli ya da aziz
bulmak hâlâ mümkün.
Ben yığınla buldum ama size sadece
birkaçından söz edeceğim.

ISBN 978-975-281-074-7

Çeviri: Avi Pardo